

NHIỀU TÁC GIẢ

Say nắng

NHỮNG
MỐI TÌNH
ĐAN XEN

Tập cuối
của sẽ ri
**HÃY NÓI
YÊU THÔI,
ĐỪNG NÓI YÊU
MÀI MÀI**

Say nắng

NHỮNG MỐI TÌNH
ĐAN XEN

Lên
Yêu

NHIỀU TÁC GIẢ

Lên
Yêu

Say nắng

Lời Yêu

NHỮNG MỐI TÌNH ĐÀN XEN

VỚI NHỮNG TRUYỆN NGẮN MỜI NHẬT CỦA:

HOÀNG ANH TÚ

AN YÊN

PHAN YÊN

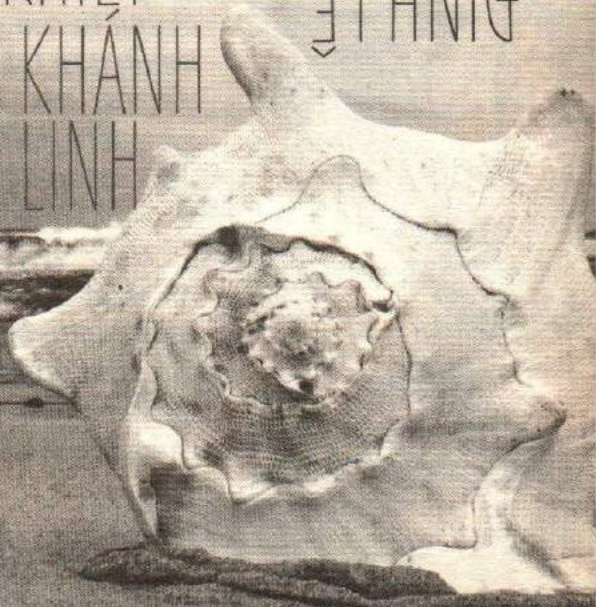
ĐI LẠI
CÓ MÙA
YÊU

AN NHÌN

LAM KHIẾT

KHÁNH
LINH

ĐÌNH LÊ
HƯƠNG

NHƯ MỘT LỜI CHIA TAY

Thưa cùng quý bạn đọc!

Thực ra, tập sách này là tập sách cuối cùng trong bộ sách **LỜI YÊU**. **Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi**. Là tập sách chia tay với bạn đọc đã đồng hành với chúng tôi trong suốt hơn một năm qua. Song ban biên soạn vẫn chỉ coi đó Như Một Lời Chia Tay chứ không phải là một lời chia tay chính thức. Bởi chúng ta còn quá nhiều những lý do để muốn gặp lại nhau. Như hàng vạn yêu cầu tái bản lại tập 1, 2, 3 hay cuốn

Truyện Đôi Khúc Tình Tự. Như vô cùng nhiều comment rơi nước mắt khi biết đây sẽ là tập sách cuối cùng. Bởi đã rất lâu rồi, đã rất lâu rồi, bạn đọc trẻ mới có được những bộ sách Made in Việt Nam chất lượng đến thế. Bởi những cuốn sách đang "hot" nhất trên các bảng xếp hạng sách bán chạy đều là sách dịch hoặc sách một tác

giả. Những bộ sách dài hơi tập hợp đông đảo các cây bút như bộ LỜI YÊU này quả rất hiếm. Nhất là các tác giả tham gia đều là những cây bút đình đám nhất trong giới trẻ hiện nay. Nhất là tập hợp các tác giả này đều ý thức rõ ràng việc mình viết truyện cho sách LỜI YÊU. Phải chăng đó chính là lý do hàng chục vạn độc giả đã đồng hành với bộ sách này? Phải chăng đó là lý do mà fanpage của bộ sách www.facebook.com/haynoiyethoi đạt 120.000 fan hâm mộ? Một khi bạn đã cống hiến trọn vẹn trái tim mình, vất kiệt cảm xúc của bạn cho một sản phẩm, bạn sẽ nhận về sự yêu thương tự nguyện. Đó thực sự là món quà vô giá mà chúng tôi có được sau 10 tập sách đã ra mắt.

Thưa cùng quý bạn đọc!

Khép lại dự án sách lần này, cuốn sách trên tay của bạn hiện giờ là tất cả những tâm huyết mà Ban biên soạn cùng các tác giả đã gửi gắm đến hàng chục vạn bạn đọc của mình. Bởi chúng tôi ước muốn đây sẽ là cuốn sách tuyệt vời nhất mà chúng tôi có thể làm ra được và tận hiến cùng những bạn đọc yêu thương của mình. Khép lại dự án, Ban biên soạn sẽ dành nhiều thời gian hơn nữa để cùng các cây bút của mình chuẩn bị cho những dự án khác chất lượng và đặc biệt hơn nữa vào năm 2013. Trong thời gian chờ đợi một dự án mới từng bừng hơn, chúng tôi mời quý bạn đọc thử một sản phẩm khác cùng tổ hợp truyền thông với chúng tôi: TUỔI MỚI. Đó thực sự là một sản phẩm đáng đọc cho những ai coi trọng gia đình, yêu mến gia đình cũng như mong muốn đọc nhiều hơn nữa những câu chuyện về gia đình. TUỔI MỚI số 1 sẽ phát hành ngày 18/7/2012 với tên gọi LẤP LÁNH AN VUI- sẽ lung linh và lấp lánh như chính tên gọi của cuốn sách. Và TUỔI MỚI hứa hẹn sẽ lại tạo ra những cơn sốt mà LỜI YÊU đã làm được!

Còn bây giờ, nhớ nhé, tập sách này chỉ Như- Một- Lờ- Chia- Tay!

BAN BIÊN SOẠN

GẮP LẠI Ở KIẾP NÀY 10

PHÍA KHÁC 18

YÊU NÀNG GIA SƯ 26

BẢN TANGO CỦA NHỮNG VIÊN ĐÁ QUÝ 44

CÔ GÁI ĐẾN TỪ SAO HỎA 56

CUỘC TÌNH CHỀNH CHOÁNG 66

KHÓA TÌNH TRÊN CẦU HOHENZOLLERN 78

NGƯỜI THÀNH PHỐ 96

MỘT CƠN BÃO VỪA ĐI QUA PHỐ 110

CÔ DẬU HOÀNG GIA 122

NỤ HÔN TRÊN KHÔNG 140

ÁO BÔNG CHẦN ĐỎ 152

NHỮNG MÔI TÌNH ĐAN XEN 161

CUỘC TÌNH

VIẾT TẶNG MÙA XƯA 198

CON TÀU CHỜ TÌNH YÊU
CHO MỘT NGƯỜI HẠ CŨ

NHỮNG NGON ĐEN KHÔNG TẮT SUỐT MỘT ĐÊM
GIỌT MƯA

199

209

210

211

CÓ THỂ LÀ EM QUÊN
KHI TÔI SINH RA KHÔNG GIÀU

CHO MÙA THI

HAI CHIẾC GHẾ

NHỚ

MẸ CON ĐẦU ĐUA

217

218

228

229

238

239

THƠ CHO MẸ

GHI CHÉP NHỮNG GIẤC MƠ 247

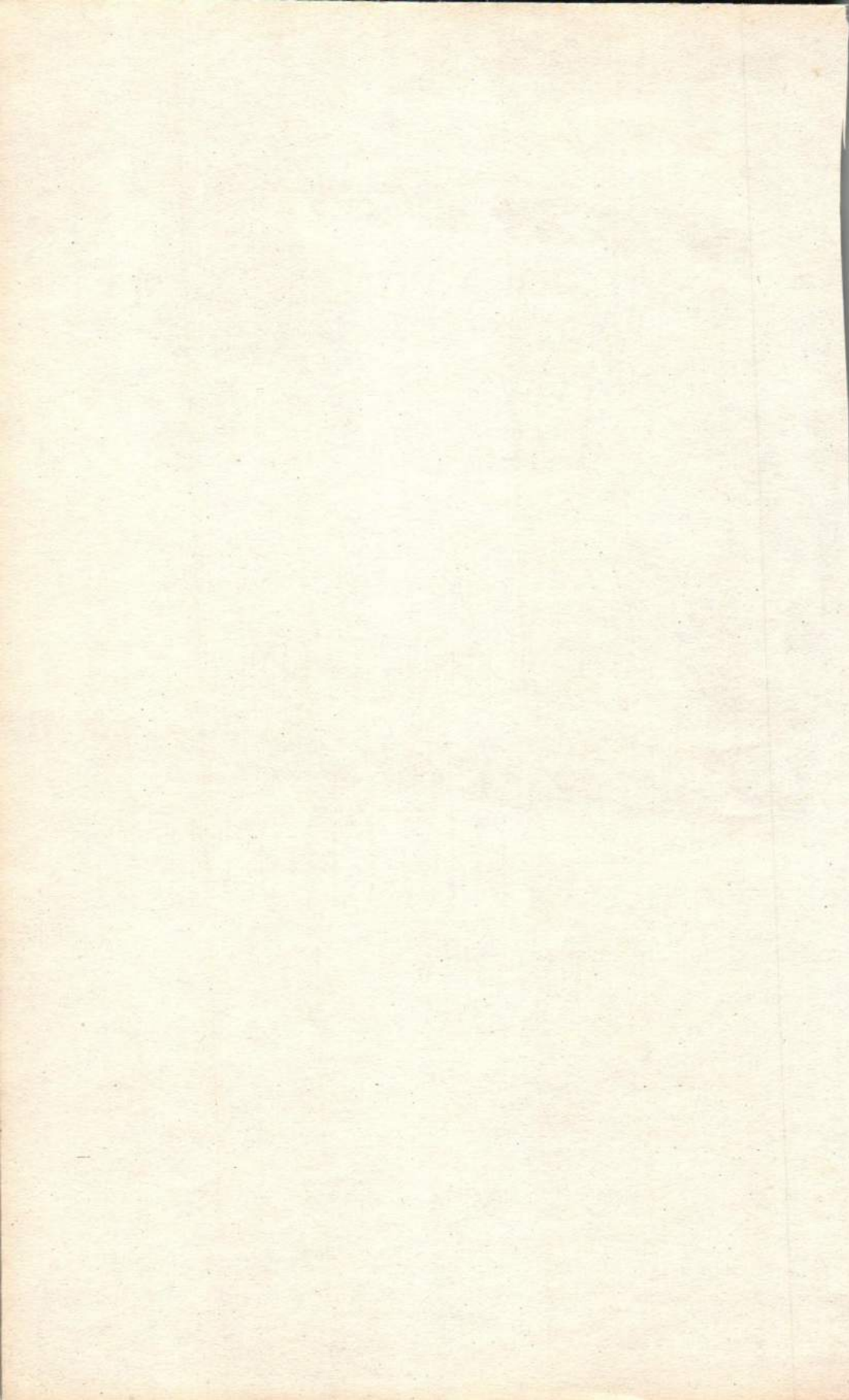
NGƯỜI ĐÀN BÀ GÁNH NẶNG 249

GIA ĐÌNH 250

TẠ LỖI 251

THƠ CHO CÁI NGỦ 252

GỬI MẸ 253

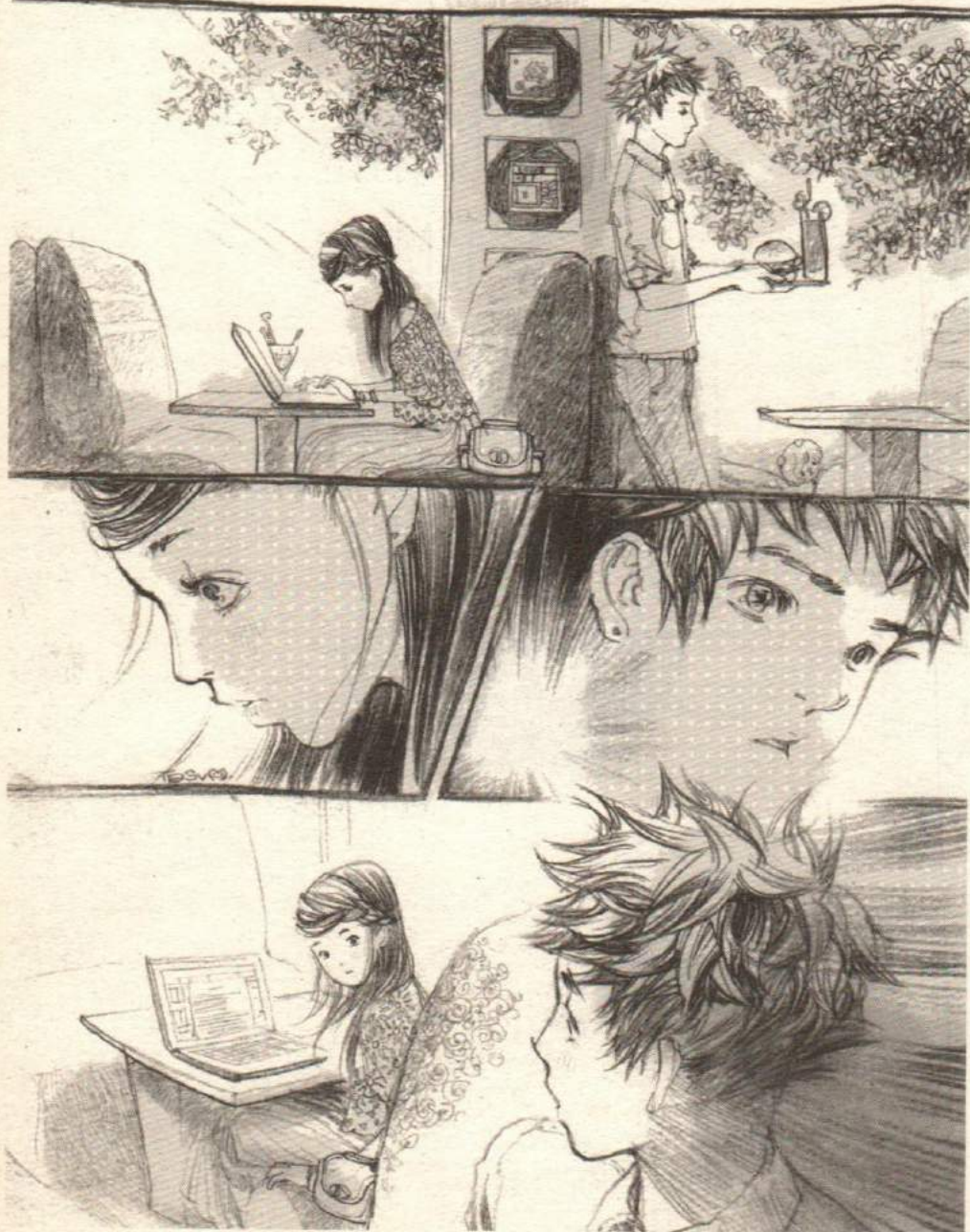
LẠC MỘT NHỊP
TRÁI TIM
HÓA THÀNH CƠN
SAY NẮNG...

TRÊN BÀN BIÊN TẬP: Đúng như tác giả tự nhận xét, đây là một thiên vô hiệp pha trộn điềm tĩnh. Và vẫn là An Yên trong cuộc hành trình liên tục khám phá những cách thức thể hiện khác lạ của văn chương. Câu chuyện nửa thực nửa hư này có lối dẫn dắt và mạch truyện cực kì thú vị. Kết thúc truyện, kết thúc luôn một cơn say năng như định mệnh, để lại mở ra một câu chuyện khác.

GẶP LẠI Ở KIẾP NÀY

[AN YÊN]

YÊU NHAU TỪ CÁI NHÌN
ĐẦU TIÊN

- Hai bác sỹ nhãn khoa nói với nhau: Có một căn bệnh về mắt rất phổ biến, vô cùng nhiều người mắc phải và để lại rất nhiều hậu quả nghiêm trọng, ảnh hưởng đến tim mạch thậm chí cả cuộc đời con người ta sau này nhưng chẳng ai tìm đến chúng ta chữa trị cả! Thật là thất thu quá đi! Bác sỹ kia ngạc nhiên hỏi: Đó là bệnh gì vậy? Bác sỹ này đáp:....

Nàng dừng lại. Về mặt của nàng tha thiết và dịu dàng quá đỗi. Nàng nhìn tôi đầy quan thiết. Tôi cũng nhìn nàng đầy triu mến. Chúng tôi cứ lặng nhìn nhau bằng trọn vẹn cảm xúc trong trái tim mình. Rất lâu. Cảm xúc đó quả thật khó diễn tả thành lời. Không phải sự cuồng nhiệt cháy bỏng gì cả. Nó mỏng tang như hơi sương. Nó ngọt dịu như mùi hoa hồng. Nó bay. Bay lơ lửng. Thật chậm rãi. Thật hững hờ. Chúng tôi đều có cảm giác là chẳng nên nói với nhau điều gì nữa vào lúc này cả. Bởi kể cả sự bối rối cũng không có để mà phải nói khoả lấp đi. Như thể chúng tôi đã thuộc về nhau từ cả triệu năm qua rồi vậy. Đến cả cánh mũi đang phập phồng của nàng, lúm đồng tiền của nàng, cái cổ cao, làn da mịn màng như lụa... đều hiển hiện đến rõ. Như khắc tạc. Nàng cũng cảm thấy điều đó như tôi nên khi nàng gặp tôi lần đầu tiên, nàng đã thẳng thốt: *Này anh, kiếp trước chúng ta đã yêu nhau phải không?* Nghe điều đó thật là sến súa quá đi mất. Nhưng nó là sự thật. Thật đến nỗi nói ra chẳng ai thấy ngượng miệng cả. Kiểu như tôi đã đáp lại với nàng rằng: *Anh còn tin tưởng rằng hôm nay chính là thời hạn mà chúng ta đã cùng hẹn nhau ở kiếp trước nữa kìa!* Điều đó, khi đầu óc người ta tỉnh táo hẳn ai cũng thấy nó vô cùng sến. Nhưng trong thời điểm chúng tôi gặp nhau mà nói thì đó là những lời nói khởi phát tự tấm lòng. Chẳng ai kìm giữ nổi. Chúng tôi đã nói với nhau vô vàn những lời sến thối. Kiểu như: *Em đã sống thế nào từ sau ngày chúng ta chia tay nhau ở kiếp trước? Anh đã từng mơ thấy em lần nào chưa? Không quá sớm nhưng cũng không phải là đã*

muộn, chúng ta gặp lại được nhau rồi, em cảm thấy rất hạnh phúc ấy! Toàn những lời mê chuộng. Đến cả hành động cũng như mộng du vậy. Khi nàng thốt lên: *Ôi, trời đẹp quá em muốn cắn anh!* Thì tôi cũng cảm thấy đó là một mệnh lệnh vậy. Tôi ghé sát môi nàng để đón nhận một nụ hôn không thể ngọt hơn. Là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi nhưng nó quen thuộc như thể cả hai đã hôn nhau ba vạn chín nghìn một trăm lẻ tám lần rồi vậy. Rõ ràng đến từng mốt số. Tôi có nói cho nàng hay cảm giác ấy. Và nàng cũng gật đầu bảo: *Em đã từng hôn vài người nhưng chưa ai hôn em đúng như em nghĩ về nụ hôn. Cả triệu lần nghĩ về nụ hôn em đều chỉ nghĩ đến duy nhất một nụ hôn như thế này, với anh. Không phải cái cách mà chúng ta thao tác thế nào, cũng chẳng phải cách mà chúng ta cảm thấy ra sao. Chỉ là vị của nó. Mùi của nó. Mùi của một nụ hôn. Anh có biết không? Phụ nữ vô cùng nhạy cảm về mùi vị và đặc biệt là với mùi vị của nụ hôn. Chính là nó chứ không phải là kiểu thao tác hay cảm giác sau đó như đàn ông hay nghĩ đâu. Thế nên em rất thích truyện **Môi Anh Ngọt Vị Anh Đào** của Ploy. Tôi chẳng biết Ploy là ai cả. Lúc này đây, tôi chỉ biết rằng chúng tôi đã hôn nhau sau chỉ chưa đầy 15 phút quen nhau.*

LỜI HẸN TỪ KIẾP TRƯỚC

- Thái tử điện hạ! Kiếp sau chúng ta sẽ lại gặp nhau và lại yêu nhau như kiếp này nhé!

- Nàng thật ngọt đấy!

- Điện hạ còn mắng ta là ngọt, ta sẽ gọi điện hạ là miếng thịt mỡ đấy!

- Được! Nếu ta là miếng thịt mỡ thì nàng sẽ là dưa hành! Thịt mỡ mà ăn với dưa hành thì chẳng khi nào ngấy cho nổi, phải vậy không?

- Sao điện hạ không ví ta với cái khác đỡ chua hơn? Hay điện hạ muốn phiếm chỉ ta chua, không ngọt bằng các phi tần trong cung của điện hạ?

- Nàng đang ghen đấy à?

- Hừ, ta không thèm! Đường đường là cung chủ Mỹ Ngư Cung lại thèm đi ghen cùng đám nữ nhân kia chẳng?

- Phải rồi! Phải rồi! Ở đâu trên khắp gầm trời này có nữ nhân đẹp hơn nữ nhân trong Mỹ Ngư Cung. Mà trong đó, nàng là con cá chúa đẹp nhất!

- Điện hạ thật là có con mắt biết thưởng thức đấy!

Nàng cười, nụ cười như tiếng rèm ngọc chạm vào nhau. Ting ting ting nghe rất vui tai. Thái Tử Đả bắt giắc cao hứng hơn nữa khi nghe được giọng cười đó. Hai người họ nắm tay nhau ngửa mặt nhìn trời đầy sáng khoái. Mặc cho xung quanh họ đang có ít nhất ba vạn chín nghìn một trăm lẻ tám kẻ đang lăm lăm khí giới chờ giết họ. Nơi đây cũng đã cùng đường rồi. Phía trước mặt là vực thẳm sâu muôn trượng. Song Ngư kiếm lúc này đều đã tra vào vỏ. Một trường huyết chiến phía trước mà cả hai vẫn coi như không. Vẫn nắm chặt tay nhau. Vẫn nói cùng nhau những lời đùa giỡn. Thái Tử Đả ném cả hai cây kiếm xuống vực. Đôi mắt y nhìn theo đôi Song Ngư kiếm như thể ước lượng việc y và nàng cùng rơi xuống sẽ thế nào. Trong ánh nhìn ấy vẫn đầy phấn khích. Nàng cũng thấy phấn khích theo. Hai con người trẻ tuổi ấy đều thấy phấn khích vô cùng trước vực thẳm hun hút bên dưới. Họ đều biết đây là những giây khắc cuối cùng nhưng họ lại chỉ nghĩ rằng đó là một bước ngoặt khác của họ. Chỉ là đến đỉnh núi này là hết kiếp này. Dưới vực thẳm kia sẽ là một cánh cửa cho một kiếp khác. Họ đều biết rằng Song Ngư Kiếm trước giờ không tìm ra đối thủ. Nếu hai người họ cùng hợp kiếm, ba vạn chín nghìn một trăm lẻ tám kẻ dưới kia sẽ ít nhất một trăm lẻ tám người bỏ mạng lại để đổi lấy mạng của hai người. Nhưng họ lại nghĩ rằng cái thời gian bỏ ra để chiến đấu đó thật phung phí quá mức. Và họ quyết định chọn cách tận hưởng từng giờ khắc còn lại để tạm biệt kiếp này. Có hề chi! Vương triều đã mất còn không tiếc thì tiếc gì nữa đâu? Ba vạn chín nghìn một trăm lẻ tám kẻ đang vây kín ngọn núi này đều muốn được tận mắt trông thấy y chết thì họ mới yên tâm được. Ở đây, đến cả nàng cũng muốn được tận mắt nhìn thấy y chết để chắc chắn rằng kiếp sau cả hai còn gặp

lại nhau. Nàng không muốn sống kiếp sau nếu như không được gặp lại y. Nhìn nàng, thái tử Đám không khỏi thấy xót xa. Mỹ Ngu Cung nổi danh và lâu đời còn hơn cả vương triều của y. Vậy mà nàng, vị nữ cung chủ mới được tiếp lãnh mà sẵn sàng buông bỏ hết vì yêu y. *Phan Ngữ Yên!*

Phan Ngữ Yên! Đời này kiếp này ta nợ

nàng! Nhất định! Nhất định kiếp sau ta sẽ

làm trâu làm ngựa đền đáp nàng!

Không! Nàng cần y một cái rõ đau.

Không! Ta muốn kiếp sau thái tử

diện hạ phải yêu ta chứ ta

không muốn yêu trâu

ngựa. Hứa với ta đi!

Được! Ta hứa! Ta

hứa!

Đám người đã

xiết chặt vòng vây.

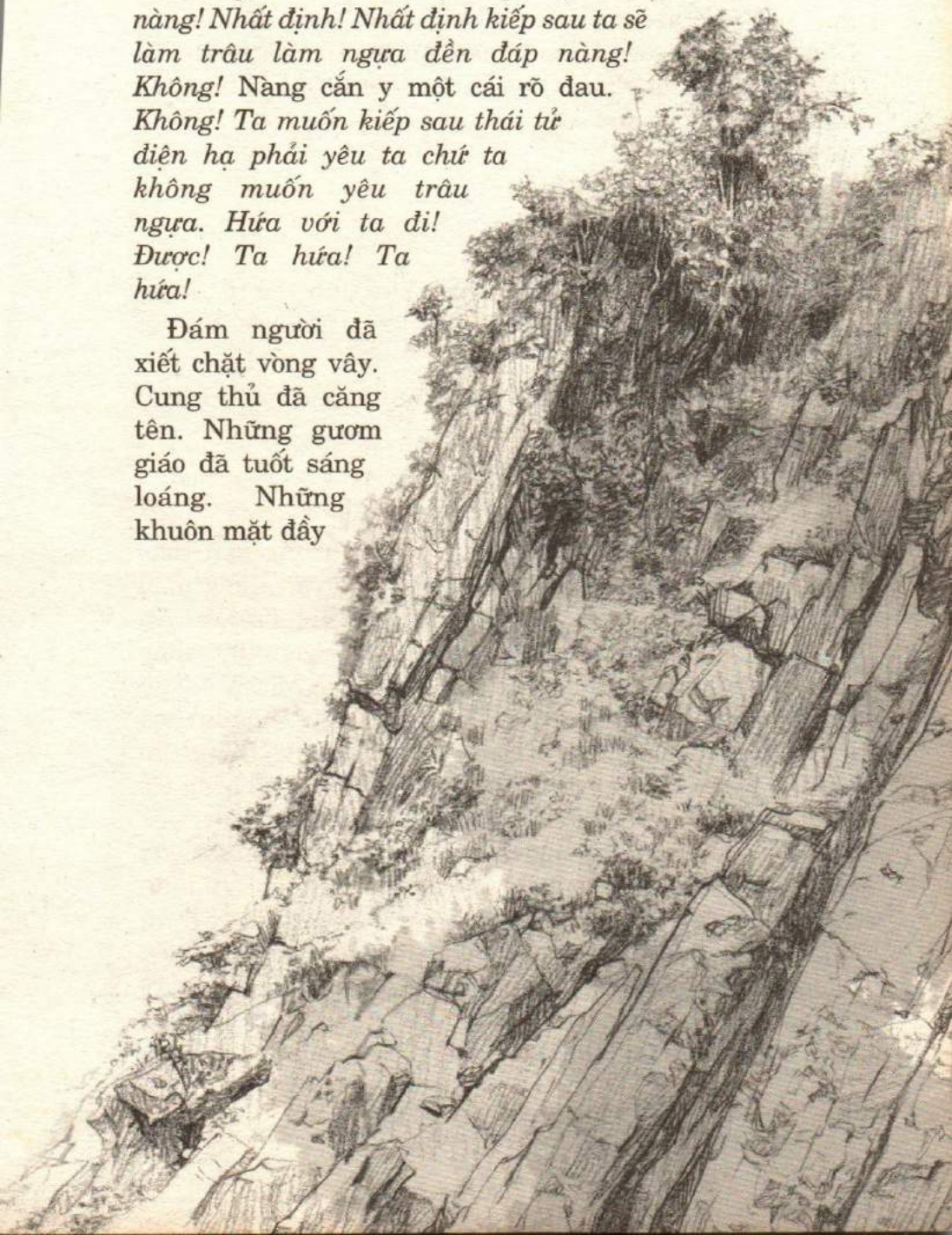
Cung thủ đã căng

tên. Những gươm

giáo đã tuốt sáng

loáng. Những

khuôn mặt đầy

phấn khích khi cảm thấy sắp chạm đến một ngai vàng. Lúc ấy cũng là lúc, cung chủ Mỹ Ngư Cung Phan Ngũ Yên và thái tử Đả tay trong tay gieo mình xuống vực sâu thăm thẳm. Không! Không giống vậy. Là gieo mình vào kiếp sau. Là gieo mình vào nhau. Gieo mình vào một tình yêu trọn vẹn. Không rời tay. Không chút sợ hãi. Không có bất cứ cảm giác nào ngoài cảm giác an yên đến tận cùng. Rõ ràng là cảm giác an yên đến khắp trí não. An yên từ ngón chân đến đỉnh đầu. Không phải là cùng nhau đi chết mà là nắm tay nhau đi đến kiếp sau.

MÌNH SẼ GẶP LẠI NHAU CHƯ?

Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên là thứ tình yêu tiết kiệm nhất đấy! Tiết kiệm thời gian. Tiết kiệm tiền bạc. Và tiết kiệm cả công sức nữa.

- Liệu có khi nào yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên rồi mất nhau sau cái nhìn thứ hai không?

- Có cái nhìn thứ hai à?

- Em không biết! Chỉ là...

Nàng im lặng. Trên mặt bàn, những trang bản thảo gạch xóa của cuốn tiểu thuyết lịch sử và cả những mẫu phác họa nhân vật im lặng như nàng. Thái Tử Đả và cung chủ Phan Ngũ Yên đã chết khép lại gần 400 trang tiểu thuyết bi lụy. Một vương triều rục rờ. Một Mỹ Ngư Cung nổi danh khắp giang hồ. Những đường kiếm như hoa rơi nước chảy. Song Ngư Kiếm. Những ân oán. Những âm mưu. Và trên hết là một tình yêu bất diệt. Tất cả bỗng trở thành bất động và im lặng. Nàng vừa cho tôi xem cuốn tiểu thuyết nàng vừa viết xong. Lúc ấy, nàng còn bảo: *Em viết cuốn này trong nỗi nhớ anh. Em vẫn tin rằng anh có thật, diện hạ thật mờ của em à! Anh thấy em tả về thái tử Đả có giống anh không? Tôi thấy giống. Ít ra về ngoại hình nếu không muốn nói là cả cách hành xử. Chỉ khác nhau về không gian và thời gian mà thôi. Trong lúc đọc, tôi không khỏi nhiều phen giật mình vì thái tử Đả như đo ni đóng*

giày từ tôi ra vậy. Mà rõ ràng, đây là lần đầu tiên tôi gặp nàng nhé! Trước lần này, chúng tôi chưa từng gặp nhau dù trong cảm giác, rõ ràng chúng tôi biết có một người như vậy tồn tại trên đời. Cảm giác thật lắm. Thật đến mức tôi đã phải chia tay 4 mối tình chỉ vì họ hao hao giống nhưng họ không phải là nàng. Đến người yêu hiện tại bây giờ là Khánh Chi, tôi cũng không sao hòa hợp được. Luôn cảm thấy đó không phải là cô gái tôi tìm. Cho đến lúc chiều nay, trong quán Spring trên đường Phạm Ngũ Lão này, tôi gặp nàng. Chúng tôi đều đã quên cả việc đều có hẹn với người yêu hiện tại của mình. Khánh Chi cũng sắp tới. Còn nàng thì cũng đã hẹn mang bản thảo này tới nhà xuất bản nơi bạn trai nàng đang ngồi chờ. Anh ta sẽ là người biên tập và chịu trách nhiệm truyền thông cho cuốn tiểu thuyết này.

- Anh cứ ngồi đi, em sẽ tự bắt taxi được rồi!

- Không! Để anh đi cùng em ra bắt taxi!

Nàng đứng dậy, bước khá dứt khoát ra cổng. Tôi chạy theo. Cố với tay để nắm lấy tay nàng. Nhưng không được. Hai đứa đi bên nhau. Dọc con đường Phạm Ngũ Lão. Có vài chiếc taxi đi qua khiến tôi thất lòng. Nàng dợm vẫy nhưng rồi lại bảo: Taxi có người. Đường phố vắng hay lòng tôi bỗng vắng? Qua một ngã tư. Qua hai ngã tư. Rồi thì cũng phải dừng lại. Chiếc taxi đã trở tới. Nàng không thể nói taxi có người được nữa. Và tôi thì càng không thể giữ lại nàng lâu hơn được. Điện thoại của nàng đã reo vài bận. Điện thoại của tôi cũng đã rung liên hồi. Tôi cố gắng giữ lại từng nét khuôn mặt nàng, dáng điệu của nàng, tiếng nói của nàng, hơi thở của nàng... Còn nàng đang vờ nhìn lại bản thảo sau khi đã vẫy tay chào tôi. Xe chạy vọt đi. Tôi nhìn theo và bỗng nhớ hình ảnh thái tử Đản đứng trước vực sâu thăm thẳm. Tôi không có được cái phần khích ấy. Trái lại, tôi cảm thấy mất mát. Tôi muốn chạy theo để hỏi nàng một câu: *Minh sẽ gặp lại nhau chứ?* Nhưng chiếc xe đã mất hút rồi! Nếu có cái nhìn thứ hai, tôi biết, mình vẫn sẽ yêu nàng như đã yêu từ cái nhìn đầu tiên! Còn nàng thì sao, Ý An ơi!

Tháng 5/2012

A.Y

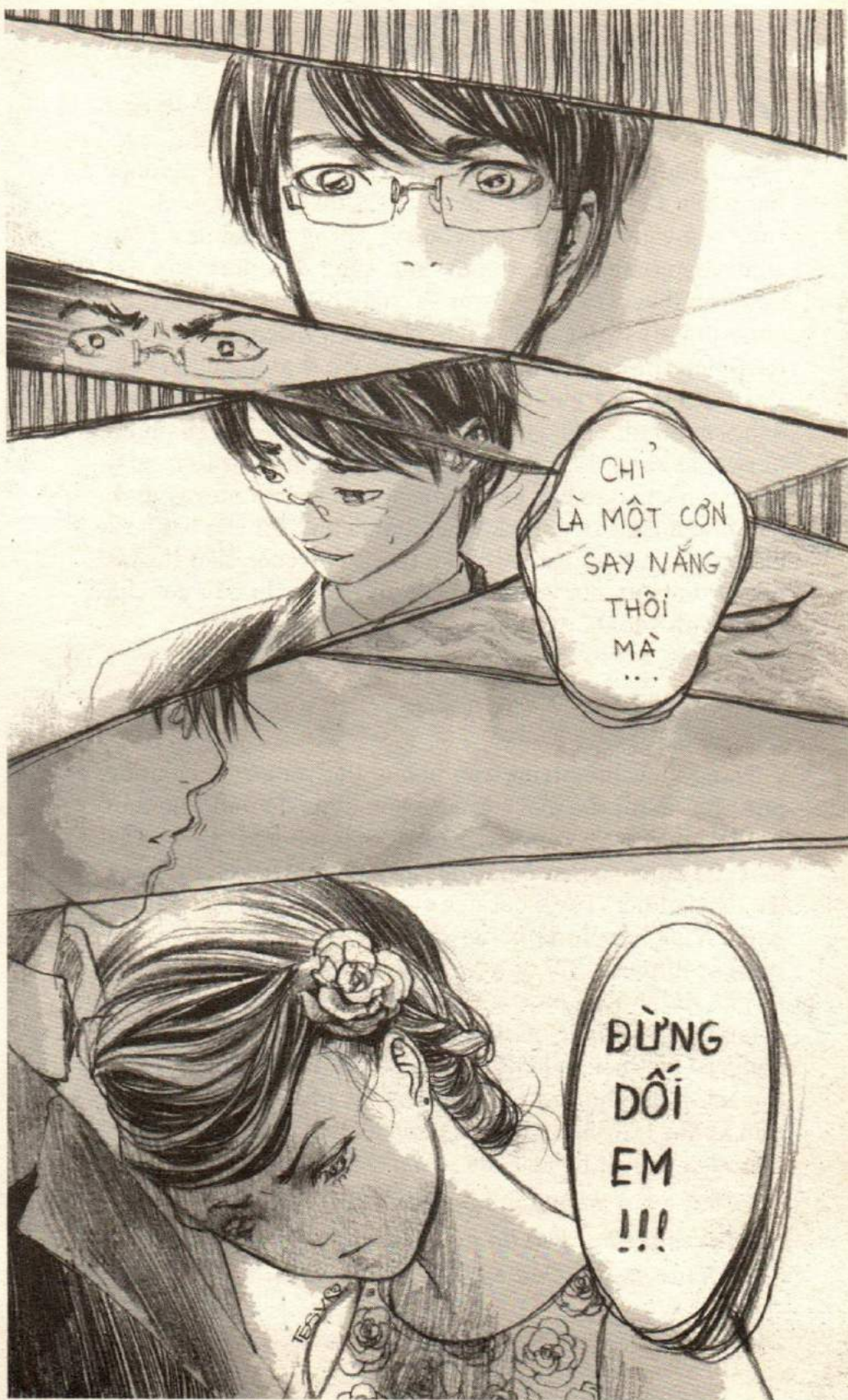
TRÊN BÀN BIÊN TẬP: Một tình yêu tiền kiếp có thật không? "**Phía khác**" đưa cho bạn hai phương án: Có thật, nó là lí do để bạn gặp lại một nửa của mình ở kiếp này. Hoặc giả, đó chẳng qua là vì bạn vẫn luôn mong chờ một mẫu hình người trong mộng như thế, nên mới gặp nhau mà cứ ngỡ gần bó tự bao giờ.

Nếu thế, chúng ta ai cũng có một mối nhân duyên tiền kiếp.

PHÍA KHÁC

[AN YÊN]

Cuối cùng thì mọi thứ cũng đã hoàn tất. Quán Spring giờ đã trở thành một hoàng cung vừa đủ nguy nga. Tôi đã phải nhờ Như Cẩm, một wedding planner hàng đầu tới giúp. Chưa kể hai đứa, tôi và Cẩm, phải lục tung thư viện để chắc chắn cho việc trang trí nơi này đúng chất vương triều. Âm thanh, ánh sáng đều được sắp đặt đầu vào đấy. Tối nay, Ý An sẽ xuất hiện trong tạo hình cung chủ Mỹ Ngư Cung - Phan Ngữ Yên. Tối nay, lễ ra mắt cuốn tiểu thuyết lịch sử của Ý An sẽ trở thành một sự kiện thu hút báo giới ghê gớm. Cho đến tận ban nãy, vẫn còn đến hơn 20 nhà báo gọi điện cho tôi xin giấy mời tham dự lễ ra mắt sách. Một tác giả mới toanh, lần đầu tiên xuất hiện trên văn đàn làm sao có sức hút ghê gớm như vậy được nếu như đằng sau nàng không phải là tôi? Tôi vừa là người biên tập vừa là người lo truyền thông cho cuốn tiểu thuyết này. Đơn giản, bởi vì tác giả của nó, Ý An, là bạn gái của tôi. Chính xác thì đã từng là bạn gái của tôi.

MỘT THÁNG TRƯỚC

Nàng xuất hiện trước cửa phòng tôi trong một bộ dạng phờ phạc. Như thể mọi sức sống của nàng đã mất tiêu đâu rồi. Đôi môi nàng run rẩy. Khuôn mặt nàng tái xanh. Đôi mắt của nàng đỏ hoe. Nàng đổ vào người tôi và đôi vai rung lên. Nàng khóc. Tôi bị bất ngờ nên nhất thời chỉ biết ôm lấy nàng. Vuốt nhẹ lưng nàng. Hôn nhẹ lên mái tóc lòa xòa trước trán nàng. Tôi để yên cho nàng khóc. Chưa bao giờ tôi gặp tình huống này từ khi tôi và nàng bắt đầu yêu nhau đến nay. Thế nên, giữa những thắc mắc, tò mò, lo lắng cho nàng, có một nỗi gì đó như thể một vệt dao lam của ngang tim tôi. Làm cho tim tôi nhói lên rất nhẹ. Mơ hồ một dự cảm không hay lắm. Một lúc, nàng lôi bản thảo ra. Tập bản thảo tiểu thuyết lịch sử của nàng.

- Có lẽ em sẽ không in nó nữa đâu!
- Tại sao? Chúng ta đã hoàn tất nó rồi kia mà em?
- Bởi em đã gặp thái tử Đam của mình...

Đất dưới chân tôi như sụp xuống. Dự cảm của tôi đã đúng. Một dự cảm bắt đầu từ khi đọc về nhân vật Phan Ngữ Yên giống hệt với nàng trong khi thái tử Đảm lại chẳng hề có một liên hệ gì với tôi. Okie, đó là sáng tác văn học, đâu nhất thiết là thật. Tôi đã từng nghĩ vậy. Nhưng lời bào chữa ấy chẳng ăn thua khi tôi cảm nhận được tình yêu của nàng dành cho nhân vật thái tử Đảm rất thật. Thật đến mức mà tôi đã từng nhiều lần thất tim khi gặp chàng trai nào có nét giống giống nhân vật thái tử Đảm. Thật đến độ tôi tin rằng thái tử Đảm có thật ngoài đời.

- "Em đã gặp" là sao?

Tôi cố gắng giữ vẻ bình thản hỏi nàng khi cả hai ngồi xuống bộ salon cũ kỹ trong văn phòng của tôi. Cố giữ vẻ bình tĩnh, điềm nhiên dù lòng đang ồn ào giận dữ, ghen tuông, tôi pha cho nàng một ly cocktail quen thuộc. Nàng ngồi đấy, chống hai tay dưới ghế, tóc rủ che nửa khuôn mặt, làn da xanh tái và đôi mắt vẫn nhoe lệ:

- Vừa ban nãy, trong quán Spring, khi em hoàn thành xong trang cuối cùng của bản thảo. Như thể anh ấy xuất hiện khi em đã hoàn tất câu chuyện về ký ức của mình vậy.

- Vừa ban nãy?

- Vâng! Giống hệt như những gì em đã viết. Cũng là khuôn mặt bầu...

- Anh đã đọc - Tôi cắt ngang khi đưa nàng ly cocktail.

Nàng đón ly cocktail, nhấp một ngụm nhỏ, đôi mắt ngược lên nhìn tôi:

- Anh có giận em không?

- Tại sao?

- Vì em đã hôn anh ấy!

- Chỉ là một cơn say nắng thôi mà! Nếu anh gặp một cô gái nào đó giống như trong các tác phẩm anh viết, anh cũng sẽ như em thôi.

- Đừng dối em! Ít nhất là các nhân vật nữ của anh, em đều đã đọc hết, đều lấy nguyên mẫu từ em hoặc chị Lan

Dung. Làm sao anh gặp được người phụ nữ nào khác được kia chứ?

- Thì có thể đó sẽ là một típ nhân vật nữ mới.

- Dù sao thì em cũng xin lỗi anh! Và em chắc rằng em không hề say nắng.

- Làm sao em biết chắc được đó không phải là một cơn say nắng kia chứ?

- Bởi em đâu dễ say nắng? Đây là lần đầu tiên em như thế này và em biết, em hiểu rõ về anh ấy.

- Phải! Như thế quen nhau từ kiếp trước phải không?

Tôi bắt đầu mất bình tĩnh. Lòng dạ nóng bừng. Hơi nóng bốc lên tận mắt. Thật tệ hại, thứ cảm xúc đầy tiêu cực này. Nàng như không để ý đến tâm trạng của tôi. Và nàng bắt đầu kể. Câu chuyện về cuộc gặp ấy. Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Lời hẹn từ kiếp trước.

HIỆN TẠI

Tôi vẫn quyết định biên tập và đặt kế hoạch xuất bản tiểu thuyết của nàng. Một tháng ròng rã với việc biên tập, xin giấy phép, in ấn, chỉnh sửa và lên kế hoạch truyền thông. Tôi cũng không biết vì sao mình vẫn quyết định như vậy nữa. Vì sĩ diện của đàn ông hay vì câu chuyện nàng kể khiến tôi nghĩ vậy. Quả thực, câu chuyện nàng kể khiến tôi đi từ cảm xúc ghen tuông, mất mát thành cảm xúc ghen tỵ và ao ước. Tôi ao ước được nàng yêu mình như vậy. Trong suốt 2 năm yêu nhau, dù nàng luôn làm những điều vô cùng bất ngờ, dễ thương và dành cho tôi cảm xúc ấm áp, ngọt ngào thì tôi vẫn luôn có cảm giác đó chưa hẳn là toàn bộ trái tim của nàng. Tôi cảm nhận được nàng cũng có yêu tôi song tình yêu đó dường như chỉ là một phần rất nhỏ trong trái tim của nàng. Tôi biện minh rằng nàng là người nhiều đam mê trong viết lách, song điều đó càng khiến tôi tủi thân vì nhân vật nam nào trong các câu chuyện của nàng cũng đều được nàng dành cho những tình cảm nhiều hơn là với tôi. Và câu chuyện mới đây, tôi thực sự bị thuyết

phục bởi nó quá đẹp. Tựa như nàng và cậu ta sinh ra để dành cho nhau vậy. Đó là lý do mà tôi đã quyết định dẹp hết mọi ghen tuông để thực hiện cuốn tiểu thuyết này cũng như lễ ra mắt sách cho nàng. Tôi muốn làm điều đó cho tình yêu của nàng bởi đến tận cùng trái tim mình, tôi biết, tôi đã yêu nàng xiết bao.

- Em tin rằng anh ấy sẽ xuất hiện!

Nàng nói bằng đôi mắt tin cậy, bằng cái giọng vô cùng chắc chắn. Tôi buột miệng:

- Nếu anh ta không đến?

Và kìm lại một câu vô cùng tệ nữa "Em có ở lại với anh không?". Nàng nhìn tôi, ánh nhìn tha thiết, trả lời như đã đọc thấy câu hỏi mà tôi chưa nói ra:

- Em sẽ ở lại với anh và vĩnh viễn không bao giờ nghĩ đến anh ta nữa!

Lòng tôi vui hay cảm thấy đáng thương cho mình? Tôi cũng không biết nữa. Tôi với tay bật công tắc đèn. Cả không gian quán rục rờ với những chiếc đèn lồng, của lụa đỏ, của những sợi kim tuyến vàng. Vương triều đã sống lại, thái tử Đắm ơi, anh có đến hay không? Tôi có mong anh đến không?

HỢP BẢO

Nàng đang trả lời câu hỏi của các phóng viên và bạn đọc. Tôi đứng sau cánh gà nhìn nàng. Tôi không biết mình đang nghĩ gì nữa. Đầu óc tôi lúc này rỗng tuếch.

- Nàng thật đẹp!

Một giọng đàn ông nói khê. Một giọng vô cùng quen. Tôi quay lại. Thái tử Đắm. Ngay khi nhìn anh ta, tôi đã nhận ra ngay. Anh ta quả giống hệt với những gì Ý An đã mô tả trong tiểu thuyết của mình. Trái tim tôi như chùng xuống. Vậy là anh ta đã tới.

- Anh là... thái tử Đắm?

- Không! À mà có lẽ vậy, nàng đã từng nói vậy với tôi!

- Đúng là anh rồi!

- Tôi...

- Để tôi vào báo với nàng! Nàng đã rất mong được gặp anh đấy!

Tôi nói mà cảm giác giọng mình đang vỡ vụn ra. Điện hạ thịt mỡ của nàng đã tới. Có nghĩa là tình yêu hơn 2 năm của tôi với nàng cũng đã chính thức chấm dứt. Cảm giác này thật khó để mà diễn tả. Nó vừa như là xót xa. Lại vừa như là phấn khích. Anh ta đưa tay ngăn tôi lại.

- *Đừng! Bởi tôi không biết mình có nên gặp lại nàng không?*

- Tại sao?

- Bởi tôi vẫn chưa tin nổi vào tất cả những chuyện này.

- Chuyện nào?

- Một mối tình hẹn hò từ kiếp trước.

- Nó không quá khó tin! Nếu anh chưa thể tin thì anh có thể tin tôi. Bởi tôi là người hiểu rõ nàng nhất. Nàng yêu anh thực sự!

- Chỉ một lần gặp và chỉ là giống như anh chàng trong tưởng tượng của nàng ư?

- Không! Là giống như trong chờ đợi của nàng! Một chờ đợi từ rất nhiều năm.

- Rồi sao? Điều đó chỉ khiến tôi cảm thấy áp lực hơn. Giả sử tôi không thể khiến nàng hạnh phúc?

- Điều đó... điều đó...

- Nếu anh yêu một ai đó, anh có nghĩ rằng ta phải đảm bảo được người đó sẽ hạnh phúc khi ở bên ta không?

Tôi không biết trả lời cho anh ta thế nào nữa. Ngoài kia, nàng đang trả lời phóng viên. Không có dấu hiệu nào cho thấy nàng đang chờ đợi. Là nàng đã cố giấu đi sự chờ đợi hay vì nàng tin chắc điện hạ thịt mỡ của nàng sẽ tới? Tôi không biết nữa. Giờ này, tôi chỉ biết rằng mình đã hoàn thành công việc của mình. Tôi đã hết việc của mình ở đây. Và tôi thở hắt ra một cái:

- Chào anh! Tôi là Khang, biên tập cho cuốn tiểu thuyết của Ý An. Tôi đã từng là bạn trai nàng. Và bây giờ, tôi đã là cựu bạn trai của nàng. Tôi chúc anh và nàng hạnh phúc. Hãy nhớ...

Tôi sắp sẵn những câu nói đó để nói ra với anh ta. Song tôi đã im lặng. Tôi chọn cách ra đi im lặng. Có lẽ, điều tôi cần làm bây giờ là tự viết cho chính bản thân mình một câu chuyện khác. Một câu chuyện mới hoàn toàn.

A.Y

CUỐI TUẦN NÀY
ĐI BAR VỚI EM
KHÔNG?

KHÔNG

CHỊ VÀO BAR
BAO GIỜ CHƯA?

CÓ GÌ
THÚ VỊ ĐẤU
NGOÀI RƯỢU
VÀ LẮC NHƯ
CON ĐIÊN?

ĐÓ LÀ
ĐIỂM THÚ VỊ
ĐÂY!

CUỐI TUẦN
ĐI NHÉ?

CHỊ
KHÔNG
THÍCH

CHỊ
CHƯA
VÀO ĐÓ
PHẢI
KHÔNG?

IM
MIỆNG

CHỊ
NÓI
RỒI
LÀ
RỒI

Trên bàn biên tập:

Bất cứ chuyện gì dưới ngòi bút Khánh Linh cũng trở nên hài hước và đáng yêu. Bạn sẽ gặp sau đây một cô nàng gia sư có tính cách kì lạ, những chuyện cô gặp phải cũng kì lạ, nhưng lạ nhất chính là cách tác giả làm câu chuyện nhiều ý nghĩa này trở nên nhẹ nhàng bằng phong cách đặc trưng của mình. Chắc chắn bạn sẽ thích!

YÊU NÀNG GIA SƯ

[KHÁNH LINH]

- Ông biết điều gì xảy ra khi ta ngắt đầu một con gián không?

- Ừm, nó sẽ chết?

- Không, gián có khả năng sống sót nhiều ngày ngay cả khi đầu đã lìa cổ. Nó sẽ nằm giãy giụa ở đó và...

- Thôi đi, kinh quá!

- Thế ông có biết điều gì kinh khủng nhất khi sư tử ăn thịt người không?

- Gì?

- Một khi đã ném "vị người", sư tử có xu hướng sẽ tiếp tục. Nó sẽ xếp "con người" lên hàng đầu trong tháp thức ăn của mình và dành cả cuộc đời để săn lùng...

- Bà bệnh quá rồi!

- ...Ở Tanzania từng có một đàn sư tử đã săn được tổng cộng 1500 người trong nhiều năm chỉ vì chúng đã được thưởng thức "bữa tiệc" đó một lần trong đời...

- Nghiêm túc đây, bà cần kiểm cái gì đó để làm đi, thay vì chúi mũi vào Internet và nhiễm những câu chuyện điên khùng như thế này.

- Thế ông có biết ta có thể bị văng mắt ra nếu như cố gồng hắt hơi mà vẫn mở mắt không?

- Im miệng ngay! Nếu bà không từ bỏ những thứ bệnh hoạn này, tôi và bà không thể sống chung trong cái nhà này nữa.

Và thế là, mùa Hè năm nhất Đại học, tôi bắt đầu tìm một công việc làm thêm. Thế theo yêu cầu của thằng bạn thân cùng phòng- Ken, người đang không thể chịu đựng nổi "gu tìm kiếm" của tôi. Tôi bắt đầu khoanh vùng những công việc mình có thể tham gia.

Tiếp tân? Không, việc làm thêm này cực kỳ mang tính chất "làm thêm", tức là bạn sẽ luôn phải làm thêm, thêm và thêm nữa. Bạn sẽ không chỉ phải tiếp những vị khách điên khùng, những người luôn chỉ xem "tiếp tân" là một "rào cản an ninh" khó ưa thích tọc mạch vào chuyện họ đến đây để gặp ai, vì việc gì. Bạn sẽ còn phải kiêm luôn trực

điện thoại, đón tiếp khoảng 30% là các cuộc gọi nhầm số, 10% nhầm số nhưng khẳng khẳng là mình đã gọi đúng số, 30% mắng chửi và than phiền thậm tệ vì tưởng bạn là bộ phận chăm sóc khách hàng (thực tế là họ không thèm hỏi), 35% còn lại là các cuộc gọi chán phèo liên quan đến việc "ơ, thế phòng... là bấm số bao nhiêu nhỉ", 5% còn lại rồi hơi gọi chỉ để kiểm tra xem số điện thoại này có thật hay không.

Nhân viên bán hàng? Quá nhàm chán! Phát tờ rơi? Không thân thiện với môi trường! Cộng tác viên cho các báo văn nghệ? Quá gay!

Cuối cùng, khi thấy tôi cứ vò đầu bứt tóc lắm nhảm trên ghế sofa, gạch tới gạch lui nát bấy tờ giấy trước mặt dù đã quá 12 giờ đêm, Ken vừa ngáp dài vừa cho lời khuyên:

- Bà nên đi làm gia sư. Vốn tiếng Anh của bà trước giờ chỉ được sử dụng để mò ba cái thứ tám xàm khủng khiếp trên mạng thôi, lần đầu tiên trong đời hãy dùng nó cho mục đích tốt đẹp đi!

Và thế là tôi mơ về những đứa trẻ dễ thương. Chúng tôi sẽ cùng nhau đọc sách trên những gác mái đầy hoa, bên cạnh là ly café xay thơm ngon, đàm đạo về từ vựng và ngữ pháp tiếng Anh.

...

Hôm nay tôi đã nhận được công việc. Một chị thư ký đã gọi và hỏi xem tôi có thể nhận dạy thêm cho cả 3 đứa con của ông giám đốc hay không. Khi bàn về lương, giọng chị rất phấn khởi. Nhưng khi tôi hỏi về "lũ trẻ", chị bỗng dưng bật cười khè khè, giọng chị trở nên gấp gáp và the thé: "*Tôi đảm bảo với cô là mọi thứ đều rất tuyệt vời, haha*".

Tôi đã không biết rằng đấy chính là mánh né tránh trả lời sự thật của các cô thư ký! Bất cứ khi nào bạn hỏi vào chi tiết nhưng họ trả lời rằng "tổng thể" rất tuyệt vời, thì đó chính là điều bịp bợm!

...

Ngày đầu tiên đi làm, Ken chuẩn bị cho tôi một chiếc áo màu mint khá xinh, chân váy mullet đen và một vòng cổ

kim sa lấp lánh. Có lẽ là quá sắc sỡ cho một gia sư, nhưng tôi vẫn đồng ý, phòng trường hợp biết đâu vụ gác hoa mà mình tưởng tượng là có thật. Ken nắm tay tôi thật chặt. Thằng bạn rất chăm xài kem dưỡng da nên bàn tay nó mịn màng phải biết.

- *Hứa với tôi nhé, bà sẽ không kể cho chúng nó nghe những câu chuyện khủng khiếp mà bà vẫn hay sưu tầm, hứa nhé!*

Giọng nó tha thiết kinh khủng, ánh mắt long lanh, giống y như hồi tôi sắp chuyển đến thành phố này, mẹ cũng nắm tay tôi thật chặt và nói:

- *Hứa với mẹ nhé, con sẽ sống ngon lành và không làm những trò điên khủng trước giờ con vẫn hay làm, hứa nhé!*

Thật là phần nộ, tất cả mọi người làm sao vậy chứ? Hừm!

...

Không gác hoa, không café xay, không nốt những đứa trẻ dễ thương. Khi đến nhận "nhiệm sở" ngày đầu tiên, tôi đã biết mình hoàn toàn lầm lạc về cuộc đời này. Khoảng thời gian chìm đắm trên Internet với những thứ khủng khiếp đã khiến tôi không kịp update rằng có những thứ kinh dị khác cũng đang diễn ra trong hiện thực này.

Ba tên "học trò" nhìn tôi từ bên kia chiếc bàn phòng khách, ngồi xếp hàng trên chiếc ghế sofa đắt tiền. Thực ra gọi là "học trò", nhưng tên con trai lớn nhất thì bằng tuổi tôi. Với thành tích đánh bạn học ở hầu hết các trung tâm ngoại ngữ nổi tiếng trong thành phố, giờ đây anh chàng phải học tại gia. Cô em gái nhỏ tuổi hơn, học lớp 12, khá dễ thương, nhưng căn cứ vào 3 chiếc bông tai cùng ngực trổ ở một bên tai phải, một hình xăm cung Bạch Dương nhỏ tí ở chỗ đeo nhẫn ngón tay giữa, áo thun bó sát màu trắng đơn giản nhưng chíp bên trong thì cứ như thể bikini mặc ra bãi biển, tôi ngờ rằng học tại gia là phương án tốt nhất để hạn chế nó khỏi những trò chơi bời. Cuối cùng, thằng bé con tí xiu mới 4 tuổi, ôm gấu Teddy, lặng lẽ nhìn tôi với đôi mắt trong veo.

Không có bố mẹ của ba anh em ở nhà, thay vào đó, chị thư ký - người đã tiếp tôi qua điện thoại, lãnh nhiệm vụ thay mặt phụ huynh. Chúng tôi chào hỏi nhau, sắp xếp lịch học. Việt Ân - tên con trai bằng tuổi tôi, chỉ đáp những gì được hỏi. Việt Khanh - đứa con gái, chỉ đáp những gì nghe có vẻ "dân chơi". Việt Khang - đứa 4 tuổi, dùng mắt-to-thao-láo để trả lời mọi câu hỏi. Bọn nó làm tôi thấy căng thẳng. Tôi không thể đóng vai bà cô giáo mắt kiếng dày đến chóp mũi, bốc mùi răn đe qua từng hơi thở. Tôi thực tế chỉ là một con bé mới 19 tuổi đầu, mặt non choẹt, cố tỏ ra mình có thể kiểm soát được tình hình.

Cuối buổi, chị thư ký chào tạm biệt tôi. Tôi đọc được trong đôi mắt chị sự đắn đo và phân vân, rồi bất ngờ chị ôm tôi, tay vỗ vỗ vào lưng. Có cảm giác nếu đây không phải một vụ quấy rối thì nó có nghĩa là một lời động viên rất mãnh liệt, giống như khi người ta vẫy khăn chào tạm biệt một người sắp bước chân vào chốn sinh tử.

Một bàn tay bé nhỏ nắm lấy tay tôi. Thằng bé con 4 tuổi, mắt trong veo và đen láy. Tôi đưa tay gõ nhẹ lên đầu mũi nó. Và nó mỉm cười.

...

Bố của ba anh em là người đàn ông luôn trong tình trạng "Tôi đang họp. Cô cần gì?". Trời đất ơi, tôi cần ông ấy ở nhà để giải thích dùm tôi xem chuyện gì đang xảy ra:

- Ngày thứ 1, Việt Khanh chẳng làm gì ngoài sải bước khắp căn phòng. Nó bảo với tôi rằng nó đang luyện tập "dáng đi Marilyn Monroe". Đó là dáng đi rất nổi tiếng, là chìa khóa sự quyến rũ của thiên thần nước Mỹ, và nếu như tôi nhớ không lầm, ở đâu đó người ta viết rằng đây là dáng đi pha lẫn giữa sự ngây thơ và dâm dăng.

- Ngày thứ 2, Việt Ân thì chịu nhìn vào sách, nhưng điều đáng lo ngại là dường như anh chàng chỉ đọc đúng một chữ, ở một dòng, tại một trang, trong suốt 1 tiếng rưỡi đồng hồ. Và tôi không có nhiệm vụ gì khác ngoài việc làm nhảm như con điên về việc hỏi xem anh chàng đang đọc đến đâu rồi.

- Ngày thứ 3, Việt Khang cứ bắt tôi phải kể đi kể lại câu chuyện "Em bé bán diêm". Tôi còn tình cờ phát hiện ra con

gấu Teddy của nó biết khóc nức nở, có khoảng 5 phút đồng hồ nó chẳng làm gì cả ngoài việc tua đi tua lại tiếng khóc đó.

Nhưng ông bố ấy chẳng nói gì khác với tôi ngoài những lời: "Cứ kiên nhẫn. Hãy làm công việc của cô đi". Công việc của tôi là dạy học, là chùi mông một tiếng rười trên ghế, chỉ nói những thứ đã được soạn sẵn trong giáo án. Tôi không thể nhìn vào ánh mắt xa xăm của một tên con trai để xem hắn ta đang suy nghĩ cái gì, tôi cũng không thể khuyên nhủ đứa con gái rằng có những giá trị tốt đẹp hơn ngoài việc ngoáy mông trên giày cao gót, tôi cũng không thể xé xác con gấu Teddy của thằng nhóc 4 tuổi chỉ vì nó làm tôi ớn lạnh.

Mẹ của ba anh em cũng bắt vô âm tín. Mỗi khi tôi hỏi đến, chẳng ai thèm trả lời. Không khí nặng nề đi hẵn. Thế nên về sau tôi không hỏi nữa.

...

Một tháng trời trôi qua, và công việc của tôi không thực sự đi theo đúng nghĩa "gia sư" cho lắm. Với Việt Ân, tôi tiêu pha phần lớn thời gian vào việc làm nhảm bài học một mình, bởi vì anh chàng cứ nhìn ra cửa sổ, như thể đang suy tính chuyện gì rất ghê. Đôi lúc tôi cố an ủi bản thân rằng anh chàng đang nghĩ ngợi về những lời tôi giảng. Nhưng thật tình mà nói thì nghiêng rằng, đập tay đánh rầm lên mặt bàn, mắt vằn sọc đỏ là những biểu hiện hơi thái quá đối với một cấu trúc văn phạm, có phải vậy không? Tôi nhớ về cái gác hoa mình đã từng mơ ước cho nghề gia sư này, và thậm chí biết bao nhiêu cái câu "sự thật nghiệt ngã"!

Với Việt Khanh, con bé có một thái độ rõ ràng với cuộc đời: Xù lông với tất cả. Nó dành nhiều giờ liền để đặt câu với những văn phạm vừa được tôi dạy: "Nếu tao là mày, Ngọc Bích, tao thà đi chết!", "Giá như không có cô giáo ở đó, tao đã cho mày ăn tát", "Xuân Hạ, đứa mà hay cặp kè với mày, chỉ là một con bọ vấy xấu xí" (tạm dịch). Ban đầu, tôi thấy hơi hoảng. Nhưng sau cùng, tôi thấy cách này cũng ổn, vì Việt Khanh thực sự chỉ đặt câu tốt một khi nó liên hệ

được với cuộc sống thật rất dữ dội của mình. Cũng có một lần, rời xa những sân si với lũ bạn, Việt Khanh làm tôi mất ngủ một đêm khi nó đặt câu thề này: "Ước gì ba mẹ ở bên em trong ngày sinh nhật 18 tuổi". Tôi nhớ sinh nhật thứ 18 của mình, ba tặng tôi hẳn một bộ sách "Hạt giống tâm hồn", còn mẹ thì nắm tay tôi, rồi nhìn sâu vào mắt tôi, rồi rung rung nước mắt, rồi nhét vào miệng tôi miếng bánh kem sinh nhật mẹ tự làm (phải nói là nó ngọt kinh dị). Giờ nghĩ lại, hóa ra những trò ấy vẫn là hạnh phúc chán so với khi ta phải thổi nến một mình.

Còn với Việt Khang, nó và tôi vẫn cứ dành nhiều giờ liền để đọc đi đọc lại "Em bé bán diêm" - câu chuyện mà theo tôi là khá bi thảm dành cho một đứa trẻ 4 tuổi. Ấy vậy mà nó không đồng ý cho tôi đọc bất kỳ truyện nào khác. Để rồi nó cứ hỏi đi hỏi lại tôi những câu đầu đầu đại loại như: "Tại sao mẹ em bé lại mất?", "Tại sao không ai thương em bé hết?"...

Tôi bắt đầu nhận ra, gia sư không hẳn là một công việc ngồi yên vị suốt một tiếng rưỡi đồng hồ, thao thao bất tuyệt những gì đã soạn ra trong giáo án. Công việc này vượt ra hẳn khuôn khổ của giáo dục, nó có lẽ còn mang ý nghĩa lớn lao hơn, đó là chăm sóc những đứa trẻ.

...

- Cuối tuần này đi bar với em không?

- Không.

- Hỏi thật nhé, chị có bao giờ vào bar chưa?

- Rồi, có gì thú vị đâu ngoài rượu và lặc như con điên?

- Đó là điểm thú vị đấy! Cuối tuần này đi nhé?

- Không, chị không thích.

- Chị chưa thực sự vào đó có phải không?

- Im miệng đi, khi nào chị nói rồi thì tức là rồi.

- Okie, 19 tuổi đầu mà vẫn chưa biết bar là gì thì quê thật!

Và thế là tôi đồng ý đi bar cuối tuần này với Việt Khanh. Để chứng tỏ là mình đã từng vào sà, mặc dù sự thật là

chưa, tôi lên youtube để search xem có gì hay ho để học hỏi không. Kể ra cũng không có gì khó. Tôi chỉ việc vào đó, bỏ cái đầu mình xuống lia lịa như thể con gà đang mổ thóc là ra một kiểu nhảy. Không thì chỉ việc trườn qua lết lại là ra một vài kiểu nhảy khác. Nhưng thích nhất vẫn là kiểu cầm chai bia và đưa lên trời, đầu lắc lư liên hồi. Chẳng phải chúng ta cũng thường xuyên làm thế khi tắm dưới vòi hoa sen hay sao?

Bar đông như quý! Bảo vệ dẫn hai đứa tôi đi xuyên qua những đứa con trai cười hề hề, phần dưới là tư thế trườn qua trườn lại còn phần trên là điệu nhảy gà mổ thóc, những đứa con gái tốn cả một make-up kit để đắp lên trên mặt, nhảy bằng ngực và mông. Tôi với Việt Khanh đứng lắc qua lắc lại cạnh bàn của mình được một lúc thì ba tên con trai từ đâu xuất hiện. Thằng đứng chính giữa, có vẻ như cầm đầu, cứ nở nụ cười nhếch nhếch mà tôi đồ rằng nó cho là quyến rũ lắm, hai thằng còn lại thì trông ngây ngây dại dại. Sau một hồi biểu diễn đủ các thể loại "mổ thóc, trườn, lết, đi sóng, tắm bằng vòi hoa sen" trước mắt chúng tôi (mà không được hưởng ứng), tên cầm đầu tiến lại, nhìn chăm chặp xuống ngực tôi và hỏi:

- Em gái, mới đến đây lần đầu hả cưng?

Tôi nên trả lời hay để ngực của tôi trả lời đây?

- Anh- hỏi- cưng- mới- đến- đây- lần- đầu- hả?

Làm ơn đừng nói "Thứ xã hội đào thải như anh mà cũng hay lui đến đây sao?". Mẹ đã dặn: "Sống ngon lành và đừng làm những chuyện khùng điên", có nhớ không?

- Thứ xã hội đào thải như anh mà cũng hay lui đến đây sao?

Tôi có thể nghe thấy tiếng Việt Khanh phì cười kể bên.

- Cá tính lắm, em gái, hơ hơ.

- Không tệ ha, với loại như anh.

Tên con trai đã thôi mổ thóc, hai thằng bạn của nó thì đứng cười sặc sụa.

- Giỡn mặt hả con kia?

- *Thằng nào xô lộn bông tai bên phải cho anh vậy? Một là thằng đó lộn, hai là anh lộn hàng rồi. Khu của anh bên kia kia.*

Nói rồi tôi chỉ về cái bàn tròn có ghế bọc nhung bao quanh thành một khu vực gần như tách biệt. Ở đó, toàn con trai, và bọn họ đang "trườn" đủ các kiểu với nhau.

Lúc này, DJ cho lên nhạc, đèn chum dường như đang pha nhanh hơn, nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy mặt thằng con trai đỏ rần vì tức giận. Xoảng, ly rượu trong tay nó bay đập thẳng vô tường. Nó túm lấy áo tôi và phà vào mặt tôi hơi thở pha trộn giữa mùi rượu rở tiền và mùi mồm miệng 3 ngày chưa đánh răng. May mắn là chỉ có tên này xung trận, hai thằng bạn nó một thằng đã bỏ đi để kịp vào sàl đương lúc nhạc đang bốc, thằng còn lại thì cứ đứng nhăm nháp ly rượu rất thản nhiên. Việt Khanh và tôi cố gỡ tay nó ra nhưng bất lực. Thằng nhóc đã giơ cánh tay lên, chuẩn bị cho tôi một cái tát trời giáng. Bỗng nó thụp người xuống, Việt Khanh đã kịp thời cho nó một cú lên gối vào giữa hai chân. Thằng nhóc oằn oại vì đau. Tôi nắm tay Việt Khanh vùng chạy, nhưng được vài bước tôi quành trở lại, tháo guốc và đập vào đầu tên nhóc một phát. Tôi có quyền "trả thù" cho cú tát thậm chí chưa được tát. Người ta thậm chí phải trả giá cho "âm mưu", cho dù là "âm mưu bất thành". Giờ tôi mới nhận ra tên còn lại hẳn là đang phê thuốc, vì nó vẫn cứ đứng nhìn như ngây dại.

Leo lên taxi chạy khỏi đó hai con đường rồi mà Việt Khanh vẫn cười ha hả như lên cơn điên.

- *Trời ơi, chị gái, em thích chị quá, hahaha.*

Lần đầu tiên trò điên khùng của tôi có người hưởng ứng. Ngày trước, mỗi khi tôi gây chuyện ở trường, bố mẹ thường về nhà, ra vào rất lặng lẽ, nhìn tôi, rồi lại thở dài, rồi lại nhìn tôi, và rồi cho tôi một trận toi bời.

Ngồi trên taxi, Việt Khanh hào hứng kể cho tôi rất nhiều thành tích của nó và tụi bạn ở bar. Dường như phát hiện ra tôi cũng là một nhân vật rất có "tiềm năng", nó trở nên mạnh dạn chia sẻ. Cú "nốc ao" bằng gối ở giữa hai chân chỉ

là một trong những đòn mà nó học được. Ngoài ra còn có đòn thọc tay vào mắt, nhéo thật mạnh ở phần non bấp vế chân... Cách nhận biết những đứa thế nào là có thể đụng vào, còn những phường nào là có "bảo kê" không nên dính dấp. Đứa nào nhìn là biết con gái nhà lành vô đây để chứng tỏ, đứa nào là dân chơi thứ thiệt, đứa nào là gái chuyên nghiệp vô đây tìm đại gia. Tôi nhìn nó và tự hỏi nó đã lang thang ở chốn này bao lâu rồi.

Nói chính xác thì bố mẹ Việt Khanh đã bỏ rơi nó từ bao lâu rồi?

- Dừng xe lại đi!

- Chưa đến nhà mà.

- Dừng xe lại đi. Em vừa thấy anh Ân.

Đúng là Việt Ân đang ngồi bên vệ đường. Nom anh chàng thật lạ. Thất thểu, đầu cúi gằm.

- Ân làm gì ở đây vậy?

Anh chàng ngược mắt lên nhìn tôi, mắt đỏ ngầu. Tôi nghĩ Ân đang say, nhưng ngay lúc đó, tôi lại có cảm giác anh chàng như vừa khóc. Một giọt máu chảy thẳng từ trên đỉnh đầu xuống trán Ân. Hai giọt, ba giọt...

Chiếc xe taxi lại tiếp tục bon bon, nhưng có thêm Việt Ân với một cái đầu đầy máu đi cùng. Tôi chờ cho bác sỹ đẩy Việt Ân vào phòng cấp cứu rồi cầm chứng minh thư của anh chàng để đi làm thủ tục cho bệnh viện. Số điện thoại của ông bố nằm ngoài vùng phủ sóng. Chị thư ký thì không ai bắt máy, có lẽ chị đã ngủ. Tôi thở dài, một mình tôi phải xử lý chuyện này thôi.

Khi bước trở lại cửa phòng cấp cứu, tôi thấy Việt Khanh ngáp một cái thật to, nước mắt chảy làm mắt đỏ ngầu. Nó hỏi tôi:

- Không biết sao mà lâu quá chị ơi.

Tôi nhìn Việt Khanh, nửa muốn vạch trần rằng cú ngáp kia chỉ là ngụy trang cho việc nó vừa khóc, nửa muốn im lặng để mặc cho màn kịch ấy che lấp sự mong manh và cần được che chở của nó. Vừa đúng lúc cửa mở, bác sỹ y tá lũ

lượt kéo ra, rồi đến Việt Ân xuất hiện với một cái đầu băng trắng. Khâu 2 mũi ở đầu nên tôi thấy anh chàng vẫn còn văng vát lắm. Nhưng bác sỹ bảo không nguy hiểm gì, có thể xuất viện luôn, tái khám để theo dõi thôi.

Ba đưa tôi ngồi im trên hai hàng ghế bệnh viện, lặng lẽ nhìn nhau, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn nhau, rồi cứ thế mà cười ha hả. Cười sặc sụa không vì cái gì cụ thể hết, chỉ cảm thấy ngộ nghĩnh và lạ đời. Trong thoáng chốc, tôi có thể hình dung ra Ken, nhíu mày nhìn tôi và bắt đầu cảm râm:

- Bà điên, lẽ ra bà phải tra vấn nó xem vì sao lại thế này, đánh nhau với ai. Giành gái hả? Hay là dây dưa với băng nhóm nào? Liệu có bị trả thù không? Có cần báo cảnh sát không? Bà cũng phải quản ngay hai đứa này về cho bố mẹ nó giải quyết và bỏ việc ngay. Thế giới này một mình bà điên là đủ quá rồi!

Thế nhưng mà Ken không có ở đây, dẹp hết tất cả những gì mà "bình thường phải thế" đi, ba chúng tôi chẳng ai đã động gì đến thứ gì và ai đã gây ra 2 vết khâu trên đầu Việt Ân. Chúng tôi kéo nhau đi ăn đêm.

Kể ra thì tôi đã có những bước tiến đáng kể, từ bỏ những thứ điên loạn hằng ngày mình vẫn đọc trên mạng, tăng tăng tiến vào cuộc đời và sa chân vào những thứ điên loạn theo một cách khác.

Ba đứa vừa hút ốc vừa nốc bia. Chưa bao giờ tôi thấy buổi đêm thăm thẳm như bây giờ. Những tháng ngày sống theo múi giờ của Angola trước kia, thức dậy vào lúc trưa và đi ngủ lúc 4h sáng, thế giới đêm của tôi sáng trưng vì đèn màn hình laptop và chẳng khác gì so với chính nó vào ban ngày, thế nên giờ đây, khi trải qua một đêm thật sống động ngoài đời, tôi thấy vừa mắc ói vì bia, vừa khó thở vì hơi sương lạnh trong không khí, vừa cảm thấy lạ lắm khi chứng kiến Sài Gòn tấp nập một cách kỳ lạ trong những chuyến bay đêm.

...

Chị thư ký thảo nhiên khi nghe tin về 2 mũi khâu. Chị chỉ thanh toán lại tiền viện phí, và chắc lười động viên tôi:

- *Việt Ân cũng không thường như thế đâu. Mọi khi chỉ xây xát chân tay là cùng.*

Đơn giản như thế đó là một đứa bé vừa phạm lỗi nuốt hết cả tuýp kem đánh răng trong khi bình thường thì nó chỉ nuốt những gì được bôi lên bàn chải thôi vậy. Ông bố cũng đã hay tin. Nhưng chẳng thấy động thái gì cả. Mọi thứ trong căn nhà này tiếp tục diễn ra bình thường. Bà mẹ vẫn không thấy xuất hiện.

Tôi muốn mang Ken đến đây, để anh chàng nắm lấy tay tôi bằng bàn tay mịn màng được chăm sóc kỹ lưỡng của mình và nói: "Xin lỗi bà, tôi đã lầm. Tôi đã quá tầm thường đến mức không nhận ra rằng thế giới này hỗn loạn đến mức nào. Thế giới này thuộc về những người như bà. Sống hạnh phúc nhé!". Tôi cũng muốn mang mẹ đến đây, để mẹ dùng khăn tay chấm nước mắt và ghen ngào: "Xin lỗi, mẹ đã đối xử bất công với con suốt cả tuổi thơ, chỉ vì mẹ tưởng con là đứa khùng nhất thế giới".

...

Việt Ân trở nên cởi mở với tôi hơn. Mỗi ngày anh chàng có thể học đến 5 văn phạm và khoảng chục từ vựng mới. Bài tập thì được khoảng 2 trang.

Hôm nay, anh chàng bỗng ngược nhìn lên từ trang sách và nói với tôi:

- *Mẹ Ân bỏ nhà đi rồi!*

Rất đột ngột nhưng tôi không hề thấy ngạc nhiên. Một người phụ nữ có thể đi đâu suốt cả quãng thời gian vừa qua ngoài trừ việc...đã bỏ đi luôn rồi?

- *Ba Ân rất ít khi về nhà. Hình như ba có người khác bên ngoài. Hai người cãi nhau rất nhiều trước khi mẹ bỏ đi. Mẹ đã hết chịu nổi.*

Bà ấy đã giải phóng mình khỏi nơi này, để lại ba đứa con trong phần đời mình vứt bỏ. Tôi nghĩ đến Việt Khang, nhớ đôi mắt to đen láy của nó, nhớ những lần nó nằm cuộn tròn trong lòng tôi nghe kể chuyện, ôm gấu Teddy và ngủ quên mất. Vai ba lần, có giọt nước mắt đọng trên khóe mắt nó. Tôi giật mình nhận ra có lẽ những lúc ấy nó vẫn chưa thực sự ngủ say. Tôi cũng nhớ đến Việt Khanh. Những ngày nó xuất hiện với đôi mắt sưng húp và đóng những màn kịch "đi bar xuyên đêm" để che lấp mọi yếu đuối trong lòng mình.

- Mẹ để lại con gấu Teddy, là quà tặng sinh nhật cho thằng Khang. Con gấu có chế độ thu âm. Trước khi đi hình như mẹ đã định nói gì đó, nhưng chỉ toàn nghe thấy tiếng mẹ khóc. Con gấu quả thật rất kỳ dị. Nhưng thằng Khang không cho ai đụng đến hết.

Tôi không biết nói gì bây giờ. Tôi cần nói gì nhỉ? Đồng ý rằng con gấu ấy rất dở hơi chẳng? Hay tôi sẽ đến vỗ vai Việt Ân để tỏ rằng tôi rất hiểu? Tôi muốn nói với Việt Ân rằng tôi rất buồn trước câu chuyện này. Và Việt Khanh...

Việt Khanh làm cái quái gì ở đây giờ này? Lẽ ra nó đang phải ở trường kia mà? Thế mà nó lại đang đứng ở ngay cửa phòng, run lẩy bẩy. Nó mặc đồng phục thể dục nhưng bên dưới quần có một vùng to sậm màu đi hần. Ban đầu tôi tưởng nó tới kỳ mà quên mang băng vệ sinh. Nhưng nếu là như thế

thì sao nó lại tái mét và run rẩy thế kia. Tôi nhào tới ôm lấy vai nó. Giọng Việt Ân bên cạnh đầy lo lắng:

- Em làm sao vậy?

Run rẩy một hồi, Việt Khanh cũng có câu trả lời:

- Em... có... thai...

Tôi và Việt Ân chết đứng mất chục giây. Tôi đau đớn với ý nghĩ con bé khờ dại này, nó còn tự hủy hoại bản thân mình đến mức nào chứ?!

Một chiếc xe taxi khác lại bon bon trên đường, mang theo tôi, Việt Ân và Việt Khanh với chiếc quần vẫn không ngừng loang đầy máu. Tôi thấy Ân ôm lấy đầu cô em gái, để nó tựa vào vai mình.

Tôi lại bấm nút gọi chị thư ký. 11h30 trưa nhưng không thấy chị bắt máy. Điện thoại của ông bố vẫn y như lần trước, nằm ngoài vùng phủ sóng.

Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng. Tôi và Việt Ân ngồi lặng lẽ bên ngoài ghế chờ. Ai cũng lo lắng vì hiểu rõ lần này không giống như lần trước. Vết thương của Việt Khanh, không đơn giản như chỉ cần khâu 2 mũi là khỏi, cả về thể chất lẫn tinh thần. Một chị y tá xô cửa chạy ra ngoài, một lúc sau, cũng chị ấy nhưng có thêm một bác sỹ nữa, hối hả chạy trở vào. Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng.

- Ân bị thằng người yêu của mẹ đập chai bia vào đầu.

Tôi ngó người mất vài giây mới hiểu Việt Ân đang nói gì. Là chuyện lần trước.

- Ân đi tìm mẹ để khuyên mẹ trở về nhà. Nhưng mẹ lên xe bỏ đi mất. Thằng đó giữ Ân lại. Ân đâm vào mặt nó. Thế là nó đập chai bia lên đầu Ân.

Đây có phải là lúc thích hợp để hoài niệm không? Hay là chúng tôi chỉ nên ngồi đây, nhìn xuống mũi chân mình, im lặng cầu nguyện cho Việt Khanh sẽ ổn? Nhưng rồi tôi chợt hiểu, có lẽ Ân cần nói chuyện, một thứ gì đó khác có thể ngăn mình nghĩ đến cô em gái đang nằm trong căn phòng kia. Thế nên tôi nắm lấy tay anh chàng, điều chỉnh tông giọng trầm và nhắc đi nhắc lại:

- *Sẽ ổn thôi mà, không sao đâu, sẽ ổn thôi mà!*

Và Việt Ân ôm tôi. Một cái ôm rất chặt. Dù không nhìn thấy giọt nước mắt nào của Ân từ khuôn mặt đang giấu sau lưng mình, tôi vẫn biết anh chàng đang khóc.

Điện thoại reng. Bên kia đầu dây là cô giáo trường mầm non của Việt Khang:

- *Cô có phải là bảo mẫu của bé Việt Khang không?*

Bảo mẫu? Ai cơ?

- *Bé Việt Khang đang ốm. Sốt rất cao. Tôi liên lạc với bố của bé và cả cô thư ký của ông ấy nhưng đều không được. May là cô nghe máy. Bố thằng bé từng nói cô là bảo mẫu, nếu có việc gì thì có thể gọi cho cô.*

Vâng, tất nhiên là có thể gọi cho tôi. Tôi tình cờ vướng phải một vụ chăm sóc cho ba con người vừa bị bố mẹ bỏ rơi. Ngay cả cô thư ký trước đây nắm quyền thay mặt phụ huynh cũng đã phó thác hết trách nhiệm lại cho tôi. Tất nhiên là tôi có đủ khả năng xoay sở. Tôi đã 19 tuổi, chưa từng có người yêu, tất nhiên là chưa lập gia đình và chưa có con. Tôi vốn là một đứa khủng điên, bị mẹ và thằng bạn thân xem là thành phần cần phải hòa nhập xã hội để lấy lại cân bằng...

Thế là tôi chạy đi đón Việt Khang về nhà. Việt Ân ở lại bệnh viện để lo cho em gái.

Thằng bé sốt khá cao, 38 độ rưỡi. Tôi lấy khăn ướt đắp lên trán nó và dùng chiếc khăn khác liên tục thấm nước để lau người cho nó. Việt Khang cứ co lại và run rẩy. Nhiệt độ không giảm. Thằng bé đỏ như gạch. Tôi nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má nó, nhưng nó vẫn im re không hề cất tiếng. Thế là tôi khóc. Vì một mặt trước những chuyện vừa xảy ra, vừa hốt hoảng không biết mình phải xử lý như thế nào, vừa đau đớn khi nhìn thấy thằng bé thật đáng thương. Việt Ân gọi, và tôi cứ thế ngồi khóc vào điện thoại.

- *Sẽ ổn thôi mà, không sao đâu, sẽ ổn thôi mà!*

Tôi có nên phì cười không nhỉ khi Việt Ân lặp lại đúng những gì tôi vừa động viên anh chàng lúc nãy? Không, tôi

quyết định là mình vẫn sẽ khóc. Đơn giản vì chưa hết con. Tôi vẫn thấy lo lắng, hoang mang, sợ hãi.

- Có im đi không hả? Hạ Vy cứ khóc như thế thì làm sao mà chăm nổi thằng bé đây? Sẽ không có ai khác ở đây giúp chúng ta đâu. Vì thế phải tự xoay xở thôi!

Và thế là tôi nín khóc.

Tôi cho thằng bé uống thuốc vừa nãy trên đường về nhà đã ghé mua, vẫn cứ lau khăn cho nó liên tục. Cứ 10 phút tôi cho nó uống một thìa nước. Tôi kể chuyện cho nó nghe. Tôi còn hát ru nó nữa. Đến chiều, thân nhiệt thằng bé đã giảm xuống 37 độ rưỡi. Tôi mừng hết biết, nhấn tin cấp tốc cho Việt Ân.

Ding, anh chàng nhấn tin lại: "Giỏi lắm! Việt Khanh cũng vừa ra khỏi phòng. Nó ổn rồi. Không còn nguy hiểm nữa. Nó bị té trong lúc chơi bóng rổ nên... Bác sỹ bảo nằm viện thêm một tuần để theo dõi".

...

"Đôi lúc người ta dựng lên rào chắn, không phải để giữ những người khác đứng bên ngoài, mà là để xem ai đủ quan tâm để phá bỏ chúng"- Bananna

Ngày thứ ba Việt Khanh nằm viện, người mẹ xuất hiện. Bà lặng lẽ ngồi bên cạnh con bé, nắm lấy bàn tay xanh xao đang phải ghim kim tiêm truyền dịch. Một giọt nước mắt rơi, nhưng bà lấy tay lau đi rất nhanh. Tôi đoán bà hiểu rằng giờ phút này không được phép để lộ sự yếu đuối. Đứa con gái lẫm lờ cần nhìn thấy mẹ vẫn ở đây, bên cạnh nó, đủ mạnh mẽ để nó lại được dựa vào.

Việt Khang vừa nhìn thấy mẹ đã chạy ngay đến ôm chầm lấy. Con gấu Teddy bị ép vô tình trúng nút On nên lại cất tiếng khóc nức nở, làm cô y tá đứng bên cạnh giật mình đâm nhầm kim vào đùi bà bệnh nhân thay vì vào mông. Bà ấy than khóc inh ỏi ghê lắm. Mẹ Việt Khang nắm lấy tay con gấu, ấn nút Xóa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, từ nay, nó lại được trở về làm một con gấu bông bình thường.

Một bàn tay nắm lấy tay tôi. Là Việt Ân. Anh chàng mỉm cười và nói: "*Cám ơn nhé Hạ Vy*". Tôi đỏ mặt, nhưng không rút tay ra. Tôi để mặc bàn tay mình nằm yên trong tay Ân.

...

Ken há hốc mồm khi nghe tôi kể hết mọi chuyện. Phải nói là nó rất thất vọng vì đã vội vã mừng thầm, khi thấy tôi trong một khoảng thời gian đã thôi không kể những câu chuyện "thần kinh" lấy từ trên mạng, nhưng để rồi sau rốt, tôi tổng cho nó một câu chuyện còn điên khùng hơn gấp bội. Mất mấy ngày nó giận không thèm nói câu nào với tôi. Nó thoa kem dưỡng da tay một mình, đắp mặt nạ một mình, làm móng một mình, hiển nhiên là luôn trước mắt tôi, để tôi phải tự thấm thía về lỗi lầm mình đã gây ra.

Nhưng rồi đêm nay, khi đèn phòng đã tắt, cả hai đứa leo lên giường được một lúc lâu, nó bỗng nhiên bắt chuyện lại với tôi:

- Ê, còn thức không?

- Còn, sao vậy?

- Tôi giận bà quá.

- Biết mà.

- Nhưng không phải vì bà lên tôi đi làm ba cái chuyện khùng điên bên ngoài...

- Mà...?

- Mà là vì... vì bà đã không thèm kể gì cho tôi nghe hết. Lẽ ra tôi đã có thể giúp bà trong những lúc khó khăn đó.

- Hehe, xin lỗi ông.

- Nhưng mà bà cừ lắm! Thiệt đó! Nếu là tôi, tôi đã bỏ chạy khỏi cái nhà đó từ lâu.

Hai đứa tôi cười rúc rích. Rồi tiếng trò chuyện cũng nhỏ dần trong đêm. Rồi trong mơ, tôi lại thấy Việt Ân nở nụ cười, nắm lấy bàn tay tôi...

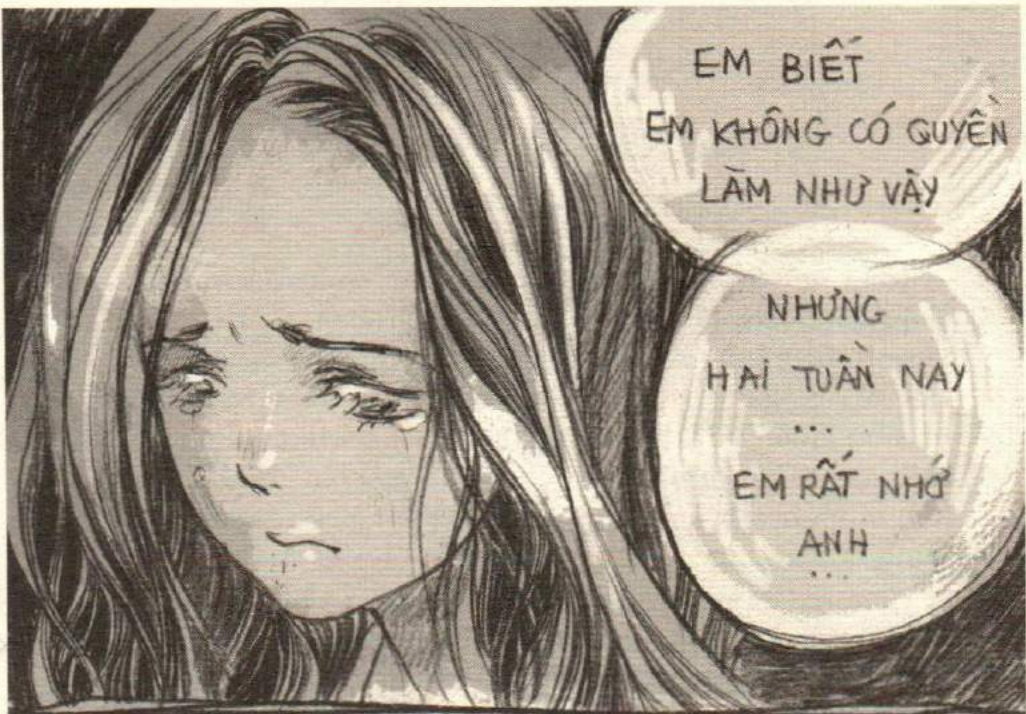
Trên bàn biên tập: Có những giới hạn trong cuộc sống mà nếu bước qua nó, bạn không còn cơ hội quay trở lại nữa. Hãy đọc những bí mật của các nhân vật trong câu chuyện này một cách thư thái nhất và thử nghĩ về giới hạn trong cuộc sống của chính bạn...

BẢN TANGO CỦA NHỮNG VIÊN ĐÁ QUÝ

[YUDIN]

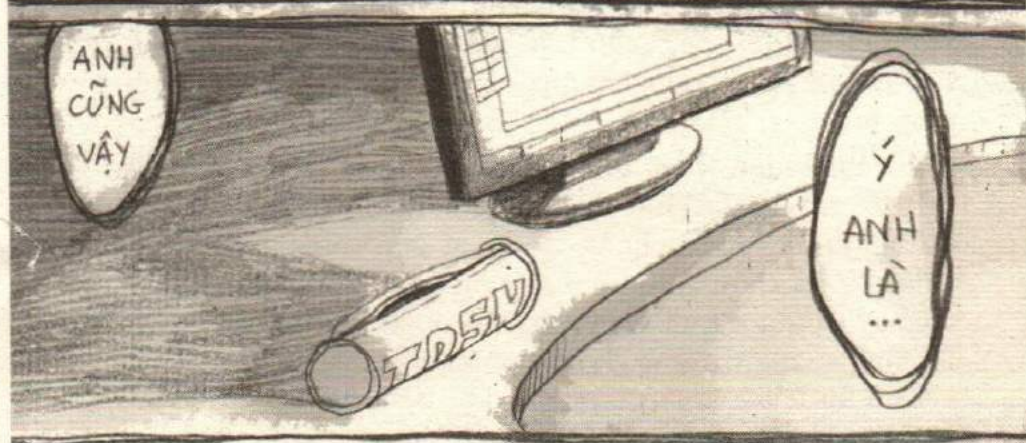
Cũng như những viên đá quý, mỗi một nhân vật của tôi đều chất chứa những yêu thương và bí mật cho riêng mình.

EM BIẾT
EM KHÔNG CÓ QUYỀN
LÀM NHƯ VẬY

NHỮNG
HAI TUẦN NAY
...
EM RẤT NHỚ
ANH
...

ANH
CŨNG
VẬY

Ý
ANH
LÀ
...

CÓ PHẢI
EM TỪNG NÓI
...
LUÔN MUỐN
LÀM GÌ ĐÓ
ĐỂ CẢM ƠN ANH
HAY KHÔNG
?

RUBY - VIÊN HỒNG NGỌC TỰ
DO VÀ VUI VẺ.

Hôm nay là một ngày đặc biệt quan trọng đối với bản thân tôi. Suốt tuần nay tôi đã dán lên tường, tủ, tivi, máy vi tính của mình những mảnh giấy đầy đủ màu sắc để nhắc nhở về cái ngày này, và mỗi khi nhìn thấy chúng, cả người tôi như muốn tung bay vì hân hoan. Chắc chắn tối nay sự kiện này sẽ còn được tôi viết lại thành một bài ghi chú kèm ảnh minh họa hoành tráng rồi đăng lên blog cá nhân của mình nữa ấy chứ.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi trở thành nhân viên của SYF - công ty thiết kế và cung cấp thời trang hàng đầu Việt Nam. Tiếng tăm lừng lẫy, sở hữu một dàn những nhà thiết kế nổi danh trong và ngoài nước cùng với những đãi ngộ hết sức tốt, SYF chính là mảnh đất mơ ước của hầu hết những sinh viên ngành thiết kế thời trang như tôi hiện nay.

Và may mắn thay, tôi sẽ nhấn mạnh điều này vào bài viết tối nay, người chịu trách nhiệm hướng dẫn và quản lý tôi chính là Topaz, chàng trai đoạt giải thưởng tài năng thiết kế trẻ châu Á khi chỉ mới mười sáu tuổi, và đã làm việc ở SYF được tám năm với vị trí quản lý cấp cao. Topaz là dạng chàng trai tạo cho đối phương cảm giác vững chãi và ấm áp ngay từ lần tiếp xúc đầu tiên, hệt như viên đá hồng ngọc mà anh mang tên. Anh nhiệt tình dẫn tôi đến giới thiệu với các đồng nghiệp khác.

Và kia kìa, thêm một ngôi sao mà tôi đã luôn ngưỡng mộ từ rất lâu. Saphia, nữ thiết kế đang được giới trẻ yêu thích nhất hiện nay. Quả nhiên tên đúng như người, Saphia thật quý phái và lãng mạn. Giới thời trang dễ dàng thừa nhận Saphia thành công quá nhanh và quá tuyệt vời, cơ bản là bởi cô ấy có một nền tảng cực kỳ tốt. Gia đình thượng lưu danh tiếng, năng khiếu hội họa và thẩm mỹ bộc lộ từ sớm, nhận được sự giáo dục chuyên nghiệp và đúng đắn, cuộc đời như trải sẵn thảm đỏ và hoa hồng để chào đón Saphia.

- Chào chị. Em rất ngưỡng mộ những bộ sưu tập của chị. Đặc biệt là bộ gần đây nhất với tông trắng chủ đạo khiến các người mẫu trình diễn như hóa thân thành những thiên thần.

Nụ cười của tôi ngọt ngào như kẹo lilopop. Thế nhưng Saphia đối trả tôi bằng nụ cười rất nhạt. Kèm một cái gật đầu rất nhẹ. Và ánh mắt không mấy may rời khỏi màn hình máy vi tính lấy một lần. Nét cười của tôi cứng lại trên mặt.

- Em đừng để ý cô ấy. Tính khí khá thất thường, đặc biệt là khi đang tập trung vào bản thiết kế.

Topaz mỉm cười trấn an tôi, trong mắt anh đầy sự thông cảm. Tôi lại cùng anh dạo vòng hết một vòng văn phòng với niềm say mê lẫn hân hoan khó tả về công việc của mình.

RUBY - NHỮNG VIÊN GẠCH ĐẦU TIÊN.

Bản thiết kế đầu tiên của tôi được Topaz đánh giá khá cao. Anh bảo rằng dù kỹ năng vẽ của tôi còn phải trau dồi thêm, nhưng những mẫu thiết kế của tôi có tầm nhìn xa và lớn hơn so với độ tuổi của mình. Quan trọng là, nó luôn đầy cảm hứng sáng tạo. Rồi những bản thiết kế sau đó nữa, tuy anh không nói gì nhiều, nhưng chỉ cần nhìn thái độ và ánh mắt hài lòng của anh, tôi vui khôn tả.

SYF vào những tháng cuối năm rộn ràng và màu sắc hơn bất cứ khi nào khác. Đầu đặn mỗi năm, đây là thời điểm mà công ty giới thiệu với công chúng SYF SHOW nổi tiếng với những bộ sưu tập mà SYF chọn là đỉnh, là đại diện và là niềm tự hào của mình.

- Ruby, trưa nay em cùng anh gặp ban giám đốc công ty. Anh đã đề cử em tham gia SYF SHOW và muốn em tự mình nói về bộ sưu tập mới của em với họ. Nếu được duyệt, em sẽ có tên trong danh sách mười nhà thiết kế có bộ sưu tập được trình diễn tại show năm nay.

Topaz thông báo ngay khi chúng tôi vừa bắt đầu tuần làm việc mới. Tim tôi đập dồn dập như vừa uống phải một ly cocktail có nồng độ cồn mạnh, cảm giác phấn khích trào dâng lan tỏa đến từng tế bào một trong cơ thể. Một thiết kế trẻ vừa làm việc ở SYF mới nửa năm như tôi lại có cơ hội được đề cử vào show trình diễn lớn nhất nhì trong giới thời trang hiện nay?

- Em chọn chủ đề bộ sưu tập của mình là "Yêu". Con người khi yêu thường trải qua những cung bậc của xúc cảm khác nhau, như một vệt cầu vồng, trải dài từ mảng sáng đến mảng tối. Tuy nhiên em sẽ chọn tông chủ đạo là những sắc sáng màu, như là sự khẳng định vĩnh cửu: Tình yêu thật sự sẽ luôn mang đến những gì tươi sáng và tốt đẹp nhất. Kèm theo những chi tiết hình tim phá cách và nhấn nhá trong thiết kế, hi vọng sẽ mang đến cho giới trẻ những cái nhìn tươi mới nhất trong tình yêu.

Tôi im lặng hồi hộp sau khi trình bày xong ý nghĩa của bộ sưu tập mới, lướt nhìn và nhận thấy vài nét suy tư do dự trong ánh mắt của ban giám đốc. Liên đó tôi nghe giọng nói phát ra từ Topaz.

- Quan trọng nhất chính là bản thiết kế này rất trẻ trung và đầy thực tế. Chắc chắn nó sẽ tạo nên một làn sóng yêu thích và ủng hộ trong giới trẻ. Tôi dự định dùng nó làm thiết kế chủ đạo cho mùa Xuân năm sau, và khi đó tôi tin rằng lợi nhuận mà công ty thu về sẽ rất lớn.

Ngay lập tức tôi thấy rõ sự hài lòng xuất hiện trên mặt ban giám đốc. Tôi ngây người ra nể phục Topaz. Mặc cho tôi cứ nói nào là ý nghĩa, nào là tính vĩnh cửu của tình yêu, thì anh với kinh nghiệm quản lý và sự bản lĩnh của mình, chỉ cần nói đến những điều mà một nhà kinh doanh muốn nghe. Đó là tính khả thi và lợi nhuận mang về. Sự thuyết phục rất thực tế.

Ngay lập tức, tôi được thông báo rằng bộ sưu tập của mình đã được chọn. Niềm vui không thể nào tả xiết như là bạn vừa hay tin rằng mình mới trúng số độc đắc. Tôi nhìn Topaz với ánh nhìn biết ơn sâu sắc, còn anh thì nháy mắt đáp trả tôi một cái như muốn nói, chuyện nhỏ.

- Em xứng đáng mà. Chúc mừng em.
- Tuyệt vời quá. Em phải làm gì để tỏ lòng biết ơn đối với anh đây?
- Không cần làm gì cả, chỉ cần em luôn vui và hết mình với công việc là đủ.
- Hay em mời anh ăn tối nhé?
- Vây thì để xem, nếu là beefsteak thì ok.
- Done.

Tôi cười rạng rỡ, hài lòng với quãng thời gian hứa hẹn đầy niềm vui và thành công phía trước.

RUBY - VÀ NHỮNG BÍ MẬT

Tôi nghĩ có vài điều bạn cần biết.

Thứ nhất. Tôi đã yêu Topaz. Ban đầu chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ với tài năng của anh ấy, sự biết ơn với những ưu ái và kiên nhẫn mà anh dành cho tôi. Rồi từ lúc nào, trái tim tôi ngập tràn bóng dáng anh. Những đêm trắng miệt mài bên bàn làm việc, hình ảnh của Topaz luôn là thuốc trợ lực liều mạnh nhất giúp tôi vượt qua những mệt mỏi và áp lực. Mỗi khi nhìn thấy anh ở văn phòng làm việc, tôi thấy tim mình như đang nhảy một điệu tango vốn vã và rộn ràng. Nhưng đáng tiếc thay, bản tango này không chỉ dành riêng cho hai người.

Thứ hai. Topaz với Saphia là một cặp. Đã ba năm rồi. Một cặp đôi rất đẹp và đáng ngưỡng mộ. Saphia có thể kiêu ngạo và cáu kỉnh với bất cứ ai, chỉ trừ Topaz. Anh như một loại đá quý có phép màu giúp chữa lành mọi phiền muộn và khó chịu của Saphia.

Thứ ba. Tôi biết dù bản thân mình có yêu anh như thế nào đi nữa, tôi vẫn sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba. Tôi không thích phá hoại hạnh phúc của hai người họ, để rồi sau đó tự mình chìm sâu vào những ăn năn và day dứt khôn nguôi. Tuy nhiên, từ lý thuyết ra đến thực tế còn cách nhau một khoảng rất bao la. Tôi không chắc rằng bản thân

mình có thể chống chọi lại quyền năng vô biên của thần ái tình hay không.

Thứ tư.

Khi tôi nhìn vào bản thảo bộ sưu tập của Saphia cho SYF SHOW, tôi có chút nghi hoặc. Chăm chú quan sát thêm, và rồi tôi nhận ra điều kỳ lạ đó là gì. Những mẫu thiết kế của Saphia trông hết như của Paul Craig, một thiết kế gia người Peru, mà tôi đã vô tình tiếp cận thông tin của anh cho bản thuyết trình năm cuối đại học. Cũng chất liệu satin và lụa mát lạnh quý phái, những dải đăng-ten nhấn nhá cá tính trên cổ, vai và gấu váy. Cổ áo khoét sâu một cách cố ý để pha trộn nét hiện đại trên những chất liệu cổ điển. Bản thiết kế hài hòa tuyệt đối giữa quá khứ và hiện tại.

- *Chị đã từng biết qua Paul Craig?*

Tôi nghe giọng mình hơi run rẩy. Bắt gặp ánh mắt choáng váng và nghi ngờ của tôi, Saphia đáp trả bằng ánh nhìn khiêu khích và ngạo mạn.

- *Chị không hiểu em đang nói gì.*

Rồi cô bỏ đi với một mớ những xáo động trong tôi đang kêu gào đòi giải thích.

TOPAZ - SỰ CHÉNH CHOÁNG CỦA NHỮNG CON SAY.

Dạo gần đây hình ảnh viên đá nhỏ Ruby cứ quần quanh tâm trí tôi không rời. Nụ cười nhẹ nhàng, theo vô thức, cứ vương mãi nơi khóe miệng tôi mỗi khi em trao đổi với tôi về những mẫu vẽ của mình. Trẻ trung, sáng tạo, gần gũi và ngọt ngào. Những mẫu thiết kế hết như chính con người của em.

- *Ruby, em lại đây xem trên mẫu áo có chỗ bị sai màu?*

Ruby lại gần
cùng tôi đồ xét
bảng thiết kế
mới của em
trên máy tính
của tôi.

- Phải rồi,
sao em lại
nhầm lẫn màu
như vậy được
nhỉ?

Em cúi sát
lại máy tính để
sửa lỗi, và trong
khoảnh khắc
em quay lên
nhìn tôi mỉm
cười báo hiệu
rằng đã xong,
cũng là lúc tôi
hơi cúi đầu lại
gần để xem xét.
Môi em quét
nhẹ ngang má
tôi. Vết chạm
nóng rẫy, xao
động. Cả hai
đứa tôi đều
sững người lại,
mở to mắt nhìn
nhau và rồi
cảm giác bối rối
lập tức xuất
hiện.

Em vội vã
quay về bàn
làm việc, còn

tôi, đáng giận thay, tôi nghĩ rằng ngay trong khoảnh khắc đó, tôi đã muốn hôn em. Rất muốn. Nỗi bất an lập tức dấy lên trong lòng như chống đối lại tôi. Ruby đang đe dọa đến tình cảm bền bỉ mà tôi dành cho Saphia suốt ba năm nay.

Rõ ràng tôi yêu Saphia, nhưng rõ ràng hơn nữa là tôi lại nghĩ về Ruby quá nhiều.

Có phải tôi đang say nắng? Trong những lúc say mềm nhất vì men rượu, tôi vẫn luôn biết được khi nào mình sẽ tỉnh lại. Nhưng còn cơn say này? Liệu bao giờ mới chấm dứt, và liệu tôi có muốn nó chấm dứt? Dù sao thì, nếu phải lựa chọn, tôi vẫn lựa chọn Saphia. Và để chặn đứng mọi hậu quả nghiêm trọng có thể xảy ra làm tổn thương cho cả ba, tôi quyết định phải tạo khoảng cách với Ruby.

Ruby dường như cũng nhận ra tình thế không nên có giữa chúng tôi. Những ngày sau đó em cũng không quẩn quýt tôi như xưa, không tỏ thái độ gì ngoại trừ việc trông em có vẻ ủ ê hơn. Tưởng như mọi việc sẽ như thế trôi qua, nhưng không phải. Trong tình cảm, lảng tránh không hề là cách giải quyết tốt nhất.

TOPAZ - HÃY TẶNG ANH MÓN QUÀ CUỐI CÙNG.

8h tối. Lúc tôi ra khỏi phòng để về nhà thì thoáng giật mình thấy Ruby vẫn còn ngồi làm việc. Em ngược nhìn tôi cười nhẹ. Tôi quyết định chủ động nói chuyện với em sau hai tuần lễ cố ý tránh mặt.

- Mọi thứ ổn chứ em?

- Vẫn ổn anh à.

- Trông em có vẻ không vui?

Em đắn đo như đang phân vân xem nên bịa ra đại một lý do nào đó để trả lời tôi cho xong chuyện, hay nên kể với tôi sự thật.

- Em biết rằng mình không có quyền làm như vậy, nhưng hai tuần nay... em rất nhớ anh. Kỳ lạ lắm phải không anh, vì em vẫn nhìn thấy anh mỗi ngày kia mà. Bây giờ thì em mới thấm thía rõ nhất câu nói, khoảng cách xa nhất không phải là từ nơi này sang nơi khác, mà chính là khoảng cách khi nhìn thấy người mình yêu thương ở ngay bên cạnh mình, nhưng mình lại không thể đưa tay ra ôm chặt lấy người đó.

Tôi lặng người đi, nhìn chăm chăm vào em. Đôi mắt em thoang thoang nước, long lanh và nhiều bối rối như chính những cảm xúc chân thật mà em vừa thú nhận.

- Anh cũng vậy.

Em tròn mắt với những gì nghe được.

- Ý anh là, anh cũng nhớ em? Hay anh cũng muốn ôm em? Hay...

Tôi cướp lời em. Và thay vì trả lời câu em hỏi, tôi lại hỏi em, một câu hỏi không đầu không cuối.

- Có phải em từng nói, luôn muốn làm gì đó để cảm ơn anh hay không?

Em gật đầu. Tôi đưa tay ra hiệu em lại gần mình. Em ngoan ngoãn tiến lại và chờ nghe yêu cầu của tôi. Rồi tôi hôn em.

Một nụ hôn pha trộn giữa sững sờ và run rẩy. Giữa khát khao và tội lỗi. Giữa vụng dại và ngọt ngào.

Tôi chủ động dừng hôn em, khi cảm thấy không thể nào tiếp tục được nữa.

- Xem như là lời cảm ơn cho anh cũng được. Xem như là một kỉ niệm đẹp dành tặng anh cũng được. Chúng ta chỉ gần nhau đến đây thôi nhé. Em hiểu là chúng ta không thể mà, đúng không?

Nước mắt em rời khỏi mi, lăn dài trên má. Nhưng em vẫn can đảm gật đầu. Tôi thực sự cảm ơn em vì điều đó. Nếu em nói không chấp nhận, tôi biết mình sẽ không bao giờ tự thoát khỏi tình yêu này được.

SAPHIA - VIÊN LAM NGỌC
TUỒNG NHƯ KHÔNG TÌ VẾT.

Tôi không còn là chính mình.

Tôi đã mơ hồ nhận ra điều này hơn nửa năm nay, tuy nhiên phải đến khi nhìn thấy Ruby với đôi mắt vừa bàng hoàng vừa thất vọng dành cho mình ngày hôm đó, tôi mới thật sự thừa nhận. Đúng vậy, chính tôi đã lấy ý tưởng của Paul Craig, thiết kế gia kém danh tiếng người Peru, mà tôi cho rằng sẽ ít ai quan tâm đến những tác phẩm của anh ta. Một hành động không chấp nhận được đối với một nhà thiết kế. Áp lực của việc giữ vững ngôi vị sủng ái trong làng thời trang và sự háo thắng chính là lý do lớn khiến tôi đánh mất bản thân lúc nào không hay.

Tôi cảm thấy xấu hổ biết bao với hành động của mình.

Nhưng điều đả kích tôi hơn cả chuyện đó, chính là việc phát hiện ra trong lòng Topaz đã xuất hiện hình bóng của người con gái khác. Phụ nữ vốn đã nhạy cảm, phụ nữ đang yêu còn nhạy cảm hơn gấp bội. Anh vẫn điềm đạm bên cạnh tôi, yêu thương và chăm sóc tôi, nhưng trái tim anh đã không còn trọn vẹn dành cho tôi. Tôi đau xé lòng khi nhìn một nửa tâm hồn của anh đã lạc lối đến nơi khác. Và tôi cũng biết, người nắm giữ một nửa trái tim anh chính là Ruby.

Tôi phải làm gì đây?

Ra đi. Ra đi không phải là lựa chọn của nhiều người, nhưng tôi lại ưu tiên lựa chọn nó. Chỉ có bản thân tôi mới thật sự biết mình cần gì.

Ra đi để đến một chân trời khác, học hỏi thêm nhiều điều mới mẻ, tìm lại một Saphia ngày nào với nhiều niềm vui, đam mê và những ý tưởng độc đáo tuyệt vời mang tên chính tôi.

Ra đi để cho tình yêu của chúng tôi khoảng cách đủ để anh và tôi suy nghĩ lại mọi thứ. Về nhau, về tình yêu này, và về tương lai.

Nơi tôi đến sẽ là Milano, một trong những kinh đô thời trang của thế giới, niềm mơ ước bao lâu nay của tôi. Nơi đó tôi sẽ được tắm mình trong màu sắc, vải vóc, thời trang. Tôi sẽ được ngất ngây với những những bản thiết kế đầy sáng tạo, với những thương hiệu tầm quốc tế và các cô nàng người mẫu lạnh như băng nhưng đầy chuyên nghiệp.

- Em không cần phải ra đi. Anh xin lỗi vì con say nắng bất chợt của chính mình, nhưng anh và Ruby sẽ không đến với nhau đâu.

- Ngay cả là như thế, em vẫn sẽ ra đi. Cứ cho là em ngốc cũng được, em trốn tránh cũng được, em ích kỷ cũng được. Nhưng em thực sự muốn làm điều này.

Bàn tay Topaz dần chảy khỏi bàn tay tôi, trượt vào khoảng không bao la.

Tương lai tất cả chúng tôi đều không biết sẽ như thế nào, nhưng tốt nhất là cứ sống thật ý nghĩa trước đã. Mọi thứ còn lại cứ giao cho số phận quyết định. Biết đâu được, tôi đi xa hơn là để sẽ lại được gần anh hơn. Một ngày nào đó.

Y.

Trên bàn biên tập: *Bạn hãy đọc kỹ đi: Một cô gái đến từ sao Hỏa! Từ sao Hỏa cơ đấy! Vậy thì cô ấy hẳn phải khác biệt lắm? Đương nhiên rồi. Rất khác biệt. Đến độ đủ khiến cho đàn ông muốn bay thẳng lên đấy với cô, chấp nhận làm loại đàn ông nằm ngoài 2 loại đàn ông trên đời. Câu chuyện này đọc thích lắm: Nếu bạn thuộc phái nữ, bạn sẽ cười ha ha và kết luận "Cho đáng đời!"; nếu bạn là một mày râu, bạn sẽ giật mình nhìn quanh: Hình như các cô gái trên đời này đều đến từ sao Hỏa cả, đừng vội tin vào những giọt nước trên khóe mắt các cô...*

Đến lúc rồi, xin mời bạn gặp:

CÔ GÁI ĐẾN TỪ SAO HỎA

[PHAN Ý YÊN]

LEN CÚI NGHIÊNG NGƯỜI,
MÁI TÓC ĐỘT NGỌT XÓ
TUNG THÀNH NHỮNG LỌN
DÀI MÀU HẠT DÉ PHỦ LẤY
TẮM LUNG TRẦN CONG
VỨT MIỀN MÀN. TÔI TIẾN
ĐẾN GẦN, LẠNH LÙNG.

LÊN TẦNG
BAO NHIÊU?

ANH ĐANG
GIÚP EM
DẪY Ạ?

KHÔNG
GIỐNG Ạ?

KHÔNG Ạ!

NGHĨA LÀ EM
KHÔNG CẦN?

ÉM CÓ Ạ. CÁI
NÀY NẶNG
QUÁI NHƯNG
TRÔNG ANH
CỦ NHƯ MUỐN
NGƯỜI TA
PHẢI NỢ ANH
VẬY!

THÌ ĐÚNG LÀ ANH MUỐN
EM PHẢI NỢ ANH MÀ.
TUY NHIÊN EM CÓ
QUYỀN LỰA CHỌN
KHÔNG TRẢ CÙNG
ĐƯỢC. ANH SẼ BUỒN
MỘT ÍT THÔI!

Xã hội là như thế này. Đàn ông có triết lý bàn nhậu còn phụ nữ có chân lý cà phê. Họ rí tai nhau rằng:

Trên đời chỉ tồn tại hai loại đàn ông: Loại đàn ông phản bội và loại đàn ông muốn phản bội.

Thế nhất quyết không có loại thứ ba à?

Loại thứ ba thì ở trên sao Hỏa ấy!

Tại sao?

Vì ở sao Hỏa làm gì có phụ nữ.

Không ai chắc chắn điều đó cả. Vậy nên giả dụ như có một cô gái từ sao Hỏa thì sao nhỉ? À, là phải như Len ấy. Nhất định sẽ như Len mà thôi.

1 Tôi kiên quyết chia tay My. Một năm hai tháng tám ngày là khoảng thời gian dài vượt qua sức tưởng tượng của một thằng đàn ông hai mươi lăm tuổi có đầy đủ điều kiện vật chất lẫn ngoại hình và trí tuệ như tôi. Thực ra My cũng không có gì đáng trách. My giỏi giang, thông minh và tháo vát. My hiểu chuyện, biết chăm sóc bản thân và cả chăm sóc cho người khác. My kiên nhẫn và nhường nhịn ngay cả khi tôi nói dối, tôi nổi giận và nói những lời đau lòng thậm tệ. Tuy nhiên, My không xinh. Và ý nghĩ chỉ một My cho đến suốt cuộc đời khiến tôi cảm thấy áp lực ghê gớm trong khi với tất cả những điều kiện đang có, tôi hoàn toàn không muốn có trách nhiệm với ai, đồng thời tin tưởng rằng mình có thể sẽ tìm được một người khác không thua kém My và sẽ... xinh hơn My.

Lần này thì tôi kiên quyết chia tay My. My khóc vật vã, khuyu xuống ở chân cầu thang lúc tôi quay người bỏ đi. My chạy theo xe tôi gọi tên tôi thảm thiết. My khiến tôi thật sự mệt. Bức bối đến phát điên lên được. Nhìn thấy My đau khổ, trong lòng mình tôi cũng không thấy gì làm dễ chịu, nhưng tôi biết chuyện gì rồi cũng sẽ qua. Thời gian sẽ chữa lành tất cả. My sẽ quên tôi và sẽ lại hạnh phúc với một người nào đó khác yêu My hơn tôi. Vậy nên, nhất định lần này tôi phải chấm dứt với My.

Buổi sáng ngày thứ 21 sau khi chia tay My, tôi nhìn thấy Len đang kéo lê một cái vali lớn hỏng bánh xe ở sảnh vào chung cư. Nếu bạn là đàn ông "nguyên chất" thì 99% bạn sẽ phải ngược nhìn cô ấy. Tôi kiên quyết không nói ngoa thêm một chút nào. Len dong dỏng cao, đuôi mắt dài luôn ban phát ra xung quanh mình những ánh nhìn tình tứ ngây thơ đến mức điêu đứng. Cả cái cách Len cố hết sức để dịch chuyển một vật nặng quá khả năng của mình nữa cũng khiến người khác phải để tâm đến. Len cúi nghiêng người, mái tóc đột ngột xổ tung thành những lọn dài màu hạt dẻ phủ lấy tấm lưng trần cong vút miên man. Tôi tiến đến gần, lạnh lùng cầm lấy quai túi và nhấc lên.

- *Lên tầng bao nhiêu?*

Len đứng thẳng dậy, khẽ mím môi và nhìn tôi thoáng chớp mắt.

- *Anh đang giúp em đấy à?*

- *Không giống à?*

- *Không à.*

- *Nghĩa là em không cần?*

- *Em có à. Cái này nặng quá! Nhưng trông anh cứ như muốn người ta phải nợ anh vậy.*

- *Thì đúng là anh muốn em phải nợ anh mà. Tuy nhiên em có quyền lựa chọn không trả cũng được. Anh sẽ buồn một ít thôi!*

Tôi tiến về phía thang máy. Len bước nhanh theo sau. Len vừa từ Pháp về, thuê lại một studio nhỏ xinh ở tầng 12 của bạn. Tôi giúp Len đặt va li ở cửa, lúc ngẩng mặt lên đã thấy khuôn mặt Len ở sát mặt mình. Cô đang kiễng chân lên, mắt mở to, ngón tay trở chạm nhẹ vào gần sống mũi tôi.

- *Đứng yên nào!*

Hơi thở của Len ở thật gần, mùi bạch lan và xạ hương hòa vào nhau khiêu khích đến từng tế bào li ti nhất. Len kéo ngón tay nhẹ nhẹ dọc gò má tôi, nét mặt tỏ vẻ cực kỳ hài lòng cho đến lúc giữ chặt được một thứ gì đó bé tí giữa hai ngón tay.

- Cái gì thế?
- Anh nhắm mắt vào và ước đi!
- Hử?
- Làm đi mà!

Tôi cũng giả vờ nhắm mắt và lẩm bẩm linh tinh gì đó cho ra vẻ thành tâm khẩn vái. Khi mở mắt ra đã thấy Len nheo nheo nhìn đầy tinh nghịch, hai bàn tay chụm vào nhau.

- Bây giờ đoán đi nhé, em giấu sợi lông mi của anh giữa hai ngón tay nào?

- Ôi trời! - Tôi ngẩng mặt lên trời cười lớn. Len hơi phụng phịu đôi chút. Hai má ửng hồng hây hây. Tôi, đàn ông "nguyên chất" làm sao có thể nói không?

Tôi chỉ vào ngón áp út. Len thích thú á lên sung sướng.

- Ah, đúng rồi nhé! Điều ước của anh sẽ thành hiện thực. Em hết nợ anh nhé!

- Hả? Liên quan gì chứ?
- Em giúp anh thực hiện điều ước còn gì.
- Nhưng mà nó có thành hiện thực đâu.
- Nó sẽ mà.
- Không
- Tại sao?
- Vì anh ước được mời em ăn tối.

Len thu hai tay về, chống ngang hông cười dịu dàng để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn.

- Anh là đồ quý quyết!

2 My hay trốn mình trên tầng thượng chung cư để khóc. Đặc biệt là vào những ngày trời mưa tầm tã, đến tận khuya rồi tôi vẫn còn chưa về nhà. Tôi biết My đợi. Tôi biết My lo lắng. Nhưng sự ràng buộc quá sức đó tôi không sẵn sàng cho nó. Tôi muốn My hãy buông tôi ra và sống cuộc đời của cô ấy, một cuộc đời với nhiều hoài bão và khát vọng khác chứ không chỉ có riêng tôi. Những ngày mới quen, tình cảm của My khiến tôi cảm thấy ấm áp vô cùng. My luôn bảo "*chỉ cần em biết anh bình an là được*". Liệu bạn có thấy mềm lòng không trước những lời ân cần như thế?

My phát hiện ra tôi hẹn hò với cô gái khác 1 tháng kể từ khi chúng tôi chính thức mối quan hệ với nhau. My không nói gì, chỉ im lặng nhìn tôi, giọt nước mắt chảy dài trên má. Tôi ôm My vào lòng. "*Anh xin lỗi!*". Tôi chờ đợi cô ấy nổi giận để có cơ hội giải thích và trình bày những lời vốn đã chuẩn bị sẵn. Nhưng My không nói gì, gục đầu vào vai tôi một lúc rồi lau nước mắt.

- Em nấu gì cho anh ăn nhé!

Thế đấy! Tôi đứng như trời trồng, hoàn toàn lúng túng trước thái độ của My. Cô ấy hoàn toàn không trách cứ, không lên tiếng và vẫn hết mực quan tâm tôi... hơn cả trước.

Rồi My phát hiện tôi tán tỉnh lung tung lần thứ hai, thứ ba. My vẫn chưa một lần nặng lời. Cho đến khi tôi tình cờ biết My ôm nỗi đau ấy một mình. Cô ấy trốn ở trong góc khuất của sân thượng và khóc. Cô ấy ghi đầy nước mắt trên blog cá nhân, trong từng mảnh giấy nhỏ nhét đầy con mèo đất mà cô ấy gọi là *"Ichi ăn nỗi buồn"*. Giây phút đó, tôi cảm thấy cả thế gian này đổ sập lên ngực mình. Cảm giác chợt nhận ra mình như kẻ tội đồ thiên cổ, nhận ra hết thấy mất mát và tổn thương của My đang nuốt chửng lấy tôi. Thật đáng sợ!

Tôi muốn chia tay. Tôi không muốn đứng yên để cảm giác này làm hư hại đời sống của chính mình. Tôi muốn một mối quan hệ vui vẻ, tất cả đàn ông đều muốn một mối quan hệ vui vẻ. Và với My, vào khoảnh khắc đó, mối quan hệ với My khiến tôi ngẹt thở.

Tôi chính thức chứng kiến My vụn vỡ trước mắt mình. Cô ấy như không còn chút sinh lực nào, tiếng khóc quặn nghẹn trong không gian. Những ngón tay run rẩy bám chặt lấy tay tôi. *"Anh là cả thế giới của My... mất anh rồi My liệu còn lại gì, My liệu còn lại gì?"*

Ừ, bạn sẽ thấy, làm người đàn ông nhẵn tâm không phải là chuyện đơn giản chút nào. Và tôi đã chứng kiến My vụn vỡ như thế không ít lần cho đến khi... Tôi biết. Tôi chắc chắn.

Tôi nhất định phải chia tay My.

3 Thỉnh thoảng Len lại biến mất khiến tôi phát điên. Len không trả lời tin nhắn, không nhận điện thoại. Cứ như là bốc hơi vậy. Và lúc quay trở lại thì sà ngay vào lòng tôi, hít hà nũng nịu. *"Em nhớ anh, em nhớ anh, em nhớ anh!"*.

Tôi bực bội: *"Em đã đi đâu hả?"*

Len vẫn tiếp tục rúc đầu vào ngực tôi nhõng nhẽo. *"Em cố tình đi tắt tắt để xem sao và nhận ra là mình nhớ anh đến nỗi có ai mời ăn kem, em cũng không thềm để tâm cơ. Em yêu anh hơn cả kem rồi đấy, anh thấy chưa?"*

Nếu là bạn, thì bạn vẫn tiếp tục nổi giận à? Đừng nói dối nhé!

Những lúc không biết Len ở đâu, tôi thực sự rối lòng và mong muốn được gặp Len ngay tức khắc. Tôi muốn được nằm lên chân Len, ngắm nhìn Len đùa nghịch với những lọn tóc mai của mình, ngắm nhìn Len cười, ngắm nhìn Len chun chun mũi mỗi khi không vừa ý, ngắm nhìn Len như đang thở vào bầu không khí xung quanh mình tình yêu của riêng Len. Được ôm Len vào lòng mình thật trọn giống hệt như cảm giác dịu dàng nhất mà bạn có được giữa mùa Đông, vui mình vào chăn ấm và vô lo với cuộc đời. Nó y hệt như vậy, thuần khiết và an lành như vậy.

Cuối cùng, tôi muốn đưa Len trở thành một phần thể giới của mình. Chiều thứ Bảy, tôi hẹn Len lúc 6 giờ tối để đi cùng đến tiệc sinh nhật của một người bạn. Len bảo Len bận. Tôi khó chịu vì có gì có thể quan trọng hơn tôi vào chiều thứ Bảy được cơ chứ. Nhưng Len vẫn kiên quyết rằng Len bận việc đột xuất ở công ty. Tôi đành đến quán bar dự sinh nhật một mình. Có điều đặc biệt là kể từ khi quen Len, tôi không còn nhu cầu thiết tha để ý đến những cô gái khác nữa. Giống như thể Len đã phù phép hoàn toàn vùng trời trước mắt của tôi, không để bất kì ai xâm nhập vào đó được. Tối thứ Bảy, quán bar nhộn nhịp người. Nhạc xập xình ồn ã. Tôi nhớ Len và muốn nhìn thấy Len ngay tức khắc. Tôi nhắn tin, Len không trả lời. Tôi gọi điện, Len không nhắc máy. Cảm giác khó chịu nhấm nhẳng trong người. Tôi quyết định ra quầy bar gọi một chai bia khác. Đúng lúc ấy tôi nhìn thấy Len đang ngồi nói cười với gã trai khá bảnh bao, ăn mặc như người vừa đi làm công sở về. Cũng cái kiểu cười thích thú ngả người nghiêng nghiêng đó, Len hầu như không nhìn thấy tôi đang đứng thật gần. Tôi tiến đến sát hơn, cúi mình xuống thì thào vào tai Len *"Em có vẻ bận quá nhỉ?!"*

Không một thoáng giật mình hay do dự. Len ngẩng lên nhìn tôi a một tiếng rõ phẫn khích. Thần kinh tôi như phát hỏa, phải cố kiềm chế hết mức mới đủ sức quay mặt bỏ đi.

Len không hề đuổi theo. Cô ấy điệu kì tới mức không hề níu lấy tay tôi, không hề bờ ngõ, không hề e sợ. Hai tiếng sau Len bấm chuông cửa nhà tôi. Tôi tức tối nhìn Len. Máu nóng chạy rần rần trong huyết quản. Len đang mặc một cái váy ren trắng hở lưng mảnh dẻ, xoay nhẹ nhẹ trong phòng và khe khẽ hát theo bài hát văng vẳng từ xa.

- *Em không thể đứng yên được à! -* Tôi cất giọng giận dữ.

Len mím chặt môi, dừng lại bên bàn viết, mấy ngón tay mon men lại gần bình keo 502 còn chưa mở gói. Len khe khẽ ngước mắt lên, giọng nũng nịu.

- *Anh mua keo làm gì thế ạ? Có gì hư trong nhà hả anh?*

Tôi chính thức phát điên. Đứng bật dậy, trừng mắt về phía Len, lớn tiếng.

- *Em không thể nói chuyện nghiêm túc được phải không? Thế bây giờ em muốn gì?*

- *Em muốn... em muốn... bôi keo đầy tay mình sau đó nắm chặt lấy tay anh, sẽ như vậy để chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, nhỉ anh nhỉ! Anh... đừng câu nĩa mà...*

Khi thật sự nhìn thẳng vào Len lúc này, tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Cô ấy phải là của tôi. Nhất định phải là của tôi. Tôi kéo Len vào lòng, siết lấy cô ấy thật chặt và thổ lộ bằng một giọng hết sức... kiên quyết.

- *Chúng ta lấy nhau đi!*

Len đẩy tôi ra. Nhìn tôi và nở một nụ cười thật lạ lẫm rồi quay lưng bỏ đi. Tôi níu tay Len nhưng cô ấy chỉ mỉm cười và rút tay mình đi khỏi.

Vùng sáng phía sau Len để lại hay hắt những vệt dài lấp lánh.

4 Len đã hoàn toàn biến mất khỏi căn hộ tầng thứ 12. Suốt nhiều ngày sau đó tôi đi tìm nhưng không thể nào thấy, như thể Len đã hòa tan trong không khí.

Không một chút gì sót lại ngoài nỗi nhớ nhung hoang mang không lời đáp.

Ngày thứ 251 kể từ khi chia tay My, tôi vô tình nhìn thấy My ở sảnh ăn sáng của khách sạn vì có hẹn với khách. My nhìn đã tươi tắn hơn rất nhiều. My tiến đến bàn tôi, nở một nụ cười chào hỏi khách sáo. Tôi lịch sự đứng dậy đáp lời. Đúng lúc đó, tôi nghe thấy một giọng nói trong trẻo gọi "My ơi!". My khẽ quay người, để lộ ra một hình bóng vô cùng quen thuộc. Quen đến mức tôi cảm nhận được hết sức rõ rệt rằng từng đầu ngón tay mình đang bối rối. My nhoẻn miệng nhẹ nhàng giới thiệu:

- Đây là Len bạn thân em!

Bằng một sắc thái hết sức dài dặc, Len nhìn thẳng vào mắt tôi mỉm cười. My dịu dàng hỏi.

- Anh dạo này có hạnh phúc không?

5 Nếu không trả lời được câu hỏi của My, liệu tôi có nên chuyển lên sao Hỏa để sống hay không ?

5.6.2012

P.Y.Y

Trên bàn biên tập: Chất điện ảnh khá đậm đặc trong sáng tác của An Nhiên. Bạn sẽ có cảm giác mình như đang xem một bộ phim chiếu chậm, rõ nét đến từng chi tiết. Sự chênh choáng hiển ra không chỉ từ một cuộc tình lạc lối, mà còn khiến cho chính người đọc chênh choáng giữa câu hỏi về tình yêu thực sự. Hình như tác giả mong bạn cùng say, và đừng cố trả lời...

CUỘC TÌNH CHÉNH CHOÁNG

[AN NHIÊN]

SAU NHỮNG SHOOT ẢNH MỆT
NHỎAI, THI AN ĐI NGỦ SỚM. TÔI ĐI
LÀNG THANG RA PHÍA NGOÀI,
THẤY EM ĐANG XEM LẠI NHỮNG
TẤM ẢNH VỪA CHỤP.

CHƯA NGỦ À?

EM ĐANG XEM LẠI
ẢNH. ANH VỚI THI AN
ĐẸP ĐÔI THẬT?

THẬT RA ANH KHÔNG THÍCH
CHỤP ẢNH ĐÔI CHO LẮM.
NHƯNG THI AN THÍCH NÊN...

EM THẤY
HAI NGƯỜI
ỒN MÀ...

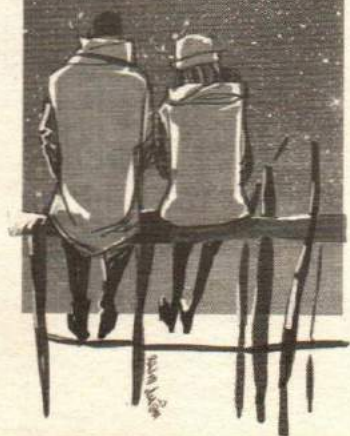

MÀ... EM CÓ
NGƯỜI YÊU
CHƯA NHÌ?

DẠ CHƯA À?

EM CƯỜI NỤ CƯỜI ẤM
CẢ ÁNH LỬA ĐANG TÌ
TÁCH CHÁY. BẤT GIÁC,
TÔI KHÔNG SAO NGĂN
ĐƯỢC CẢM GIÁC NHƯ
THỂ NGƯỜI TA VỪA
CHẠM PHÁI MỘT ĐIỀU
ĐẸP DÈ TRONG DÒNG.
VÀ CÂU CHUYỆN CỦA
CHÚNG TÔI, KÉO DÀI
ĐẾN TẬN SÁNG HỒM
SAU.

EM - ĐIỀU KÌ DIỆU
RẤT ÀO

Khoảnh khắc đó.

Em mặc một chiếc áo khoác màu cà phê, đôi găng tay màu đỏ mận, chiếc cổ cao thanh thoát trắng ngần điểm tuyết bằng chiếc khăn choàng màu trời dịu dàng, gương mặt hây hây đỏ hồng vì cái lạnh trong sương sớm của vùng núi Tây Bắc. Đôi mắt em trong veo, đen láy, như một mặt hồ lặng yên nhưng lại mang thần thái hấp dẫn người đối diện, bằng một sự lém lỉnh ngọt ngào. Dáng em nghiêng nghiêng say mê canh góc cho ra đời những tấm hình, tựa hồ như một điểm nhấn lấp lánh lọt thỏm giữa cánh đồng màu xanh vùn vút điểm những cành hoa mận trắng ngào ngạt ven đường. Rồi đột nhiên, chiếc khăn choàng khẽ bay trong làn gió nhẹ, em quay lưng lại, nở một nụ cười chứa chan ánh nắng ở miền lạnh giá, tay vẫy nhẹ về phía tôi ...

"Vĩnh ơi, lại đây chụp hình với bạn gái anh đi...!"

Khoảnh khắc đó.

Khi em quay về phía tôi và mỉm cười, đó là khi cả thế giới ngừng xoay. Và cả một bầu trời lồng lẩy dường như chỉ tụ về một nơi duy nhất. Là em.

TÊN EM LÀ DU TIÊN

Du Tiên đến khách sạn vào một đêm rất muộn sau khi cả tôi và Thi An đã đến trước đó một ngày. Đêm đó tôi không gặp em vì đã bận vùi mình vào chần ngủ mất sau một ngày cầu nhàu Thi An vì "cái con nhỏ chụp hình của em... dở chứng". Nghe Thi An kể lại, lúc đó em cứ rối rít xin lỗi vì bận việc đột xuất nên trễ hẹn, khiến nàng có muốn cũng không nổi trách được. Em là người phụ trách chụp hình cho tôi và Thi An do một người bạn của chúng tôi giới thiệu. Vì Thi An muốn tôi và nàng có những bức ảnh tình nhân kỉ niệm để đời, sau một lần nàng ôm tôi thật chặt, thật ấm và thì thào thật khẽ: "*Chiều em nhé... Nếu đẹp sau này mình khỏi chụp ảnh cưới cũng được*".

Ngày hôm sau, em đã dậy từ rất sớm và chờ chúng tôi ở phía sảnh khách sạn. Bằng một vẻ mặt rất tươi tỉnh và vẫn còn chút gì đó hối lỗi, em hăm hở bắt đầu công cho chúng tôi một cách nhanh chóng. Khi lại phớt nhẹ lọn tóc trên trán Thi An, khi chỉnh giùm tôi tay áo, em lảng xãng một mình cùng cái máy ảnh to kèn cùng chúng tôi qua những thung lũng và cánh đồng mờ sương, những cảnh mạn đang vào mùa trắng ngọt dịu, và em thì cứ liến thoắng cười, liến thoắng chụp, liến thoắng nói, liến thoắng chỉ đạo.

Mộc Châu khi ấy đương Xuân. Sau "cú chạm" ở cánh đồng, với tôi, em là cả hơi thở của mùa Xuân đó.

Em đề xuất một chuyến ngủ lại ở nhà một người dân tộc ít người để lấy cảnh tôi và Thi An quây quần bên ngọn lửa ấm. Đêm. Sau những shoot ảnh mệt nhoài, Thi An đi ngủ sớm. Tôi đi lang thang ra phía ngoài, thấy em đang xem lại những tấm ảnh vừa chụp.

"Chưa ngủ à?"

"Em đang xem lại ảnh. Anh với Thi An đẹp đôi thật..."

"Thật ra anh không thích chụp ảnh đôi cho lắm. Nhưng Thi An thích nên...."

"Em thấy hai người ổn mà..." - Du Tiên vẫn dán mắt vào màn hình chiếc máy ảnh.

"Mà... em có người yêu chưa nhỉ?" - Tôi bất giác buông một câu hỏi đụng chạm riêng tư một cách vô thức.

Em ngược lên. Có chút bất ngờ. Rồi bẽn lẽn.

"Dạ chưa ạ..."

Em cười. Nụ cười ảm cả ánh lửa đang tí tách cháy. Bất giác, tôi không sao ngăn được cảm giác như thể người ta vừa chạm phải một điều đẹp đẽ trong đời.

Và câu chuyện của chúng tôi, kéo dài đến tận sáng hôm sau.

NÀNG - MỘT THỰC TÀI RẤT ĐÔI DỊU DÀNG

Nàng của tôi là Thi An.

Tôi luôn cần Thi An. Trước giờ vẫn vậy.

Nàng đủ tinh nghịch để khiến tôi vui cười. Đủ bẽn lẽn để khiến tôi xao xuyến. Đủ ân cần để khiến tôi nao lòng. Đủ dịu dàng để tôi váng vất. Đủ ân cần để tôi cảm động. Đủ thông minh để tôi cảm thấy mình có vai trò quan trọng với nàng. Đủ sâu sắc để tôi cảm thấy an toàn. Và đủ xinh xắn để tôi chở nàng sau lưng mà có thể ngẩng mặt lên tự hào với ánh mắt thòm thềm của lũ trai xung quanh.

Nói chung là nàng đủ hoàn hảo. Và đủ tuyệt vời.

Thi An xem tôi là cả số phận của cô ấy. Nàng bảo vậy. Nàng chủ động tấn công tôi khi chúng tôi vừa vào Đại học. Nhưng khác với sự vốn vã của những cô gái khác cũng "tia" tôi lúc bấy giờ, Thi An từ tốn đến sốt cả ruột. Từng bước, chậm rãi. Dịu dàng, tinh tế. Yêu nhau rồi, nàng vẫn từ tốn như thế. Hiếm khi tôi phật lòng về nàng. Nàng tự biết cách khiến tôi cần nàng. Thỉnh thoảng nàng biến mất để tôi nhớ. Xong lại xuất hiện để tôi vốn vã không ngơi.

Bên Thi An, tôi thấy an toàn và yên bình. Tôi chẳng có gì phải phàn nàn hay ý kiến. Thậm chí, đôi khi tôi thấy mình may mắn. Bởi cảm giác cứ như nàng sinh ra là để dành cho riêng tôi vậy. Thậm chí chúng tôi cũng đã từng mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ, mà ở đó tôi đóng vai ông

bố gương mẫu nghiêm khắc quát mắng mấy thằng cu con khiến chúng im re, còn nàng là bà mẹ tuyệt vời ôm chúng vào lòng và nấu cho chúng những bữa ăn ngon.

Mọi thứ đang đi đúng hướng. Cuộc đời tôi đang đi đúng hướng. Và yêu Thi An cũng là một kiểu đúng hướng như thế.

EM VÀ NÀNG - BỨC TRANH ẢO THỰC

Và mọi thứ như một trò đùa của số phận, mọi cảm giác yêu đương cùng Thi An bay biến. Đó là khi tôi gặp Du Tiên.

Tôi khùng? Tôi điên?

Điều gì đã ám ảnh một chàng trai đang thương yêu Thi An hết mực chỉ sau một chuyến đi phiêu du đến xứ núi rừng trở về đã cảm thấy mình có chút sai lầm trong tình yêu của mình? Một nụ cười bừng sáng giữa cánh đồng, nét hây hây đỏ trên đôi má, từ hôm sau chuyến đi, hình ảnh Du Tiên ám ảnh tôi vào mỗi giấc mơ.

Đến độ, cảm giác mơ mộng và sự dằn xé lương tâm thực tại khiến tôi như một gã lên cơn sốt cao mà không được uống thuốc. Chìm đắm hạnh phúc trong những ngày nhớ Du Tiên, rồi lập tức sỉ vả bản thân khi bắt gặp cái nhìn dịu dàng của Thi An. Đến độ, khi nghe Thi An nhờ tôi đi gặp Du Tiên nhận hình, tôi đã suýt nhảy cẫng lên như một đứa trẻ sắp được quà, nhưng lại rồi nhanh chóng rút xuống địa ngục lí trí. Khi ấy, như một kẻ hồi lỗi lố bịch, tôi còn giả vờ dối "Sao em không gặp mà bảo anh đi?", rồi tự phỉ báng trong lòng vì cái sự dối trá đó.

Tôi đứng trước gương rất lâu, ngắm soi gương mặt mình, vô thức tát nhẹ vào mặt mình vài cái cho tỉnh táo: "*Không được đâu, Vĩnh à... Du Tiên chỉ là cơn say*". Nghĩ rồi, tôi vớ lấy áo khoác, nhanh chóng vút mình trên những cung đường gió. Lại nghe tim mình hồi hộp như lần hẹn đầu tiên.

HEN - CHAM - CHÉNH
CHOÁNG

Du Tiên chọn một chỗ ngồi ở trên phần ngói nhà gỗ ở một quán cà phê biệt thự, ngay ô cửa sổ có thể phóng tầm nhìn ra mảnh vườn bên dưới. Khi tới đến, em mỉm cười chào tôi, một nụ cười nhiều háo hức và chờ đợi. Vừa buông dăm câu hỏi thăm, em vừa chọt lỏi trong chiếc túi xách mình ra một xấp ảnh được xếp gọn gàng.

"Soạt"...

Một sự vụng về hiếm thấy nào đó xen vào bàn tay cô gái khiến những bức ảnh rớt ra sàn, nằm lộn xộn trên nền gỗ.

Như những thứ bỗng nhiên đang thẳng hàng ngay ngắn, bỗng chốc méo xệch và lệch hướng, không báo trước, và hoàn toàn bất ngờ.

"Em xin lỗi.." - Du Tiên bất mãn cúi xuống thu lại những tấm ảnh với vẻ mặt bối rối không nguôi. Như một phản xạ, tôi khom người xuống giúp đỡ em nhặt ảnh. Và ở giây phút em ngược nhìn lên, ánh đèn vàng rơi vào đường nét gương mặt hơi gầy nhưng hoàn hảo, đôi mắt đầy nước của em chạm hẳn vào thị giác của tôi một hình ảnh dễ chịu chưa từng thấy. Và một cách vô thức, bàn tay Du Tiên đã nằm gọn gàng trong tay tôi từ lúc nào.

Là thực, rất thực.

Cảm giác ấm nóng kì lạ đang lan dọc cơ thể.

Là thực, rất thực.

Những mạch máu trên lòng bàn tay tôi bỗng chốc nhảy một điệu Samba rộn ràng.

Là thực, rất thực.

Trái tim tôi vừa tạo cảm xúc mạch lạc và đầy thăng hoa trong mỗi bước chân nó chạm xuống sàn, như một nghệ sĩ nhảy tap-dance điệu nghệ trong một khán phòng vắng lặng.

Tôi đỡ Du Tiên lên ghế ngồi rồi lúi húi tìm về vị trí của mình ở phía đối diện. Khi đó tôi mới biết, mình đang nắm

tay em quá chặt. Gương mặt Du Tiên ửng lên như vừa ở vùng cao mới về, hồng hào xinh xắn, dù trời Sài Gòn hôm nay rất nóng. Tôi ngại ngùng thả tay em ra. Trên búp tay trắng nõn, những vết hằn vừa hồng đỏ, vừa ấm nóng.

Và cuộc hẹn không còn là đơn thuần câu chuyện của những tấm ảnh.

Và cuộc hẹn ngày hôm đó, để lại dư âm nhiều hơn một cái nắm tay.

Chúng tôi gần như nhìn nhau suốt buổi. Buông vài câu bông đùa vu vơ. Vài câu chuyện phiếm ngại ngùng. Nhưng chẳng ai muốn về. Và cũng không ai trong chúng tôi bình luận về những tấm ảnh.

Đêm đó, tôi lại không ngủ được. Đêm đó, tôi lại mơ thấy Du Tiên.

"NẾU YÊU THÌ HÔN EM ĐI"

Có điều gì đó đã thay đổi sau hôm chúng tôi gặp nhau. Du Tiên bắt đầu chăm chỉ liên lạc với tôi hơn. Những cuộc hẹn dày lên trông thấy, mà hầu hết chẳng vì một lý do đặc biệt nào. Hầu hết là ăn trưa, cà phê chen giữa những giờ làm việc rảnh rỗi. Những cuộc hẹn không có Thi An.

Chúng tôi trao đổi với nhau nhiều thứ. Về những chuyến đi của em, về công việc biên tập hiện tại mà em đang làm, cả những câu chuyện về chiếc máy ảnh - người bạn đi cùng em qua nhiều chặng đường mà một kẻ "ngoại đạo" như tôi hoàn toàn mù mịt. Nhưng tôi vẫn rất thích ngồi đó, và nghe em nói. Gặp em, tôi hầu như chỉ có hai công việc chính: Ngắm em và nghe em. Thỉnh thoảng, nụ cười và đôi mắt em khiến tôi chẳng thể rời em một giây phút nào. Nó quá cuốn hút, và quá ngọt ngào. Đến độ có lần em đang nói say mê, bỗng dừng ngừng lại, chạm nhẹ vào tay tôi một cái: "*Dừng nhìn em đắm đuối như thế...*". Khi đó, tôi mới tỉnh giấc, cười xuề xòa bối rối xin lỗi em.

Chúng tôi ít đề cập đến Thi An. Đôi khi em hỏi vài câu dạng như "*Anh và Thi An tốt không?*", "*Cô ấy khỏe chứ?*".

Chỉ thế và thế. Không nhiều hơn, và chẳng ít đi. Như một kiểu mặc định rằng, giữa cái mối quan hệ đang ngày càng dày đặc những cuộc hẹn của chúng tôi, Thi An là một phạm trù không được chạm vào.

Và tôi cũng chẳng bao giờ kể Thi An nghe về việc mình đang hẹn hò với một cô gái khác. Tôi cảm giác nàng chẳng nghi ngờ gì. Vì nàng vẫn vậy, vẫn dịu dàng, và từ tốn với tôi. Thậm chí những cuộc hẹn của tôi và nàng ít đi, tôi bớt siêng năng đưa đón nàng hơn bởi cái lý do "Anh bận", thì nàng vẫn chấp nhận mà chẳng mảy may nghi ngờ.

Và như thế. Tôi vừa yêu Thi An, vừa hẹn hò với Du Tiên. Tôi chạy đi chạy lại giữa hai mối tình, một đầm thắm, một chóng vánh. Một thực tại, một ảo ảnh. Lần đầu tiên trong đời, thằng con trai luôn tự hào là quân tử như tôi cảm giác mình là kẻ đa tình tội lỗi.

Nhưng là một kiểu cảm giác tội lỗi dù cắn rứt, nhưng vẫn phần khích vô cùng.

Hôm nay là ngày tôi hẹn Du Tiên. Như lịch có sẵn. Em ngồi đối diện tôi, chăm chú.

"Anh..."

"Sao em?"

"Anh có yêu em không?"

"..." - Một câu hỏi choáng váng, như kiểu bầu trời đang trong xanh bỗng gầm lên một tiếng sét bất ngờ, mà kẻ bị sét đánh, chẳng ai khác, chính là tôi. Em đang hỏi tôi, một câu hỏi mà tất cả những thằng con trai đều né tránh. Huống hồ chỉ anh ta còn đang mắc trong một mối tình vụn trộm lén lút chưa kịp đặt tên.

Chẳng đợi tôi trả lời, Du Tiên đứng lên đánh vòng sang phía tôi ngồi, nắm tay tôi, và kéo tôi đứng dậy. Mất chúng tôi chạm nhau. Tôi nghe bờ ngực em đã áp sát vào tôi rất gần. Và nghe cả tiếng tim em đang đập những nhịp rất chậm rãi và bình tĩnh, tựa hồ như chẳng có một thứ thanh âm nào rộn ràng trong đó. Tựa hồ như hôm nay em hẹn tôi, là để hỏi câu hỏi này.

"Anh - có - yêu - em - không?" - Em hỏi lại, rành mạch rõ ràng.

Tôi nhìn vào mắt em. Tôi nén một hơi thở nhẹ, và nhận ra mình vẫn chưa sẵn sàng cho câu trả lời.

Du Tiên tiến gương mặt lại sát tôi chút nữa.

"Nếu yêu thì hôn em đi"

Lại một lần nữa, giọng cô gái lại rõ ràng, và rành mạch đến nao người.

LÀ THỰC HAY SAY?

"Nếu yêu thì hôn em đi..." - Du Tiên thì thào.

Em nhanh chóng vít tay lên cổ tôi, và kéo gương mặt tôi lại sát gần mình. Môi tôi rất gần. Môi em cũng rất gần. Gần kinh khủng. Ví như chỉ cần một cử động nhẹ, là cả hai sẽ chạm vào nhau vậy. Em nhắm nghiền mắt, và chờ đợi tôi.

Tôi nhắm mắt. Hít thật sâu. Tim tôi đang đập rộn rã...

Nhưng lí trí thì đang cãi vã. Cãi vã thật sự. Cái thứ lý trí điên khùng dở hơi mà tôi chẳng mấy khi nghe nó lên tiếng bao giờ từ hôm tim tôi bắt đầu loạn xạ vì Du Tiên. Nhưng bây giờ, thì nó lên tiếng, chẳng đúng lúc gì cả.

Chết tiệt!

Thời gian gần như bất động. Tôi biết mình đang làm một việc điên rồ, đó là suy nghĩ về việc có nhận hay không "món quà" mà mình đã từng rất ao ước. Chẳng biết sao, khi đó trong đầu tôi chạy đúng một dòng chữ: "Mày đang phản bội Thi An, Vĩnh a...".

Tôi đang phản bội Thi An. Phải rồi. Nếu tôi hôn Du Tiên, tức là phản bội Thi An. Và tôi đã đứng đó. Với muôn ngàn câu hỏi xoay vòng tâm trí hồi lâu. Mặc cho em đang nhắm mắt chờ đợi.

Bất giác, tôi đẩy nhẹ Du Tiên ra khỏi mình. Như một câu trả lời vào cái thời khắc lý trí và trái tim đánh bong một lời quyết định.

"*Anh xin lỗi...*" - Tôi thì thâm, rồi tháo vòng tay của em xuống.

Ngay lúc đó. Dù Tiên mở mắt. Đôi mắt ấy vẫn như mặt hồ đầy nước, không bất ngờ thảng thốt, nhưng tràn ngập thất vọng. Và đôi môi em toan chực nói điều gì đó...

"*Bất ngờ quá, anh cũng ở đây sao Vĩnh?*" - giọng Thi An bất chợt vang lên phía sau lưng tôi. Và tựa hồ như một người chưa biết gì xảy ra, nàng bước đến, tay bắt mặt mừng với Du Tiên bộ dạng như sau bao ngày không gặp gỡ, như thể việc có tôi ở đây là một việc bình thường và chẳng có gì phải thắc mắc. Cuộc hẹn ba người, và tôi thì không hề hay biết.

Thi An thì vẫn thế, dịu dàng và nhẹ nhàng, như chẳng có điều gì xảy ra.

Chúng tôi nhanh chóng lấy lại tư thế bình thường, tản về phía chỗ ngồi và vào cuộc nói chuyện. Bình thường như chưa từng có giây phút ấy. Phút cuối chia tay ở bãi giữ xe, Du Tiên chào tôi, vẫn kiêu cười quen thuộc và nhanh chóng rời đi. Như chẳng hề có một sự luyến tiếc nào cả, về lời từ chối ban nãy, về tất cả những gì chúng tôi đã trải qua.

Tôi nhìn theo bóng em, tự hỏi những điều quái gở gì đã diễn ra. Giây phút đó, tim tôi đã chẳng còn rộn ràng nữa. Thi An bước ngang tôi, bỗng dừng nàng vòng tay ôm lấy eo tôi, một cái ôm dịu dàng nhất và thì thầm: "*Em cứ ngỡ là anh phải lòng Du Tiên mất rồi chứ. Nhưng lúc này, gần đến thế mà anh vẫn không hôn Du Tiên. Anh ngoan thật đấy, Vĩnh à...*", rồi nàng nháy mắt bí ẩn, nhoẻn miệng cười lấp lánh hạnh phúc lên nhanh vào bóng tối mất hút ở bãi giữ xe trước khi tôi kịp níu tay nàng lại để hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

Bất giác, tôi sững người.

Bất giác, tôi cảm thấy hình như mình vừa trải qua một phép thử của số phận?

Bất giác, tôi thở phào nhẹ nhõm, như một kẻ trộm lén lút ăn may trong thời khắc quyết định vì đã không hôn Du Tiên.

Và từ hôm đó, tôi chẳng gặp Du Tiên nữa. Cũng không thấy em trong những giấc mơ.

Nhưng thỉnh thoảng khi ôm lấy Thi An, tôi lại mừng tượng lại giây phút bờ ngực em ép sát vào mình, và tự chất vấn rằng: *Nếu gặp lại, tôi có hôn em không ?* Và khi ấy, tim tôi lại rộn ràng.

Vậy rồi cuộc cảm giác đập rộn ràng vì em suốt từ lúc gặp nhau cho đến lúc này...

là thực, hay say?

AN

Trên bàn biên tập: Đinh Lê Hương là một cây bút có giọng văn không lẫn nhíp với bất cứ ai. Truyện của cô luôn rất đặc biệt, rất nữ tính, và luôn khiến cho người đọc cảm nhận được một ngọn lửa tình yêu mãnh liệt. "Khóa tình trên cầu Hohenzollern" còn hơn thế nữa, như một tour guide dẫn dắt bạn khám phá rất nhiều điều thú vị ở thành phố tình yêu này.

KHÓA TÌNH TRÊN CẦU HOHENZOLLERN

[ĐINH LÊ HƯƠNG]

THÀNH PHỐ NÀY
CÓ CÁI TÊN QUÁ
KHÓ ĐỌC, EVE À!

ĐÓ LÀ TÊN TIẾNG ĐỨC, CÒN TRONG TIẾNG
ANH HAY TIẾNG PHÁP NÓ LÀ COLOGNE. ANH
CÓ BIẾT "EAU DE COLOGNE" KHÔNG? RẤT NỔI
TIẾNG NHÉ. ĐÂY LÀ NƠI ĐẦU TIÊN LÀM RA
NƯỚC HOA TRÊN TOÀN THẾ GIỚI ĐÂY!

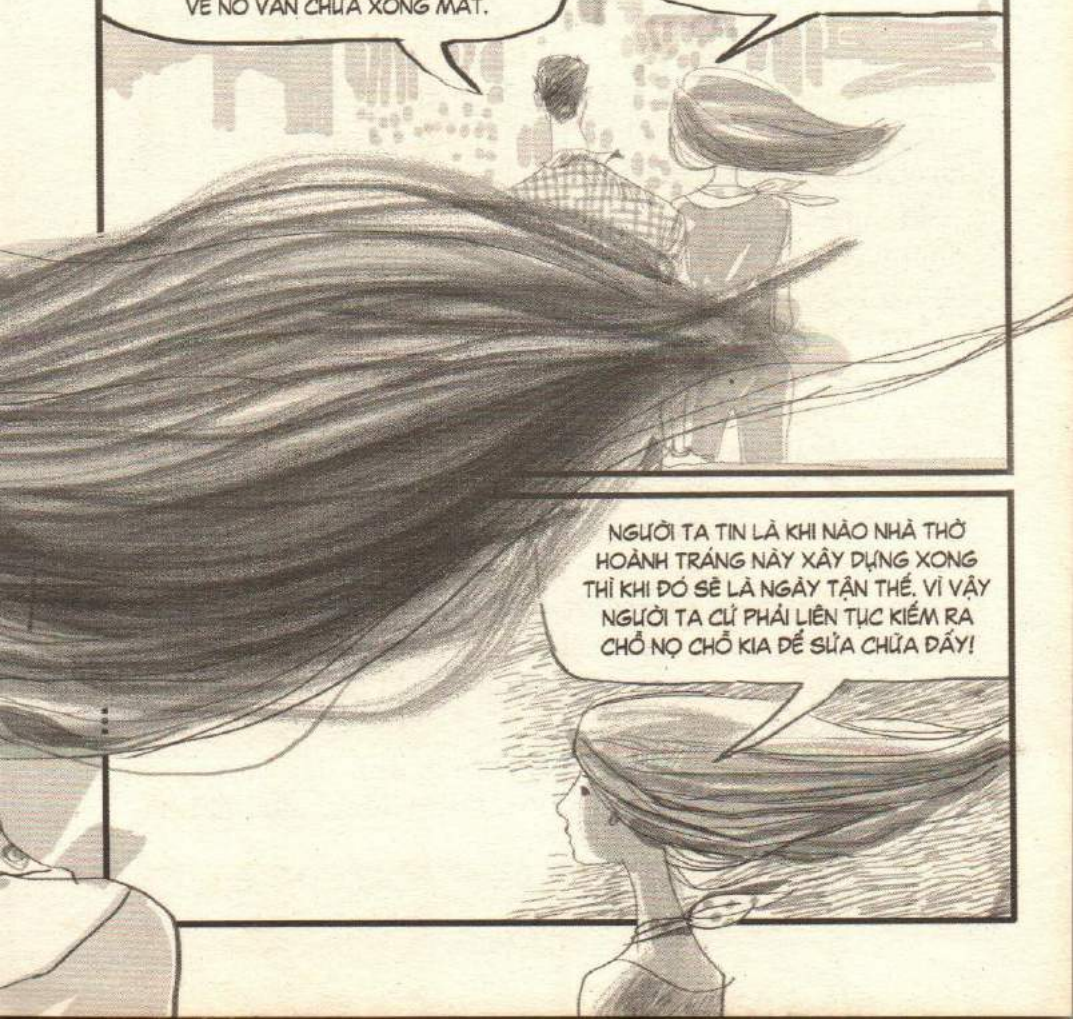

THẢO NÀO ĐI
CẠNH EM CỨ
THẤY THƠM
THƠM.

ANH LẠI TÁN RỐI,
KHÔNG CHỊU HỌC
HÀNH TỬ TẾ GÌ
CÁI!

NHÀ THỜ NÀY QUÁ ĐẸP, EVE A. QUÁ ĐẸP,
QUÁ ĐÓ SỢ. ANH CHỈ THẮC MẮC ANH Ở
ĐÂY HƠN NỬA NĂM RỒI, MÀ CÁI CHỖ
ĐANG SỬA KIA CHẴNG THẤY CÓ TIẾN TRIỂN
GÌ CẢ. CỬ THỂ NÀY CÓ KHI ĐẾN LÚC ANH
VỀ NÓ VẪN CHƯA XONG MẮT.

ANH CÓ BIẾT NHÀ THỜ THÁNH
PETER VÀ MARIA NÀY LÀ NHÀ
THỜ CAO THỨ BA TRÊN THẾ GIỚI
VÀ GẮN LIỀN VỚI MỘT TIN ĐỒN
RẤT ĐẶC BIỆT KHÔNG?

NGƯỜI TA TIN LÀ KHI NÀO NHÀ THỜ
HOÀNH TRÁNG NÀY XÂY DỰNG XONG
THÌ KHI ĐÓ SẼ LÀ NGÀY TẬN THẾ. VÌ VẬY
NGƯỜI TA CỨ PHẢI LIÊN TỤC KIỂM RA
CHỖ NỌ CHỖ KIA ĐỂ SỬA CHỮA Đấy!

Chiếc Boeing 777-200 của Hãng hàng không Quốc gia Việt Nam nhẹ nhàng hạ cánh xuống sân bay Frankfurt, êm ru như không một tiếng động. Qua ô cửa nhỏ, sân bay lớn nhất nước Đức hiện ra tựa vãn trong con ngái ngủ với bãi đỗ rộng mênh mông mà vắng vẻ, im lìm. Mới hơn 6 giờ sáng, trời còn mờ mờ tối song nếu nhìn ra xa phía trước sẽ thấy nhà ga đã rực sáng ánh đèn. Các quầy làm thủ tục nhập cảnh, an ninh đã sẵn sàng đón khách. Có tiếng lịch kịch lịch kịch rồi khoang chứa đồ máy bay mở, những bóng người cao lớn thoăn thoắt chuyển vali từ hầm hàng, xếp lên xe, lái về khu vận chuyển lên băng chuyền. Cả bộ máy lớn đã vào guồng vận hành rất nhịp nhàng và êm ả...

Trừ trừ mãi, cuối cùng anh cũng đứng dậy, khoác lên người chiếc áo vest cô tiếp viên xinh đẹp vừa đưa trả lại, kéo chiếc vali nhỏ chỉ đựng laptop, hai quyển sách và vài đồ dùng cá nhân ra khỏi máy bay. Gật đầu đáp lại lời chào tạm biệt của tổ tiếp viên, anh hít một hơi dài, ngược nhìn đoạn thang ống hun hút quanh co trải thảm màu xanh nước biển dẫn vào nhà ga: "Hallo Deutschland⁽¹⁾, nước Đức ơi, cuối cùng ta lại về đây".

Mang hộ chiếu ngoại giao, thủ tục của anh được làm rất nhanh gọn. Chưa đầy 15 phút sau khi đáp, anh đã lấy toàn bộ hành lý, qua cửa kiểm soát cuối rồi đi thẳng xuống ga tàu mua vé. Anh còn phải ngồi gần 5 tiếng tàu hỏa mới đến đích cuối cùng, nơi anh có một hội thảo rất quan trọng trong vài ngày tới. Anh hoàn toàn có thể đi bằng máy bay, nhưng viễn cảnh ngồi đợi thêm 3 tiếng tại sân bay Frankfurt để được nối chuyến sau một hành trình dài dằng dặc khiến anh chùn bước. Hơn nữa, hệ thống đường sắt cực kỳ thuận tiện với những con tàu hiện đại của Đức khiến rất nhiều người, trong đó có anh, luôn ưu tiên lựa chọn. Đây là nếu như không nói "đặc biệt là anh", bởi cho đến giờ anh vẫn lưu giữ mảng ký ức sống động đầy kỉ niệm gắn bó với những chuyến tàu.

Nhét vé vào túi áo vest bên trong, anh đẩy vali theo thang cuốn đi xuống sân ga. Frankfurt Flughafen là nhà

ga nằm ngay trong sân bay Frankfurt với hàng loạt chuyến tàu liên tiếp chạy về nhiều thành phố khác nhau khắp mọi miền nước Đức. Chuyến ICE 2207 của anh sẽ khởi hành trong 15 phút tới. Ngược nhìn tấm bảng điện tử một lần nữa để chắc chắn mình đã đứng đúng đường, anh chợt bàng hoàng khi nhìn thấy dòng chữ "Köln Hbf ⁽²⁾" nhấp nháy, đó là một trong số các ga đoàn tàu của anh sẽ chạy qua. Köln ư, địa điểm anh đã cố gắng không nghĩ tới, không chỉ là trong suốt chuyến bay đêm qua, mà còn từ nhiều tháng trước đó, khi anh biết chính anh chứ không phải ai khác sẽ đại diện Bộ tham dự hội thảo này. Anh thật lòng không muốn đi qua Köln, chỉ vì đúng 3 năm trước, anh đã rời khỏi đó với tư cách của một người tháo chạy...

Sáu năm trước, anh thi đỗ vào Bộ Ngoại giao. Nói chuyện anh được nhận vào Bộ có vẻ là một điều gì đó rất nực cười, bởi ai cũng nghĩ đó là lẽ đương nhiên, bởi ai cũng biết gia đình anh đã có tới vài thế hệ làm trong ngành này. Thế nhưng việc anh nhận được học bổng đi tu nghiệp tại Đức chỉ một thời gian ngắn sau đó không khiến ai cười nữa. Đó là tính cách của anh từ nhỏ, luôn cố gắng "thể hiện bản thân bằng việc làm chứ không bằng lời nói" như lời cha anh thường dạy. Cũng chính nhà ngoại giao từng trải này đã khuyên anh trước khi lên đường: "*Con khá chuyên môn và tiếng Anh, đó là lợi thế. Nhưng chưa đủ đâu con trai, thời của các con bây giờ khác xa thời của ba, con phải thật giỏi mới có thể trụ lại. Lần này con được học bằng tiếng Anh, lần sau chắc gì con đã may mắn như thế. Nếu như có thể, con nên học thêm tiếng Đức. Ba biết, con có ác cảm với thứ tiếng này. Song con còn trẻ, nên cố gắng học mọi thứ trong khả năng. Ba có thể nói chắc với con, nếu con cũng giỏi tiếng Đức như tiếng Anh, cơ hội của con trong tương lai là rất lớn*".

Lúc đó cha con anh đang ngồi uống nước trên chiếc bàn gỗ kê ngoài sân. Tiếng ve sầu kêu inh ỏi khắp không gian, Hà Nội đang trong những ngày Hè nóng nực nhất. Anh dăm dăm nhìn bóng tối từ từ buông xuống, đầu óc lộn xộn

những tính toán thu xếp thời gian để vừa tu nghiệp lại vừa theo học tiếng, đồng thời cũng thử vẽ ra những viễn cảnh nghề nghiệp tươi sáng nhất như cha anh vừa hứa hẹn. Ông không nói thêm, chỉ vỗ vai anh trèo mền rồi bước lên nhà, anh cũng không hỏi gì thêm nữa. Thực ra ông không cần nói anh cũng từng nghĩ đến điều này, đó là sự hợp nhau đến kỳ lạ giữa cha con anh. Nhưng khi ông đã chính thức nói ra, anh hiểu tầm quan trọng thực sự của việc anh mới thoáng nghĩ đến trong một giây phút bốc đồng.

Thế là anh hăm hở đến Đức với sự nhiệt tình và hiếu thắng của tuổi trẻ. Để rồi bẽ bàng nhận ra thứ "ngôn ngữ của kẻ thù" ấy chẳng ngon xoi tí nào. Nếu như kết quả học tập của anh rất khả quan thì trình độ tiếng Đức của anh vẫn dậm chân tại chỗ sau gần 3 tháng sinh sống tại Köln, nơi được mệnh danh là "thành phố của văn hóa, của nhà thờ và các bảo tàng". Nhận thấy sự sốt ruột cao độ của anh, một người bạn bảo: "Tớ biết một em gái dễ thương lắm, đang học đại học, thỉnh thoảng có tham gia làm tình nguyện cho vài chương trình từ thiện. Em này sang Đức từ khi còn nhỏ xíu, nên em giỏi cả tiếng Đức lẫn tiếng Việt, vì gia đình em cũng truyền thống lắm, không muốn con em mình bị mất gốc đâu. Em rất nhiệt tình, chắc chắn sẽ đào tạo được cậu nói tiếng Đức như người Đức. Cậu có muốn làm quen không?". Như chết đuối vớ được cọc, anh vội vàng nhận lời, mà kể cả không có vụ học tiếng, anh cũng chẳng có lí do gì để từ chối. Thế là anh gặp Evangeline - hay là Eve - cô gái Việt trăm phần trăm, tóc đen, mắt nâu, nụ cười duyên dáng, da mịn, chân dài, vóc dáng mảnh mai, uống nước trái cây chứ không cầm cả vại bia tu ừng ực, chưa từng hút thuốc bao giờ, cũng e dè ngần ngại trước những người con trai lạ. Tóm lại, dù lớn lên ở Đức, Eve vẫn là một cô gái hoàn toàn Việt, chỉ khác mỗi khả năng nói tiếng Đức y như người bản xứ. Mà quái lạ, vẫn thứ ngôn ngữ lủng củng ấy, qua giọng nói của cô bỗng du dương khác thường. Cho đến giờ anh vẫn nhớ thứ âm điệu ấy, nhớ cách nhấn nhá, lên xuống trong từng câu nói của cô, thậm chí nhớ cả vẻ mặt tươi tắn, ánh mắt tinh nghịch của cô khi đó nữa.

- Thành phố này có cái tên quá khó đọc, Eve ạ.

- Đó là tên tiếng Đức, còn trong tiếng Anh hay tiếng Pháp nó là Cologne. Anh có biết "eau de cologne" không? Rất nổi tiếng nhé. Đây là nơi đầu tiên làm ra nước hoa trên toàn thế giới đấy.

- Thảo nào đi cạnh em cứ thấy thơm thơm.

Cô tròn xoe mắt rồi phá lên cười: "Anh lại tán rồi, không chịu học hành tử tế gì cả".

- Nhà thờ này quá đẹp, Eve ạ. Quá đẹp, quá đồ sộ. Anh chỉ thắc mắc anh ở đây hơn nửa năm rồi, mà cái chỗ đang sửa kia chả thấy có tiến triển gì cả. Cứ thế này có khi đến lúc anh về nó vẫn chưa xong mất.

- Anh có biết nhà thờ Thánh Peter và Maria này là nhà thờ cao thứ ba trên thế giới và gắn liền với một tin đồn rất đặc biệt không?

Cô nheo mắt, cười tinh nghịch: "Người ta tin là khi nào nhà thờ hoành tráng này xây dựng xong thì khi đó sẽ là ngày tận thế. Vì vậy người ta cứ phải liên tục kiểm tra chỗ nọ chỗ kia để sửa chữa đấy".

Anh nhún vai: "Người Đức đôi khi cũng có những niềm tin thật kỳ cục".

- Còn hơn là không tin gì, phải không?

Anh ngẫm nghĩ một chút, rồi gật đầu. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến cô cười hớn hở như một cô bé con.

- Cây cầu xa xa kia tên là gì, Eve?

- Có xa gì đâu, mình đi bộ 5 phút là đến.

- À thì đó là cách anh nói, em đúng là cứ phải chính xác tuyệt đối, y như người Đức vậy.

Cô phì cười: "Em chưa gặp học sinh nào hay cãi như anh. Đó là cầu Hohenzollern. Đây là cây cầu đường sắt lớn nhất ở Đức, thậm chí có tài liệu còn nói đây là cầu dành cho tàu hỏa có lưu lượng giao thông cao nhất châu Âu nữa kia. Trung bình một ngày có tới hơn 1200 chuyến tàu chạy qua cầu Hohenzollern đó".

- Anh cũng nghĩ thế, từ lúc em bắt đầu bài diễn thuyết đến giờ anh đếm đã có 4 chuyến tàu chạy qua rồi. Lại sắp sửa có chuyến nữa kìa, hi hi.

Cô phụng phịu: "Em sẽ không nói tiếng Đức với anh nữa".

- Đừng thế mà, anh chưa từng thấy ai nói tiếng Đức hay như em, anh nói rất thật lòng. Hay là vì có mỗi em nói anh mới hiểu nhỉ? Nhưng mà cái tên cầu khó đọc quá, nhất là với người mới học tiếng như anh.

Cô bĩu môi, rồi lại cười bò ra: "Anh có thể gọi là cầu tình, như thế chắc anh nhớ lắm. Gần đây các đôi tình nhân mới có trào lưu mang khóa đến khóa vào cầu, rồi vít luôn chìa xuống sông cho chắc, khỏi lo ai mở được ổ khóa tình yêu của họ. Trên khóa có khắc tên tuổi hay là ngày tháng kỷ niệm gì đó. Cũng nhiều khóa rồi, nên nó sắp biến thành cầu tình thực sự rồi đấy".

- Anh không tin trò này lắm Eve ạ. Anh chả tin có ổ khóa nào có thể giữ được tình yêu, nếu người ta đã có ý định cất cánh ra đi.

- Thì anh cứ tin đi, còn hơn là sống mà không tin gì cả.

- Thôi được, tạm cho là thế, mà nói thật là cho em vui là chính, chứ cá nhân anh vẫn không tin đâu.

Cô mỉm cười dịu dàng: "Anh thế là tiến bộ lắm rồi, so với ngày đầu tiên em gặp".

- Thế còn tiếng Đức của anh?

- Cũng thế, anh sắp sửa nói như người Đức rồi đấy!

Anh không đùa nữa, lặng lẽ ngắm gương mặt thanh tú của cô. Trước Eve, anh cũng có vài cô bạn gái, nhưng anh không coi đó là tình yêu đúng nghĩa. Ở bên các cô, anh không thấy có gì đặc biệt, cũng không cảm thấy nhớ nhung mấy nếu phải chia xa. Song với Eve thì khác. Anh luôn nhớ giọng nói nhỏ nhẹ dễ thương của cô, nhớ gương mặt xinh xắn, vầng trán thông minh, cái bĩu môi dài, khóe môi cong cong rất con gái, và anh bắt đầu nghĩ đến cô kể cả khi lên lớp bằng tiếng Anh chứ không phải chỉ khi gỡ sách tiếng Đức ra như trước nữa.

Thành phố lớn thứ tư và cũng là một trong những thành phố cổ nhất nước Đức này là một nơi có cấu trúc thực sự thú vị. Nhà thờ lớn Köln, hay còn gọi là nhà thờ Thánh Peter và Maria được xây ngay cạnh Köln Hauptbahnhof, ga xe lửa chính của thành phố. Nếu ngồi trên tàu khi đi ngang qua ga, ai cũng dễ dàng nhìn thấy tòa giáo đường đồ sộ. Thậm chí đã có khá nhiều khách du lịch vì phải đổi tàu ở Köln, trong lúc chờ chuyển tàu sau đã ra ngoài thăm thú và nhanh chóng quyết định đổi vé, chỉ để được ở lại với thành phố xinh đẹp này thêm chút thời gian. Rồi từ nhà thờ, chỉ cần thông dong đi bộ chưa đến 5 phút là tới cầu Hohenzollern, hay "cầu tình" theo cách gọi của anh, cũng là một danh thắng nổi tiếng của thành phố. Sau đó, nếu thích lãng mạn thì xuống cầu đi dọc hai bên bờ, ngắm dòng chảy của sông Rhein hiền hòa êm ả. Hoặc nằm thẳng xuống một thảm cỏ nào đó, gối tay sau gáy, mơ màng ngắm phần hoa li ti bay trắng không trung. Thỉnh thoảng một con tàu rẽ sóng đi qua, sẽ kéo một hồi còi dài, để lại thứ âm thanh khắc khoải cứ vang vọng mãi. Còn với ai thích ồn ào đông vui thì chỉ đi thêm 5 phút là lạc vào trung tâm mua sắm của Köln với vô vàn nhãn hiệu có thể khiến các tín đồ shopping lạc bước cả ngày không chán và vô vàn hàng quán tấp nập. Đây là chưa kể vô số công viên, bảo tàng, các cuộc triển lãm lớn nhỏ và cơ man sự kiện văn hóa đều được tổ chức ngay khu này. Có thể nói, mọi hoạt động của Köln đều bao quanh nhà ga, nhà thờ và cây cầu, nên anh và Eve chẳng phải đi đâu xa, chỉ cần đến mặt bên của tòa giáo đường, mua hai cốc Starbuck Coffee ở một tiệm ngay đó, ngồi bệt xuống những bậc thềm cổ kính rồi "mở máy" diễn thuyết tiếng Đức với nhau. Song đó chỉ là quãng thời gian đầu, sau này Eve không phải mất công nghĩ đề tài tranh luận nữa, bởi mỗi khi gặp nhau anh và cô đều có hàng đống chuyện để nói, để kể, để rồi đến khi chia tay vẫn cảm thấy chưa nói đủ, về nhà lại phải nhấc điện thoại nói tiếp, rồi lại phải thu xếp ngay lập tức thời gian cho "buổi học" sau.

Nhờ Eve, "thứ tiếng của kẻ thù" với anh trở nên tương đối dễ dàng. Không chỉ thế, anh còn gia tăng rất nhiều kiến

thức lịch sử và văn hóa. Nhiều lúc anh cũng ngạc nhiên, một cô gái như Eve, ngoài những sở thích rất "tâm thường" đầy tính nữ như thời trang, mỹ phẩm, quan tâm đến show-biz... lại có thể có những am hiểu tương đối sâu về nhiều vấn đề mang tính "hàn lâm". Có lẽ đó cũng là sự khác biệt giữa hai nền giáo dục. Hơn thế, một cô gái rất "schön"⁽³⁾ theo kiểu tiểu thư đài các, được gia đình chiều chuộng như cô lại ham mê các hoạt động tình nguyện đầy vất vả ở những thành phố xa xôi tận đâu tận đâu. Cứ thỉnh thoảng cô lại "xin phép" anh cho nghỉ vài buổi dạo-chơi-nói-tiếng-Đức để tham dự một hoạt động nào đó. Cùng với các bạn, cô lên một chuyến ICE nào đó, hẹn ngày về cho anh ra đón, rồi để lại anh một mình ở Köln, vừa nhớ, vừa lo không biết cô có gặp chuyện gì không, vừa bực mình vì anh không quen với những trạng thái cảm xúc như vậy. Anh buộc phải thừa nhận rằng cô, bằng một cách không hề chủ ý, đã nhẹ nhàng cuốn anh vào một thứ tình cảm không thể cưỡng lại được.

Chính vào một chuyến đi xa như thế của Eve, anh đã nhận ra tình cảm thực sự của mình. Anh ra Köln Hauptbahnhof vào đúng ngày giờ cô dặn, nhưng tàu đã về mà chẳng thấy cô đâu. Điện thoại không liên lạc được, quan hệ chưa thân thiết đến mức có thể gọi về nhà cô hỏi thăm tin tức, anh gần như phát điên vì không biết phải làm gì. Lang thang ở ga thêm vài tiếng để chờ những chuyến tàu đi về từ điểm tương tự, cuối cùng khi anh đã hoàn toàn tuyệt vọng thì cô đột ngột hiện ra. Anh không lao đến ôm cô như anh tưởng trước đó, mà trừng mắt nhìn đầy giận dữ. Không nghĩ anh còn chờ đến giờ này, vừa nhìn thấy anh Eve đã òa lên khóc. Xen lẫn tiếng nức nở là những lời giải thích, bằng tiếng Việt. Anh lẳng lặng kéo vali cho cô, cùng ra khỏi ga, rồi không hiểu vì sao cùng đi lên cầu. Eve không phản đối, dù đó không phải đường về nhà cô, cũng chẳng phải lối về chỗ anh ở. Đã quá nửa đêm, cầu Hohenzollern vẫn còn người qua lại, thứ ánh sáng từ vô vàn những chiếc khoá kim loại phát ra lấp lóa dưới ánh đèn vàng. Đi bộ một mạch đến chính giữa cầu, anh mới quay

sang nhìn cô. Eve của anh nhỏ bé, nước mắt vẫn vòng quanh đang đứng yên chờ anh trút cơn giận dữ. Anh đột ngột ghì chặt lấy cô, bao lời định nói bay đâu mất, anh chỉ biết ôm xiết lấy cô thật chặt và hôn mê mải lên đôi mắt vẫn đầy nước long lanh. Cô lặng im nép trong vòng tay anh, trong khi anh cứ hôn hoài, hôn mãi. Mãi anh mới dừng lại, nói với cô bằng chính thứ tiếng mẹ đẻ, trong tiếng lao sầm sập của vô khối đoàn tàu thay nhau băng qua: *"Ngay ngày mai anh sẽ mang một cái khóa lên đây, khóa tại chính chỗ này, rồi vút chìa xuống kia, từ giờ em đừng hy vọng có thể đi đâu thoát khỏi anh được nữa"*.

Sau đó là quãng thời gian kỳ diệu nhất đời anh, song cũng là mảng ký ức anh tha thiết muốn quên nhất, khi không thể thoát khỏi những dầy xé sau này. Anh đã từng ước, nếu có thể chỉ sau một đêm ngủ dậy, ký ức của anh bỗng sạch bong như một mảng trắng, thì tuyệt diệu biết bao. Nhưng ước ao mãi chỉ là ao ước.

Anh học giỏi, điểm số của anh ở trường rất tốt, tiếng Đức của anh cũng ngày càng nhuần nhuyễn. Eve sắp tốt nghiệp. Cô giỏi chuyên môn, tiếng Đức lẫn tiếng Việt đều giỏi, lại được giáo dục theo đúng truyền thống phụ nữ Á Đông. Chưa nói ra nhưng cả anh và cô đều thấy không có một rào cản nào nếu như cô theo anh về Việt Nam sinh sống và làm việc. Thỉnh thoảng, giữa những đợt bài vở, cô và anh lại kéo vali lên đường du lịch bụi. Sống ở trung tâm châu Âu, việc đi lại cực kỳ dễ dàng thuận tiện, lại luôn có những ưu đãi bất ngờ cho giới trẻ nên cuộc sống với anh thực sự là thiên đường, nhất là khi bên cạnh luôn có người anh yêu nhất. Nhưng chẳng có gì là hạnh phúc mãi mãi.

Sáu tháng trước khi kết thúc đợt tu nghiệp, ba anh điện thoại sang báo tin bà nội ốm nặng, muốn anh về gặp mặt. Cả một khóa học 2 năm rưỡi, anh chưa từng về nhà. Phần vì thấy không cần thiết, phần vì không muốn xa Eve. Anh chưa từng cảm thấy gắn bó với một người nào đến thế trong cả quãng đời trước đó. Dù nhiều khi bận rộn, gặp nhau cũng không nói được nhiều, nhưng chỉ cần ngồi bên cô trước tòa giáo đường cổ, nhìn cô chun mũi bên ly cà phê bốc

khó, nghe cô riu rít nói điện thoại với một cô bạn nào đó, anh lại thấy lòng mình êm ả, thấy cuộc đời này đáng sống biết bao nhiêu.

Eve thu xếp đồ đạc cho chuyến về của anh đầy vội vã. Không nói ra, song anh biết cô rất lo lắng, bồn chồn.

- Em lạ thật đấy, anh chỉ về có 5 ngày, anh hứa ngoài thời gian vào bệnh viện, anh chỉ ngồi lì bên máy tính chat với em. Em là một cô Tây cơ mà, sao tự nhiên lại rom róm nước mắt, lại phụ thuộc đàn ông kiểu nhi nữ nước Nam thế?

Biết anh trêu, Eve phì cười. Nhưng rồi cô bảo: "Không hiểu sao em cứ thấy lo lo thế nào ấy. Nhưng thôi, có 5 ngày thôi mà, em sẽ đi chơi với Mia là được. Anh về chăm bà đi nhé. Mới cả anh nhớ để credit card lại, em sẽ mua sắm bết nê thì thôi. Đang có nhiều mẫu mới ra đẹp lắm, rất hợp với người đẹp như em. Anh sang chậm ngày nào, em sẽ phung phí ngày ấy. Nếu anh thương cho tài khoản của anh thì cố mà sang sớm nhé".

- Tùy em thôi, nếu em đổ hết vào quần áo giày dép thì chúng mình đành huỷ chuyến đi Monaco tháng sau vậy.

- Anh thật là ghê gớm, bình thường con gái phải là người lấn át, đằng này anh toàn bắt nạt em.

Anh cười, kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Đạo này Eve sắp tốt nghiệp nên không đi tình nguyện nữa, lâu lắm anh không ở xa cô đến một tuần như thế này. Dù rất lo lắng cho bà, anh vẫn biết sẽ nhớ cô nhiều lắm.

Anh về đến Hà Nội, ngạc nhiên khi bà chẳng ốm nặng như anh tưởng. Chỉ là một cơn cảm xoàng, bà được truyền nước cho nhanh hồi phục. Thậm chí khi anh về đến nhà, bà đã ra viện, về nhà, giương mục kính lên đọc báo như thường lệ. Nhìn thấy anh, bà vui mừng nói: "Cháu đích tôn của tôi đẹp trai sáng láng quá, sắp học xong rồi còn về làm gì? Mà thôi, về với bà là tốt, chứ cứ đi mãi miết, chả nhớ đến bà gì cả. Ngồi đây kể chuyện học cho bà nghe đi".

Anh ngồi chơi với bà cả buổi, kể chuyện nước Đức, chuyện học hành, chuyện đi du lịch, chuyện ăn uống sinh

hoạt cho bà nghe. Bà từng theo ông anh trong nhiều chuyến công du trước kia nên không xa lạ gì với cuộc sống Tây phương cả. Sau khi bà ngủ, anh đi thẳng sang phòng ba mẹ. Đáp lại cái nhìn đầy thắc mắc của anh, mẹ anh chỉ cười: *"Ba không nói thế thì cậu có chịu về không, cậu cả?"*. Anh nhìn sang ba, ông cũng cười, bảo: *"Thôi đừng nào cũng về rồi, con nghỉ đi rồi nói chuyện sau. Cha con mình còn nhiều chuyện mà"*.

Anh chờ mãi, nhưng suốt cả bốn ngày sau cha anh không nói gì về chuyện đó. Quá hiểu tính cha, anh biết ông sẽ lên tiếng vào lúc nào ông cho là thích hợp nhất, và anh chờ đợi. Buổi tối cuối cùng, khi anh đang hẹn gặp Eve ở Köln Hauptbahnhof vào ngày tới, khoe đã mua cho cô rất nhiều đồ lưu niệm thủ công xinh đẹp rồi chuẩn bị thoát khỏi YM thì ông đẩy cửa bước vào. Ông chờ đến khi anh bấm nút "sign out" xong xuôi mới lên tiếng:

- *Tiếng Đức của con thế nào?*

- *Tốt ba ạ, gần bằng người Đức xịn* - Anh cười.

- *Ba biết cô bạn dạy tiếng cho con, biết cả gia đình cô ấy nữa. Một cô gái tốt và một gia đình tốt, phải không con?*

Anh tròn mắt, định hỏi sao ông biết. Nhưng lại thôi, ông là ba anh, ông có quá nhiều quan hệ để có thể biết cặn kẽ điều ông muốn biết. Anh chỉ không thích việc ông vẫn coi con trai ông như trẻ con, nhưng thôi, có lẽ bậc làm cha làm mẹ nào cũng thế.

- *Ba biết con rất yêu quý cô gái ấy, ba cũng hiểu cô ấy hoàn toàn xứng đáng với tình cảm của con. Nhưng con ơi, con vướng vào sai lầm rất lớn của tuổi trẻ rồi. Con làm sao có thể lập gia đình với cô ấy được.*

Anh cảm giác như bị trúng một cú đòn chí mạng. Ngược lên nhìn cha, anh lắp bắp: *"Nhưng, nhưng... Eve không phải Tây, cũng không phải Việt kiều. Cô ấy vẫn giữ quốc tịch Việt, nếu lấy con cô ấy sẽ về đây, đương nhiên là thế. Con đã đọc luật rất kỹ rồi, không có văn bản nào cấm cả"*.

Cha anh thở dài: *"Tất nhiên không có điều luật nào cấm cả, nhưng con vẫn biết trong giới có những điều chỉ được"*

ngâm hiểu với nhau. Gia đình họ đã ở bên Đức quá lâu rồi, khi sang lại có vẻ không theo con đường chính thống nữa. Nếu con nhất định lấy cô ấy, cả đời con sẽ chỉ là một công chức quèn mà thôi. Không chỉ thế, con sẽ chẳng được giao một việc nên hồn nào cả, cũng đừng nghĩ có thể đi luân chuyển đâu hết. Mà không chỉ có con, cả chị con, anh rể con, cả anh em họ hàng của con cũng bị liên quan nữa. Liệu khi đó con có thanh thản không? Ba nói thế chắc con hiểu rồi, vậy con hãy suy nghĩ kỹ đi".

Anh nhìn chăm chăm vào mặt ba anh, muốn hét lên tại sao nếu ông đã biết hết mọi chuyện, ông lại không nói cái quy định ngâm ngu xuân này với anh từ đầu. Nếu thế, có thể anh đã không yêu Eve quá đỗi sâu đậm. Nhưng anh chợt hiểu chủ ý của ba anh, hiểu luôn cả việc tại sao ông đợi đến khi gần kết thúc khóa học mới lôi anh về bằng một lí do thuyết phục đến không ngờ. Trong một thoáng, anh định hét lên rằng ông thật thủ đoạn. Song thay vì thế, anh chỉ ngồi sụp xuống chiếc ghế bành, ôm đầu, trân trân nhìn ra ngoài cửa sổ. Ba anh lặng lẽ nói: "Ba biết con đang nghĩ gì, tha lỗi cho ba, ba cũng chỉ vì con và tương lai của con mà thôi". Ông đẩy cửa đi ra, để lại anh với nguyên tư thế đó đến sáng. Hôm sau, khi ngồi lại vào chiếc bàn gỗ ngoài vườn uống trà với bà nội trước khi lên đường, anh phát hiện chiếc gạt tàn bằng pha lê mang về từ thời ông anh ở Prague đầy ắp mẫu thuốc lá mới. Rất lâu rồi ba anh không hút thuốc, gạt tàn này chỉ dành cho khách mà thôi.

Chuyến bay dài đằng đẵng trở về Köln và đối mặt với Eve với anh như một cơn ác mộng. Bao lần anh tự hỏi, anh có cần công danh sự nghiệp đến thế không? Với trình độ của anh, hoàn toàn có thể tìm công việc ở bất kỳ đâu. Nếu chỉ có thế thì vấn đề lại quá đỗi đơn giản. Nhưng anh đang ở trong một xã hội Á Đông khổ sở, nơi anh không thể chỉ sống cho bản thân mà còn vì bao người xung quanh. Ừ thì cứ cho là bà anh, bố mẹ anh đã già, có muối mặt thì cũng đến lúc người đời chán đem pha mà chấm dứt. Nhưng còn chị anh, và bao nhiêu anh em họ nữa? Anh và Eve có thể yên tâm đến với nhau, nếu biết mình không được ai chúc

phúc, lại có thể gây ảnh hưởng tới bao người không? Trong chốc lát anh cảm giác mình như một con bệnh truyền nhiễm khôn kiếp. Chỉ cần nghĩ đến đó, anh biết anh đã có quyết định của riêng mình, dù điều này có khiến anh đau đớn bao nhiêu và bao lâu đi nữa.

Mọi chuyện sau đó không khó khăn như anh tưởng. Eve quá tinh tế để hiểu sự thay đổi trong anh, nhất là sau khi anh nói phải hủy chuyến đi Monaco vì không thu xếp được lịch học. Cô cũng quá sợ sự tổn thương khi không hề hỏi anh lí do, mà chỉ lặng lẽ xa dần, xa dần. Hai tuần trước khi về nước, anh nhận được lá thư tay của cô, viết bằng tiếng Việt, để trong hộp thư ở cửa căn hộ. Lá thư ấy, đương nhiên đến giờ anh vẫn giữ, và từng lời từng chữ trong đó, dù rất giản dị chân phương, đều khiến anh đau đớn đến tái tê. "... Em học xong rồi, thực tập cũng xong rồi. Kết quả tốt cả. Em thông báo để anh vui cùng em nhé... Em đi cùng các bạn, chuyến đi này dài đấy, hơn 1 tháng cơ, và đi rất xa. Chỗ này chắc chả có mạng gì đâu anh ạ. Sau này đi làm, chắc gì em còn tham gia những hoạt động này được nữa... Anh đến với em vì muốn thăng tiến trong công danh sự nghiệp, anh rời bỏ em cũng vì muốn thăng tiến trong công danh sự nghiệp. Nhưng em hiểu cả, và không trách anh đâu. Jetzt kannst Du Deutsch schon wie ein Deutscher sprechen⁽⁴⁾ ... Đi đường bình an anh nhé, em sẽ luôn mong những điều tốt đẹp nhất cho anh...".

Đêm trước khi rời Köln, anh đến thăm chiếc khóa của mình trên cầu Hohenzollern và ngồi ở đó đến sáng. Cuối cùng thì anh vẫn cứ đứng, không biết Eve có từng đến đây, có từng rơi nước mắt vì một ổ khóa kim loại vô tình không thể ngăn được lòng người kiên quyết ra đi hay không. Anh lặng lẽ khóc, cảm giác khóc được trên một đất nước xa lạ, bên những con người xa lạ hóa ra lại dễ chịu vô cùng. Anh quyết định chỉ khóc duy nhất lần này, rồi sau đó sẽ vui sâu mọi chuyện.

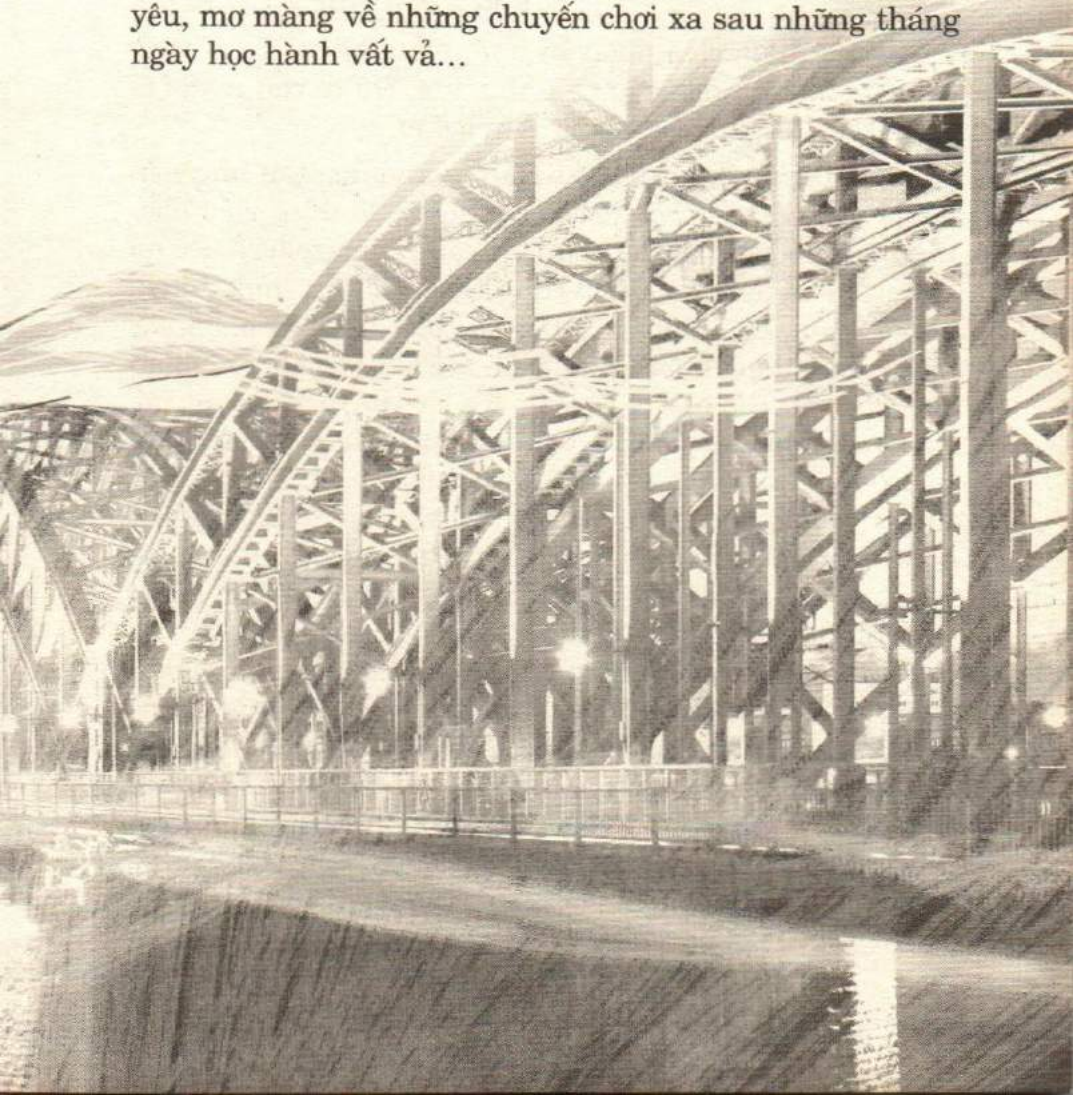
Ba năm, nước Đức lùi xa, anh cất quãng thời gian ở Köln xuống một đáy sâu trong tâm thức và vui mình vào công việc. Đúng như lời cha anh nói, anh thăng tiến nhanh

chóng, nhờ cả năng lực bản thân lẫn những quan hệ chẳng chịt của cả đại gia đình. Cũng có lúc, anh giật mình khi thấy lòng mình lạnh giá. Cũng có lúc, anh bàng hoàng vì một điều gì đó lướt qua, khiến lòng anh cồn cào nổi nhớ. Nhưng anh lại dẹp đi tất cả, bởi anh biết điều gì sẽ chờ anh phía trước. Cuối một ai đó có cùng hoàn cảnh gia đình, cùng nguồn gốc xuất thân, làm cùng cơ quan gần ba năm, ra nước ngoài đi luân chuyển, trở về lên một vị trí cao hơn, lại đi rồi lại về, rồi cứ thế cứ thế. Có sướng không? Có chứ. Có nhàm chán không? Cũng có chứ. Nhất là khi lòng anh đã đóng. Đất châu Âu này, nơi nào chả in dấu chân anh và Eve...

Tàu sầm sập lao vào Köln Hauptbahnhof rồi từ từ dừng lại. Không kiềm chế được khao khát của bản thân, anh liếc ra ngoài cửa sổ. Tình cờ làm sao, từ vị trí đứng toa anh ngồi, nếu

ngước đầu lên sẽ thấy những mái vòm kim loại đồ sộ bóng lên trong nắng - kiểu kiến trúc rất đặc trưng của ga Köln - những mái vòm mà thỉnh thoảng anh lại gặp lại trong những giấc mơ, khi anh chạy ào ra đón Eve từ một chuyến ICE nào đó. Thứ ánh sáng lấp lánh của chúng tựa như tia sáng trong mắt cô, đã nhìn vào một lần thì không thể quên được. Đổi hướng nhìn, anh thảng thốt khi thấy nhà thờ Thánh Peter và Maria ngay đó, cảm tưởng chỉ với nhẹ tay ra là chạm. Mới hơn 10 giờ sáng, trời đã hừng nắng nhưng khách du lịch chưa nhiều, chưa quây kín quảng trường phía trước như mọi khi, khiến anh càng nhìn rõ tòa giáo đường cổ đứng sừng sững cùng năm tháng. Tim anh thất lại khi nghĩ đến những giây phút được cầm tay cô đi dạo ở đây, ngồi trên những bậc thềm này nhìn ra cây cầu tình yêu, mơ màng về những chuyến chơi xa sau những tháng ngày học hành vất vả...

Loa phát thanh thông báo con tàu sẽ dừng lại ở Köln Hauptbahnhof 30 phút vì "sự cố kỹ thuật", điều rất hiếm gặp trong ngành đường sắt Đức. Mặc dù vậy, khách đi tàu không tỏ thái độ quá ngạc nhiên, phần lớn chỉ lắng nghe, nhún vai rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Một vài người quơ lấy tạp chí dặt ở túi ghế phía trước, giở loạt xoạt vài trang rồi lại gấp lại, lơ đãng nhìn quanh trong một kiểu cách điềm nhiên rất Đức. Một suy nghĩ vụt lóe lên trong anh như tia chớp, 30 phút, thừa đủ thời gian cho anh xuống tàu, chạy ào ra ngoài ga, phóng lên cầu tìm lại chiếc khóa năm xưa. Thôi thúc được chạm tay vào vật chứng kỷ niệm một thời khiến anh không suy nghĩ gì thêm mà lao vụt khỏi toa, nhảy một lúc mấy bậc xuống ga dưới mặt đất rồi lại guồng chân chạy tiếp, nhằm hướng cây cầu lao tới. Mùi cà phê thơm lừng xộc vào mũi khi anh băng qua Starbuck Coffee ở mặt trước, tiệm cà phê vẫn y như xưa không có gì thay đổi. Mà thực ra mọi thứ đều như xưa, chỉ có con người là khác. Eve, không biết giờ này em ở đâu...

Chưa đầy 5 phút kể từ khi lao ra khỏi toa tàu như một người điên và chạy với tốc độ của một vận động viên điền kinh thế giới, anh đã đặt chân lên cầu Hohenzollern. Để rồi đột ngột hoa mắt trước một rừng khóa. Đập vào mắt anh là hàng nghìn, hay hàng chục nghìn chiếc khóa to nhỏ khác nhau, hình dạng khác nhau, màu sắc khác nhau ken nhau sít sít không còn một chỗ trống. Không thể tưởng tượng nổi chỉ sau 3 năm, số lượng vật chứng tình yêu do các đôi tình nhân để lại đã tăng với tốc độ phi mã như thế này. Anh thần thờ đi ngang qua hàng nghìn ổ khóa, mắt nhòe đi lướt qua hàng nghìn con số ngày tháng kỷ niệm và những cái tên được khắc với biết bao yêu thương. Chỉ với 20 phút còn lại, anh biết sẽ không thể tìm thấy chiếc khóa của anh và Eve. Giờ này nó đang nằm đâu đó im lìm, bị hàng nghìn chiếc khóa khác che khuất. Và rồi ngày mai, ngày kia, sẽ lại tiếp tục có hàng nghìn chiếc khác đề lên. Cũng như tình yêu của anh với Eve vậy, vẫn ở đó, vẫn tồn tại, khi bị bao toan tính thường nhật chèn lên thì anh không nghĩ tới, nhưng vào những phút giây như thế này anh mới biết nó vẫn ở đó, vẫn nhức nhối và chưa hề nguội ngoai.

Anh ngồi bệt xuống lòng cầu, tựa lưng vào dây khóa dày đặc. Dòng người vẫn đi qua đi lại trước mặt anh, những tiếng nói cười xôn xao, tiếng chụp ảnh lách tách lách tách. Dòng chữ ngày nào cô để lại bỗng hiển hiện trước mắt. "Anh đến với em vì muốn thăng tiến trong công danh sự nghiệp, anh rời bỏ em cũng vì muốn thăng tiến trong công danh sự nghiệp. Nhưng em hiểu cả, và không trách anh đâu...". Lần đầu tiên kể từ khi rời xa Eve, anh cảm thấy đã bị mắc kẹt trong một ổ khóa vô hình. Anh biết trong cả phần đời còn lại, anh sẽ mãi loay hoay không thoát nổi những ám ảnh từ mối tình này. Nhưng nếu có thể quay ngược thời gian, có lẽ anh sẽ vẫn tàn nhẫn như thế, bởi anh làm gì còn lựa chọn nào khác?

Anh đắm đắm nhìn xuống mặt sông Rhein. Trời vẫn trong xanh lồng lộng, nắng vẫn vàng rực, phấn hoa trắng li ti vẫn bay rộn ràng khắp không trung. Nước sông Rhein xanh biếc hiền hòa êm ả, những gợn sóng lăn tăn nhẹ nhàng như nghìn đời nay vẫn thế. Chỉ có lòng anh là cồn cào nổi sóng. Chìa khóa của anh ơi, đang nằm lẫn cùng hàng nghìn chìa khác, hay đã chạm đến đáy sông rồi?

DLH

- (1) Hallo Deutschland: Xin chào nước Đức
- (2) Köln Hbf: Ga đường sắt của thành phố Köln
- (3) schön: xinh đẹp
- (4) Jetzt kannst Du Deutsch schon wie ein Deutscher sprechen: giờ thì anh nói tiếng Đức như người Đức rồi đó.

Trên bàn biên tập: Văn phong mộc mạc, hồn nhiên nhưng lại ẩn chứa một thông điệp rất có sức nặng về một tình yêu chân thành, thuần khiết. Cái kết lật cánh cực thú vị. Lam Khiết đang tặng bạn một món quà tháng Sáu không thể tuyệt hơn.

NGƯỜI THÀNH PHỐ

[LAM KHIẾT]

TÔI THÍCH TRÈO LÊN TẦNG THƯỢNG TRƯỞNG. NGỒI ĐÂY CÓ GIÓ LỔNG LỔNG, MỞ SÁCH RA ĐỌC, BAO NHIÊU CHỦ TỰ ĐỘNG BAY THĂNG VÀO ĐẦU. HẾT NHƯ CHÓN HỒ HẸN RIÊNG TƯ CHỈ TÔI VỚI TÔI.

NHƯNG ĐẾN MỘT NGÀY TÔI PHÁT HIỆN CÒN THÊM MỘT NGƯỜI NỮA Ở NƠI NÀY.

Sau này nghĩ lại, có rất nhiều thứ liền hóa thành hoang đường.

Vốn là dân tỉnh lên trọ học, cái não nhiệt của thành phố vào những giờ tan tầm luôn làm tôi choáng ngợp pha chút lạc lõng. Tiếng xe cộ, tiếng người nói người cười, tình trạng kẹt xe hàng giờ liền. Như lúc này đây, ngồi trên xe buýt nhìn những dòng xe cộ lướt qua nhau, tôi chợt thấy nhớ nhà kinh khủng. Vùng nước lợ phèn chua, quanh năm ôn hòa sống trong tình làng nghĩa xóm. Nhớ má hay ngồi ca cái lương sau hè, nhớ thằng út chạy quanh chân đồi Hai dẫn đi mua kẹo, nhớ bầu vịt tối giờ ăn quàng quạc kêu. Nhớ cả cái người hay lấp ló đầu ngoài cửa, lâu lâu đem chút me chút ổi dấm dúi vào tay. Nhớ những đêm dài yên tĩnh, nằm im trên giường, lắng nghe tiếng ếch ương.

Giờ muốn nghe cũng không nghe được, muốn thấy cũng quá xa. Mỗi mình tôi đối diện với sự ồn ã xa lạ. Bản nhạc bên tai đến hồi kết. Trạm xe sắp ngừng lại. Tôi sắp về đến căn phòng nhỏ của mình. Đặt lưng xuống giường lại thấy một ngày dài trôi qua, chuẩn bị tiếp tục một ngày mới.

Tôi học tốt. Thuộc diện học sinh được nhận học bổng. Điều này không có gì lạ. Vì người ta dùng thời gian để đi chơi, tôi dùng toàn bộ cho việc học. Học là động lực duy nhất của tôi hiện nay. Những lúc nghỉ tiết, thay vì về đối diện với bốn bức tường xanh lét cùng tiếng quạt máy cũ kĩ chạy o o trên đầu, tôi thích trèo lên tầng thượng trường. Ngồi đây có gió lồng lộng, mở sách ra đọc, bao nhiêu chữ tự động bay thẳng vào đầu.

Hết như chốn hò hẹn riêng tư chỉ tôi với tôi.

Nhưng đến một ngày tôi phát hiện còn thêm một người nữa ở nơi này.

Tôi đã nghĩ, khi đứng đấy có phải anh đã thấy rằng mình rất tự do? Nếu như tôi không ngăn anh lại, liệu anh có như một thiên sứ, mọc cánh và bay mất? Tôi đã gọi anh biết bao nhiêu lần, gọi mãi, gọi đến khi anh quay lại, cầm

một điều thuốc đến trước mặt tôi hạ giọng hỏi "*Có muốn thử một hơi hay không?*". Thậm chí tôi chưa kịp trả lời, anh đã bắt đầu cười vang, lẫn trong tiếng cười là thanh âm rất mực an ổn: "*Tưởng tôi muốn nhảy xuống sao?*" Nói xong, anh xoay người bước khỏi tầm mắt. Mùi thuốc lá pha vị bạc hà theo cơn gió xộc vào mũi. Nồng nồng.

Nồng cách mấy vẫn không điều chỉnh lại được nhịp tim đập muốn phá tung lồng ngực của tôi.

Từ tầng thượng của trường Đại học rơi xuống sẽ là thế nào? Tan xương nát thịt coi như không nói quá chút nào.

"Ngàn vạn lần đừng rơi, ngàn vạn lần đừng rơi."

Trong cái nắng gắt như đồng nung ấy, anh có biết được tôi đã niệm bao nhiêu lần câu thần chú này câu mong nó hiệu nghiệm hay không? Anh có đùa cũng đừng đùa như vậy. Giữa chênh vênh khi trước mặt là bầu trời nhưng dưới chân là vực thẳm, ai nói được có bao nhiêu hiểm nguy. Càng không muốn cuộc đời sinh viên năm nhất của mình có một dấu ấn kinh khủng, tôi càng không thể bỏ mặc anh.

Vậy mà thoảng cái, người bị bỏ rơi chính là tôi. Thậm chí anh còn cười như thể chính tôi ngu ngốc lắm. Nhưng thể loại tự mình chuốc lấy phiền phức cũng không thể vỗ ngực bảo mình thông minh.

Câu chuyện về lần đầu gặp gỡ giữa tôi và anh khép lại. Tôi khi ấy đã nói với chính mình, sau này phải tránh xa anh, càng xa càng tốt.

Tránh đông gặp tây. Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Nói chính xác tình trạng của tôi đúng là như vậy. Không hiểu sao, từ lần chạm phải nhau đầy kịch tính đó, chỉ cần vô tình đảo mắt nhìn quanh trường, bất giác sẽ gặp anh. Gương mặt anh như ẩn trong tiềm thức. Chẳng cần lục lợi trí nhớ đã nhanh chóng nhận diện. Điều may mắn là chúng tôi thường đứng cách nhau rất xa, vô tình thấy nhau. Chứ tuyệt không có bất kì mối liên hệ nào khác. Bản năng báo cho tôi biết, chỉ cần dây dưa với anh đồng nghĩa việc chui đầu vào rọ. Một đồng rắc rồi tức thì bu bám vào người. Nghĩ thôi đã thấy không rét mà run.

Nếu động vật chia ra làm loài máu nóng và máu lạnh thì con người cũng phân thành hai nhánh tương tự. Anh thuộc nhánh thứ hai. Người sẽ không vì bất kì ai hoặc đôi khi cũng chẳng cần chính bản thân mình. Bao quanh anh chỉ toàn là băng kính, vừa dày vừa lạnh lẽo. Người khác chạm vào không được, anh ở bên trong cũng cắt da cắt thịt.

Tôi không hiểu, vì lí do gì anh lại như thế.

Vừa lo lắng vừa tò mò. Tôi mang sự trần trọc đầy mâu thuẫn của mình đến tận lần thứ hai đối diện trực tiếp nhau.

Đó là một ngày cuối tháng năm bận rộn, hàng tá bài vở thi nhau đánh úp vào sinh viên. Tôi còn đang bận loay hoay với mớ công thức rồi tính rồi mù thì có người đã ngồi xuống cạnh tôi. Mùi thuốc lá bạc hà nhanh chóng xộc thẳng vào mũi. Làm tôi không cần ngược nhìn lên cũng đoán biết được ai. Sinh viên trong trường hút thuốc không nhiều.

Người hút loại này cũng không quá chục người, mời tôi hút thuốc thì càng không có người thứ hai.

- Lần trước tôi mời thuốc không hút, lần này mời kẹo đừng nói cũng không nhận.

Tôi thấy trước mặt mình có những viên kẹo đủ màu. Chọn lấy một viên, không nói không rằng cho vào miệng. Chua chua, ngọt ngọt. Phần căng thẳng ban nãy tan theo vị kẹo. Có chút thoải mái. Mặc cho như thế, tôi vẫn chăm chú vào đồng bài vở trước mắt.

- Không cảm ơn?

Tôi lúc này hơi gật đầu. Không nhanh không chậm nói hai tiếng "Cảm ơn". Nói xong cũng không nhìn lên. Bên tai thì nghe tiếng bật cười của anh. Cùng tiếng cô thủ thư bảo nên giữ im lặng. Bằng cách kì lạ nào đó, tôi giải quyết hết đồng bài tập khô khan một cách dễ dàng, trong khi anh im lặng ngồi đấy nghịch nghịch những cây bút dạ.

- Anh không học sao? - Vừa thu dọn lại tập vở trên bàn tôi vừa nheo mắt hỏi.

- Sao không lên tầng thượng nữa? - Anh không trả lời câu hỏi của tôi.

- Sợ lại thấy cảnh tượng đáng cả tim. - Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. Đến tận lúc này tôi vẫn còn nhớ rõ mình đã hoảng hốt ra sao khi thấy một người từ tầng thượng chực chờ rơi xuống dưới.

- Tôi đã bảo, tôi không có ý định nhảy xuống. - Anh rất nghiêm túc.

- Anh đến đây để giải thích làm gì, mọi chuyện qua rồi, tôi với anh cũng chẳng quen nhau. - Tôi không biết vì sao mình rất khó chịu trước thái độ của anh.

- Không thể làm bạn sao?

Người ta vốn dễ mềm lòng đến thế. Quên đi tất cả những dằn lòng trước đó chỉ vì một câu nói. Dẫu ngay cả lời hứa hẹn tốt đẹp cũng không thể nói ra. Nhưng trong lòng thực chất đã âm thầm tín nhiệm.

Nếu tôi nói bao nhiêu bị thương bằng chốc hiện cả lên ánh mắt trông đợi của anh lúc đó, bạn có tin hay không?

Anh nói, sinh viên năm ba không có ai rảnh rỗi như anh. Tôi hỏi, vì sao? Anh bảo, anh không còn muốn học.

Tầng thượng lồng lộng gió thổi bạt vạt áo anh bay phấp phới. Tôi ngồi bệt xuống một góc vừa đọc sách vừa đưa mắt nhìn anh tựa vào thành lan can đốt thuốc. Anh đã bỏ thói treo lên cao đứng nhưng vẫn không nhìn được đứng sát mép sân. Tôi từng nói, nếu chẳng may sẩy chân anh sẽ thế nào. Anh hoàn toàn không nói. Điều thuốc trên tay theo gió tàn lụi dần. Đến cuối cùng anh thở hắt ra thật mạnh, dụi tàn thuốc, như có như không trả lời tôi. Đó là một câu hỏi không cần lời đáp. Anh hỏi, "*Có chết được không?*"

Quyển sách trên tay tôi lập tức như phi thuyền lao thẳng về phía anh. "*Giờ thì anh chết nhanh đi*". Tôi hét âm lên trong khi anh cúi người nhặt sách. Anh mang nó trao vào tay tôi, bình thản ngồi xuống. Anh hỏi tôi, muốn ăn kẹo hay hút thuốc.

Trên người anh có thể không tiền nhưng tuyệt không thiếu kẹo và thuốc lá. Anh chọn thuốc, tôi chọn kẹo. Những viên kẹo đủ màu luôn áp chế được tinh thần tồi tệ của tôi. Còn thuốc giúp gì được cho anh? Tôi không hỏi, tôi nghĩ có hỏi anh cũng chẳng nói.

Vậy là chúng tôi làm bạn với nhau. Không cần thiết biết số điện thoại hay địa chỉ mail, cũng không cố tình tìm gặp nhau, chỉ những buổi tình cờ ngồi cạnh nhau trên tầng thượng này. Người ngoài nhìn vào chắc hẳn sẽ thấy vài phần kì lạ.

Những ngày thi cuối cùng vào giai đoạn nước rút. Tôi đã mong mau chóng hoàn thành để có thể ngay lập tức bắt xe về quê. Kể ra cũng một năm rồi không về. Mỗi tối nghe giọng má qua điện thoại khi yếu khi mạnh, trong lòng nơm nớp không yên. Còn thằng út ở nhà lớn bằng chùng nào? Bây vệt thêm mấy con? Về rồi còn có ai hái ổi hái mận cho

ăn? Bao nhiêu là chuyện làm tôi vừa mừng vừa tủi. Tôi đi xa như vậy, cố gắng nhiều như vậy cũng là đợi ngày về gửi quê bao nhiêu niềm vui, bao nhiêu tự hào. Cả thôn này chỉ có mình tôi được ăn học đến nơi đến chốn.

Trước khi về tôi có hẹn anh khi nào vào sẽ gặp lại nhau. Vậy là khăn gói về quê.

Đã lâu rồi mới ngồi xuống con đi qua mấy con lạch nhỏ. Mặt nước xáo động tấp vào thành gỗ tạo thành tiếng lộp xộp. Nghe rất vui tai. Tôi ngửa mặt nhìn bầu trời. Má nói, ở thành phố ngẩng đầu lên toàn thấy dây điện chằng chịt y như những rối rắm phức tạp của người thành phố vậy. Còn ở quê thấy toàn một màu xanh trong veo hết lòng dạ đơn thuần của người dân nơi này. Lúc đó tôi chỉ cười. Giờ nghĩ lại, càng mắc nhiều điện, càng hiện đại, càng xa rời những thứ mộc mạc bình dị vốn có. Tôi hiểu xã hội là phải phát triển, nhưng trong lòng cứ luyến tiếc không thôi. Nên tội bạn thường trêu, có đọc bao nhiêu sách, ở thành phố bao nhiêu năm, nói chuyện có văn hoa cách mấy trên người tôi vẫn dán mác "gái quê" to đùng. Có lẽ vị nước lợ phèn chua đã ngấm vào da thịt.

Đó là lí do vì sao đi lâu như vậy bấy vệt vẫn còn nghe lời tôi răm rắp. Sau khi ôm má hun hít, lấy cái máy điện tử ra tặng thằng em, tôi đã chui tọt ra sau vườn đếm vệt. Đàn này đông gấp hai lần đàn năm ngoái. Con nào con nấy đều tròn ỉn, Hai chân lạch bà lạch bạch va vào nhau.

Má nói, đàn vệt là một tay Út Trai chăm sóc.

Anh Út Trai lớn hơn tôi hai tuổi. Ngày trước thường hay chạy qua chơi cùng chị em tôi. Từ bao giờ má tôi vẫn coi anh như con cái trong nhà. Phần vì anh không biết ba mẹ là ai, từ nhỏ đã sống trong ngôi chùa đầu thôn với một sư ông rất già. Phần anh rất tốt bụng, lớn lên càng siêng làm, việc gì làm cũng tốt. Má thương anh, tôi biết, tôi cũng thương anh.

Tôi thương anh khi tôi chưa phân biệt được đâu là tình anh em, đâu là tình cảm nam nữ. Hồi tám tuổi, thích sà vào lòng anh nghe anh kể chuyện ma. Lớn lên chút, thích ngồi

coi anh chơi đá banh với tụi thôn bên. Mười lăm tuổi thích theo anh ra đìa tôm ngồi canh nước xả, nói chuyện trường lớp. Mười bảy tuổi bắt đầu nhớ những buổi anh nhét vội vào tay vài món quà nhỏ. Có khi là đồ ăn, có khi là một cái hẹn ra coi hát ở bên kia sông.

Rồi biết chờ, biết đợi, biết nhớ, biết thương. Ngặt nỗi đó cũng là lúc tôi phải lên thành phố học Đại học. Có bao nhiêu nỗi niềm trong giây phút bỗng chốc đông đầy. Tôi chưa từng nghĩ mình và anh lại hôn nhau. Dưới thêm cao trước ngôi chùa nhỏ, anh cúi đầu, vụng về ôm lấy tôi.

Sau đó, tôi mang theo bên mình vẹn nguyên tình cảm nho nhỏ ấy, cố gắng dồn nén suốt một năm. Thư từ hay điện thoại cũng không bằng ngày gặp lại.

Hôm nay ngồi dưới thêm cũ chờ anh, trong lòng mang chút hồi hộp. Bộ áo bà ba màu nâu nhạt trên người tôi y hệt cách đây một năm. Tôi mong anh nhìn thấy mình không gì thay đổi.

"Chiều xuống đứng bên cầu nghe sóng biển.

Nắng Thu vàng chiếu rạng bến bờ.

Kiên Giang mình đẹp làm sao!

Bóng mây sánh đôi bóng núi.

Con chim nhạn hát điệu tình quê."

Anh vừa hát vừa siết chặt tay tôi. Giọng ca anh tan nhanh vào gió có phần lạc đi. Biển hôm nay động. Hai chúng tôi đứng trên bờ tựa sát vào nhau mới không bị thổi đi. Anh dẫn tôi ra đây. Anh giờ không còn làm công cho nhà người ta nữa. Anh giờ sở hữu một thuyền chài nhỏ sẽ ra khơi vào mỗi rạng sáng. Tôi cảm nhận vị mặn của muối biển thấm đẫm trên người anh. Khi môi tôi chạm môi anh cũng có chút mặn mặn. Là vị biển khơi hay là vị của nước mắt ngày trở về?

Tôi nhớ, sau khi hôn môi, anh còn nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi tôi. Anh hỏi, tôi muốn xoài mặn ổi gì gì không?

Tôi nhớ, anh bảo, tôi không cần mặc áo cũ, đi giày cũ, để kiểu tóc cũ, nói năng như cũ. Anh nói, tôi đã lớn không còn là bé con. Anh hiểu, và anh chấp nhận. Một bé con thích ăn xoài non anh hái. Thích theo anh lén lút treo vào vườn người ta, hái trái xong co chân bỏ chạy. Nhưng là một bé con đã trưởng thành, có cái nhìn và quan điểm cá nhân.

Anh lúc nào nói chuyện cũng nghĩ cho người khác. Không phải cứ ở quê sẽ nói năng nhà quê. Năm đó anh cũng là học hết cấp ba. Anh học giỏi, nếu vào thi Đại học biết chừng sẽ đỗ cao. Vậy mà, anh không chọn con đường rộng mở này. Đúng là làm sao để lại được một mình sư ông. Một cánh cửa to đẹp trước mắt đóng lại, nhưng còn rất nhiều cánh cửa khác chờ anh mở ra. Vào hôm mọi người đi thi, anh chạy qua nhà cho tôi mấy quyển sách. Anh nói, sau này tôi nhất định phải thi luôn phần anh. Xong, anh kéo tôi ra ngoài mỏm đá, đứng nhìn thủy triều lên.

Thủy triều hay những thời khắc thăng trầm trong cuộc đời?

Những ngày sau đó tôi ôm lấy hạnh phúc thực tại của mình. Mười chín và hai mươi một tuổi bên nhau bước qua ngày xanh. Út Trai thích nắm chặt tay tôi. Cái siết tay có chút cố chấp, nhưng cảm giác tay mình lọt thỏm giữa một bàn tay to ấm thật đáng tin cậy. Không như bọn con trai thành phố có bàn tay nhẵn nhụi, đôi bàn tay thô ráp của anh đánh một đòn thẳng vào trái tim tôi làm nó hoàn toàn gục ngã. Không có tôi, mình anh vất vả nhiều rồi.

Má thấy tôi về quê vui vẻ đến vậy cũng cười đến rạn gigi.

Tôi ở quê chừng ba tuần liền lên lại thành phố. Nhà trường xếp lịch nghỉ một tháng, nhưng vào tuần thứ ba phải vào đăng kí lịch học. Lần trở lại này như được tiếp thêm rất nhiều sức mạnh. Tôi vốn sợ khi người ta sẽ quên đi những ngày thơ bé, nhưng giờ khẳng định, không phải chỉ mình tôi gìn giữ. Anh thậm chí còn cốc đầu bảo tôi,

đáng lí anh phải là người sợ trai thành phố cấp tôi đi mất mới phải. Tôi chun mỗ, nói bọn họ cứ mơ tưởng đi.

Ngày tôi vào trường đăng kí môn học. Vừa bước khỏi cổng đã có người vẫy gọi tôi. Tôi cười rất tươi bước nhanh về phía người đó.

- Lâu rồi không gặp.

- Ừ, lâu rồi không gặp.

- Anh đến đăng kí môn học?

- Tôi bị đình chỉ rồi. Ông ba bắt vào đây hứa hẹn xin xỏ.

- Có được không?

- Được, chuyện vượt mặt nể mũi thôi. Ba tôi là bạn thân với Hiệu trưởng.

- Đi học lại chứ?

- Về quê vui không?

- Vui, anh trên này thế nào.

- Không có chết.

Câu chuyện đột nhiên chìm vào im lặng. Tôi có bao giờ nói rằng tôi ghét thái độ bất cần với cuộc sống chưa? Sống là phải có trách nhiệm với bản thân mình. Người đem chính mình thành trò đùa, tự biến mình thành một con rối đáng thương hoàn toàn đáng trách. Trước giờ tôi không nói không có nghĩa tôi mãi mãi không nói. Tôi xem anh là bạn, bạn càng thân thiết sẽ càng thẳng thắn với nhau.

- Anh thấy chán cuộc sống lắm sao? Nhưng đáng tiếc cuộc sống không rời bỏ anh... Nó kiên trì bám lấy anh kìa. Anh nỡ vứt bỏ? Anh đủ can đảm vứt bỏ? Anh cho rằng mình xa lạ với cuộc sống, nhưng anh cũng biết mình không thể hóa thành thiên thần. Anh biết lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã có ảo giác anh như một thiên sứ sắp thoát ly khỏi mặt đất, nhưng nếu anh thật sự rơi xuống, anh cuối cùng chỉ là một đồng thịt vụn không hơn không kém. Tự huyễn hoặc, tự suy nghĩ thiển cận, để rồi bản thân không luyện tiếc chính mình thì sao đòi hỏi người khác quan tâm?

- Quan tâm tôi sao?

- Có, nếu anh sống tốt, yêu thương chính mình.

- Yêu tôi sao?

Câu hỏi của anh lập tức làm luồng không khí giữa hai người đóng băng. Anh nhìn thẳng vào mắt tôi. Bao giờ cũng tràn đầy mong chờ đến thế. Tại sao khi tôi cần kẹo, anh lại không chìa ra trước mắt.

- Không, chúng ta chỉ là bạn.

- Nếu tôi yêu chính mình rồi có thể yêu tôi không?

Đuôi mắt rũ xuống của anh làm tôi chệnh choáng. Tôi và anh, mối quan hệ cũng đâu đến mức nói những lời này.

- Những ngày có một mình trên tầng thượng, đột nhiên thấy vắng vẻ. Thật sự trước giờ vẫn một mình đứng ở nơi cao nhất, tưởng mình như một vị đế vương. Đứng đấy nhìn mọi người sống trong thế giới tầm thường đầy những suy tính tầm thường. Mãi đến khi, tôi phát hiện mình cũng tầm thường. Đế vương cũng tầm thường. Đơn giản là đơn độc đến mức có người tiến đến liền thấy thú vị. Tôi muốn giữ cô lại, nhưng cô không hút thuốc. Sau này vô tình mua kẹo, biết cô thích kẹo đủ màu, mỗi ngày đều mua. Khi cô đi, kẹo không ai ăn, để vài ngày, tan chảy cả ra.

- Anh có thể có nhiều bạn hơn.

- Họ không thật lòng. Hồi bé, có một đứa đã lừa tôi lấy trộm tiền của ông ba. Báo hại tôi bị đánh đến không ngồi được hai ba ngày. Có đứa rủ tôi chơi đá bóng, làm bể cửa kiếng lập tức đổ thừa cho tôi.

- Nhưng không có nghĩa là tất cả những người bạn đều lừa anh.

- Tôi không phân biệt được người tốt và người xấu.

- Nên anh cho tất cả mọi người đều xấu như nhau?

- Đúng vậy.

- Vậy sao anh tin tưởng tôi?

- Tôi không biết.

Trong phút chốc, trên má trái đỏ bừng lên vì một chút ửng ửng mềm mại. Vì anh vừa vội vàng đặt lên đó một nụ hôn. Tim tôi suýt nữa ngừng đập.

- Tôi rất thích cô. Rất thích.

Lời anh nói thoang thoảng quện vào mùi thuốc lá bạc hà, in vào từng ngõ ngách trong tâm trí tôi. Tôi mở to mắt nhìn anh. Nhìn thấy nụ cười chưa lần nào rực rỡ đến vậy. Tôi bị vây hãm. Thật sự tôi bị anh thôi miên không thể cử động. Có điều, tôi không nghĩ mình thích anh như cách anh thích mình, càng nghĩ đó không phải là tình yêu.

- Nhưng hình như tôi đến trễ rồi phải không?

Anh dời tầm mắt đến bàn tay trái của tôi, nơi ngón áp út đã đeo một chiếc nhẫn bạc chỉ chạm trở vài hình hoa khá đơn giản. Tuy nhiên ở thời khắc này nó sáng lấp lánh như vị cứu tinh đến đón lấy tôi. Chuyện là trước khi trở lại thành phố, Út Trai đã bắt xe cùng tôi lên thị xã mua nó về. Không đáng giá gì nhưng chính là lời ước hẹn của cả hai, không thể đơn độc phá bỏ.

- Chúng ta có thể là bạn.

Tận bây giờ tôi mới lên tiếng. Tôi cần phải giải thoát cho chính mình, cũng như cần giải thoát cho anh. Anh chỉ đơn giản như một đứa trẻ, lần đầu tìm thấy món đồ chơi yêu thích. Nghĩ chỉ mỗi món đó là quý giá, quên mất tất cả xung quanh.

- Vẫn còn muốn ăn kẹo đủ màu sao?

- Tất nhiên.

- Không lừa tôi lấy trộm tiền? Cũng không đổ lỗi cho tôi?

- Anh không đi học lại, tôi sẽ làm thế!

- Tôi sẽ đi học. Cũng không muốn phiền ông ba. Dù gì ông cũng lo cho tôi nhiều rồi.

- Sao tận giờ mới nghĩ thông suốt.

- Có lẽ mọi thứ đều phải có điểm dừng. Đứng trên cao cũng đến ngày thấy nhàm chán. Xuống bên dưới dạo chơi một chuyến. Thấy cảnh vật có đầy đủ sắc màu, hương hoa ngập tràn chứ không chỉ riêng gió lạnh từng đợt thổi qua.

Anh phá lên cười. Tôi chưa bao giờ nghĩ một người như anh có thể cười đến tự nhiên như vậy. Rất nhanh thay đổi suy nghĩ. Rất nhanh chuyển biến tốt. Cuộc sống bất ngờ và thần kì cũng chỉ thế này.

Tôi ngây một lúc vẫn là cười cùng anh. Bảo anh học tốt và có nhiều bạn hơn nữa. Khẳng định người như anh sẽ có được một cơ gái yêu thương mình. Tôi còn nói mình vẫn giữ cả thói quen lên tầng thượng đọc sách, anh cũng hãy lên đó ngắm thế giới của anh. Những lúc rảnh rồi ngoài giờ có thể đi uống tách cà phê, nói chuyện phiếm. Giữa nam và nữ, tôi khẳng định có thể tồn tại mối quan hệ bạn bè. Ít nhất là với tôi.

Tôi và anh sau này biết tên nhau. Biết số điện thoại nhau. Nhìn thấy anh có bạn, thậm chí có cả những cô bé theo đuổi mà lòng vui thật nhiều.

Tôi gọi điện về cho Út Trai bảo với anh rằng, trai thành phố chẳng thú vị tí nào. Anh nói, tôi thật không biết thưởng thức. Tôi nói, tôi sống lâu trong cái khổ, cũng quen khổ rồi. Anh cười ồ ồ, bảo khi nào về, sẽ đưa tôi đi biển một chuyến cùng anh.

Tôi vẫn nghĩ những cô gái thông minh sẽ thích những chàng trai bí ẩn như vậy. Ngay từ lần gặp đầu tiên, đã thấy cô gái này có chút thú vị. Muốn thử sức một lần, kẹo cũng đã mua mà hình như chừng ấy ngọt ngào cũng không đủ. Thất bại, thất bại rồi. Là do quá khinh địch hay là đụng trúng chân tình?

Không biết được. Nhưng làm bạn cũng tốt. Lúc này, vẫn còn có thể thử sức với nhiều cô khác nữa.

Mà tầng thượng không dùng được nữa sẽ chuyển sang địa điểm khác.

Over.

Trên bàn biên tập: Một câu chuyện mang ý nghĩa nhân văn về tình yêu. Tình yêu trong tình người. Đó là giá trị căn bản của cuộc sống. Luôn là như vậy, cuộc sống được xây dựng từ niềm tin và tình yêu thương luôn vững bền, cho dù bức tranh vẽ nó không phải lúc nào cũng chan hòa ánh sáng...

MỘT CƠN BÃO VỪA ĐI QUA PHỐ

[HOÀNG ANH TÚ]

MINH TRIẾT TÌM ĐẾN LỀU TẠM CỦA CÔ SINH VIÊN. GIỌNG CẬU KHÓ NHỌC NHƯNG ĐẦY PHẢN KHÍCH.

TÂM! TÂM! TRIẾT
CÓ TIỀN NÀY!
TRIẾT CHO TÂM
HẾT NÀY!

ĐÂU? TRIẾT
ĐƯA ĐÂY?

ĐÂY NÀY!
NHIỀU ĐỦ
CHƯA?

ĐÂY CÓ PHẢI LÀ
TIỀN ĐAU? TIỀN
PHẢI LÀ TỜ GIẤY
THẺ NÀY NÀY! VÉ
LẤY ĐI!

KHÓC GI
MÀ
KHÓC!
BIẾN ĐI
CHO TÔI
NHỜ! RỒ
LÀ
THẮNG
HÂM!

TRIẾT NGHE THỂ VÀ BÔNG ÒA LÊN
KHÓC. CẬU LÙI THUI BỎ VỀ. LÒNG CẬU
NHƯ CÁ MỘT TÒA THÁP LY THỦY TINH
ĐỔ LỤP XƯƠNG VẬY...

Quỳnh Anh 2017

Bão ngưng ngừng bỏ đi
mang theo niềm giận dữ
Nắng giờ này mới chịu bò ra
Thành phố trầy da
Hàng cây trọc lóc
Mai lòng ta đậu sẽ vào đâu?

Giấc mơ tan học qua cầu
Còn ngơ ngác chưa biết điều chi cả
Ngày thở dài trút vào phím lá
Ngân vẹn tròn một tiểu khúc không tên

Bão đã đi qua, phố chẳng dám quên
Mái nhà cổ ôm chầm thân rêu màu nước biển
Có ai đó trách thâm chú kiến
Đã gọi về một cơn bão không quen

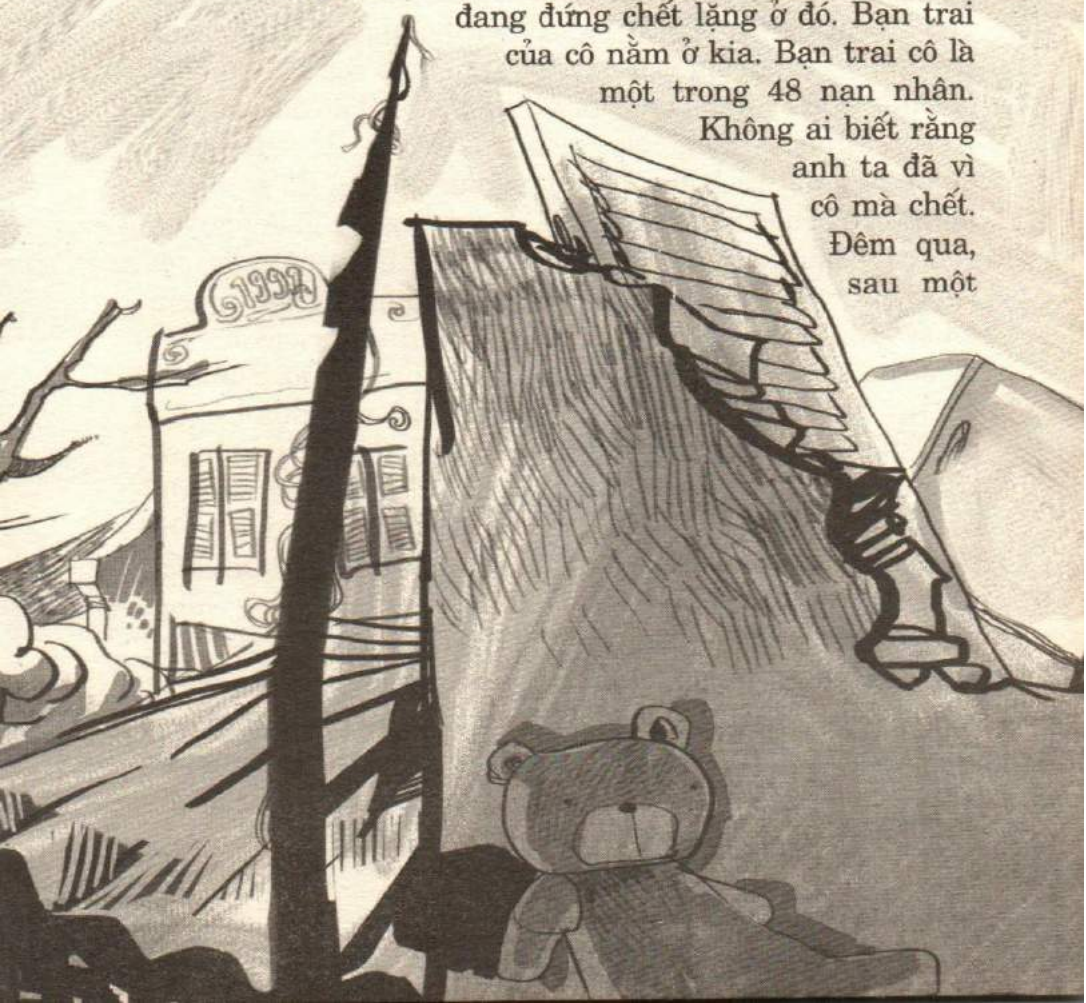

THÀNH PHỐ SAU CON BÃO

Thành phố với những gương mặt thất thần. Không một nụ cười. Không khí tang tóc bao trùm khắp nơi. Một cơn đau tập thể phủ khắp thành phố. Nơi những mảnh tường tro trọi, nơi những gốc cây bật rễ, nước mắt còn nhiều hơn cả nước đọng. Những xác người được xếp thành chuỗi dài. Khăn tang trắng bay ợp đường. Con bão vừa qua được coi là cơn bão kỷ lục trong 30 năm trở lại đây. 48 người chết và hàng trăm người bị thương, hàng nghìn người mất nhà cửa. Gần như cả thành phố đều xuống đường dọn dẹp. Những đôi mắt đỏ hoe. Những khuôn mặt phờ phạc và xơ xác. Con đau tưởng chừng đang phủ khắp. Đau cả trong từng hơi thở. Nghẹn cả trong từng mắt nhìn. Nơi góc đường, chỗ bức tường đổ sập, dấp, giày rơi vãi. Cả cái xích đu ngày thường màu mè sắc sỡ giờ cũng dúi dọt cong queo.

Một cô gái đang đứng tro khắc ở đó. Là Tường Lam. Cô đang đứng chết lặng ở đó. Bạn trai của cô nằm ở kia. Bạn trai cô là một trong 48 nạn nhân.

Không ai biết rằng
anh ta đã vì
cô mà chết.
Đêm qua,
sau một

trận cãi vã với cô, anh đã mặc bảo mưa phi xe đến nhà cô giảng hòa. Nhưng giữa đường, anh đã không thể đi tiếp khi một trong hàng trăm cây bị đổ đem qua đã đè nghiêng lên anh. Tường Lam lúc này đã như người mất hồn. Cô không còn khóc nổi nữa. Nước mắt của cô như đã bị đông đặc lại. Đôi mắt của cô giờ chỉ còn màu xám ngoét. Tựa như tất cả nước mắt đã đông đặc lại trong khóe mắt của cô. Làm sao cô có thể tha thứ cho mình? Lỗi tại cô. Lỗi tại cô. Di ảnh của anh vẫn nụ cười ấm áp ấy càng khiến cô muốn chết. Thực sự là muốn chết. Tại cô! Tại cô! Mẹ anh đang khóc ngất bên xác con.

Con bão đã cuốn phăng khu nhà trọ, vùi cả khu nhà trọ thành một đồng đổ nát. Trong 48 người chết, có 4 người là sinh viên đang trọ tại khu nhà trọ này. Họ không chạy kịp khi một cây cổ thụ lớn đổ thẳng xuống phòng trọ của họ. Cả 4 đều tử nạn. 27 sinh viên khác bị thương do tường đổ hoặc giẫm đạp lên nhau. Khu nhà trọ có tổng cộng 59 sinh viên và đều rất nghèo. Vì rất nghèo nên họ mới thuê khu nhà trọ tạm bợ và xuống cấp này. 28 sinh viên còn lại trong số 59 sinh viên ấy đang đào bới để thu thập lại đồ đạc và sách vở của mình. Những cuốn giáo trình rách nát. Những bộ quần áo cũng rách nát. Những chiếc giường đổ sụp. Nồi niêu xoong chảo móp méo. Gần như chẳng còn gì là nguyên vẹn cả. Chẳng còn gì hết. Minh Triết không phải là một trong 28 sinh viên đó. Cậu có nhà riêng ở đầu ngõ và cậu tới để giúp mọi người ở đây. Tên cậu là Minh Triết song trớ trêu thay, cậu là người thiếu năng trí tuệ từ nhỏ. Thế nên giờ tuy đã 25 tuổi, trí tuệ của cậu chỉ như một đứa trẻ. Bố mẹ cậu không cho cậu ra đây mà là cậu lẻn ra. Bởi trong số 28 sinh viên kia, có một cô gái rất hay cho cậu kẹo mỗi khi cô ấy nhìn thấy cậu. Minh Triết ra đây giúp cô gái ấy. Dù cậu chẳng biết phải làm sao. Cậu cứ nhặt nhạnh từng cuốn sách rồi đưa lại cho cô sinh viên ấy. Cậu loay hoay, lúng túng chạy quanh cô sinh viên ấy. Thậm chí đôi lúc, cậu vấp phải cô và bị cô gắt lên, đuổi ra. Cậu như con mèo cụp đuôi. Có rất nhiều cảm xúc trong cậu đang muốn bật ra, đang muốn thể hiện. Nhưng đều bất lực. Bởi cậu là một người thiếu năng trí tuệ.

Con bão đến bất ngờ và nhanh hơn dự đoán. Đến giữa đêm và không ai kịp trở tay. Trong số 48 người chết thì quá nửa là chính những công nhân vệ sinh. Họ là những người mắc kẹt trên đường khi cơn bão tới. Thương tâm nhất là cái chết của 7 người phụ nữ trong đội vệ sinh khu phía Tây thành phố. Họ đều bị nước cuốn mất xác. Rất nhiều người thân của 7 người phụ nữ đó đã có mặt bên hồ để chờ đội thợ lặn đi mò xác. My Lan đứng trong đám đông ấy, cô cắn chặt môi để ngăn tiếng khóc. Mà thực ra, nước mắt đang trào ngược vào tim cô. Nó khiến cho trái tim cô mẫn chất, xót đau và thắt cả lại. Phải khi mất mát rồi cô mới nhận ra mình cần mẹ đến thế nào? Giờ đây, cô chỉ mong được thấy xác mẹ mình. Trong suốt những năm qua, cô luôn tìm mọi cách để che giấu với bạn bè việc mẹ cô là công nhân vệ sinh. Nhưng lúc này đây, cô muốn cả thế giới biết rằng cô đã tệ đến thế nào khi đã xấu hổ với nghề nghiệp của mẹ mình. Cô đang nguyên rửa chính bản thân mình. Cô thấy mình là một đứa con bất hiếu.

Phía Tây thành phố, nơi có nhiều người chết nhất, có một con chó luẩn quẩn ở đấy. Nó tha từng cành cây lại, đắp lên xác một cậu bé 12 tuổi. Nó sẵn sàng lao vào cắn bất cứ ai động đến xác cậu bé. Chỉ đến khi một người đàn ông xuất hiện, con chó mới chịu để người ta mang xác cậu bé đi. Người đàn ông mất đồ hoe ôm con chó vào lòng. Đó là cha của cậu bé đã chết. Đêm qua, cậu bé cãi nhau với cha mình và đã dắt chú chó bỏ đi. Giữa cơn bão lớn. Tất cả cũng chỉ vì ông đã yêu một người phụ nữ và cậu bé thì không chấp nhận điều đó. Với cậu, cha mình vĩnh viễn phải thuộc về mẹ cậu. Dù mẹ cậu cũng đã mất vì ung thư đến 5 năm nay rồi. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu đều không chấp nhận nổi việc cha cậu sẽ cưới người khác. Thế nên cậu đã dắt theo con chó bỏ đi. Con bão đã giết chết cậu.

Thành phố quyết định 3 hôm nữa, sau khi đã dọn dẹp lại xong xuôi sẽ tổ chức một lễ tưởng niệm chung cho 48 người tử nạn tại quảng trường thành phố. Rất nhiều sinh viên tình nguyện đã tham gia chuẩn bị cho một lễ tưởng niệm. Bởi thành phố cảm thấy cần hơn bao giờ hết những cái xiết tay, những cái ôm để sưởi ấm và hồi sinh.

LỄ TUỜNG NIỆM

Sau bão, bầu trời vẫn cứ âm u, xám xịt, nặng nề. 48 gia đình cùng gần như toàn bộ cư dân thành phố đều tập trung tại quảng trường. Họ cùng thấp nển cầu nguyện cho những người đã chết. Tường Lam đeo khăn trắng đứng trong một góc. Cô bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc ra đi của mình. Minh Triết vẫn kè kè đứng sát cô sinh viên hay cho cậu kẹo. Người đàn ông có con bị chết cũng đứng cạnh My Lan, bên cạnh là con chó ốm nhách. 3 ngày rồi, nó bỏ cơm.

- *Chú là Hải, bạn của mẹ cháu!*

Người đàn ông nói với My Lan. Đôi mắt của ông trùng sâu. My Lan bật khóc. Mới hai hôm trước, trong bữa cơm, mẹ cô có nhắc đến người đàn ông này. Bà bảo: Đó là một người đàn ông tốt, đang gà trống nuôi con. Con trai của ông ấy 12 tuổi rồi. Mẹ cảm động với gia cảnh của họ nên thỉnh thoảng vẫn ghé qua phụ nấu nướng giùm. Bây giờ ông ấy muốn hợp pháp hóa, muốn mẹ con mình về ở chung. Con đừng vội phản đối, con cứ đi cùng mẹ gặp ông ấy một lần rồi con quyết định thế nào mẹ nghe theo thế đấy! Hôm ấy My Lan đã nói gì nhỉ? Cô nhớ rằng hôm ấy cô đã nhún vai như thể đó là chuyện ngớ ngẩn nhất. Thậm chí cô còn nghĩ rằng mẹ cô và cô sẽ tách ra kể từ đây. Cô sẽ dọn vào ký túc xá sống cho đỡ xấu hổ với nghề nghiệp của mẹ cô. Nghĩ lại mà cô thấy ruột mình như đứt ra từng khúc. Kể từ ngày bố cô bỏ rơi hai mẹ con cô chỉ vì mẹ cô sinh con gái chứ không sinh được con trai, thì hai mẹ con đã lủi thủi sống với nhau rồi. Ngày bé, mẹ vẫn hay dắt cô theo trên các nẻo đường quét rác. Sau lớn rồi, ý thức việc mình là con của bà quét rác, cô đã trở nên giận mẹ mình, tránh tiếp xúc với mẹ mình. Đã nhiều lần cô muốn rời khỏi nhà để vào ký túc xá sống. Song cô không đi được vì toàn bộ tiền học, tiền ăn của cô phụ thuộc vào mẹ. Cô đã từng nghĩ đến việc sau này sẽ cưới một đại gia để thoát kiếp nghèo này.

- *Vâng! Cháu đã nghe mẹ cháu kể về chú!*

My Lan đáp, đôi mắt cô ràn rụa nước mắt. Rồi cô chợt nhận ra, người đàn ông này cũng đang đeo một dải khăn tang. Cô giật mình:

- Chú!

Người đàn ông buồn bã:

- Con trai của chú đã xuống đó trước cùng mẹ cháu rồi!

My Lan thấy đặng nghét cổ họng. Cô chẳng biết nói điều gì hơn ngoài xiết chặt bàn tay của người đàn ông đó. Đôi bàn tay thô ráp, gầy guộc ấy mà ấm áp, mà tin cậy quá! Họ cứ đứng lặng đi như thế. Rất lâu.

Bên kia, Minh Triết đang ngây ngô nghe cô sinh viên nói:

- Nhà Triết giàu thế, Triết lấy cho Tâm ít tiền đi. Xin bố mẹ đi! Tâm mất hết cả rồi. Triết xin tiền bố mẹ Triết rồi cho Tâm để Tâm có tiền thì Tâm mua kẹo cho Triết.

Minh Triết ngơ ngẩn gật đầu rồi toe toét cười. Cô sinh viên chỉ biết dậm tay dậm chân vì nói mãi mà Triết không hiểu.

Lễ tưởng niệm kết thúc bằng 48 chiếc đèn trời được thả lên với ước mong họ sẽ siêu thoát. Tường Lam nhìn theo và lẩm nhẩm: Minh sẽ là chiếc đèn trời thứ 49! Anh, chờ em nhé!

NHỮNG NGÀY HỒI SINH

Minh Triết có mặt ở lễ lễ của cô sinh viên. Giọng cậu khó nhọc nhưng đầy phấn khích:

- Tâm! Tâm! Triết có tiền này! Triết cho Tâm hết này!

Cô sinh viên mắt sáng rỡ:

- Đâu? Triết đưa đây...

Minh Triết rút từ cặp quần ra một xấp lá cây:

- Đây này! Nhiều đủ chưa?

Cô sinh viên tên tò dậm bực mình:

- Đây có phải là tiền đâu? Tiền phải là tờ giấy thế này này! Về lấy đi!

Cô dí dí mấy tờ tiền nhàu nhĩ cho Triết xem rồi xua cậu về. Triết ngơ ngác. Nước mắt cậu chực ặc ra đến nơi. Cô sinh viên gắt gỏng:

- Khóc gì mà khóc! Biến đi cho tôi nhờ! Rõ là thằng hâm!

Triết nghe thế và bỗng òa lên khóc. Cậu lủi thủi bỏ về. Lòng cậu như cả một tòa tháp ly thủy tinh đổ ụp xuống vậy. Đây không phải lần đầu tiên cậu nghe người ta mắng cậu là thằng hâm. Nhưng đây là lần mà cậu đau đớn nhất. Bởi người mắng cậu chính là người mà cậu yêu thương vô vàn. Cậu cũng không biết cách để đặt ra cho mình những câu hỏi đại loại: Tại sao Tâm giận cậu? Tại sao Tâm mắng cậu? Tại sao Tâm cần tiền giấy nhàu nhĩ kia? Về căn bản, cậu không tự trả lời được. Nên cậu chỉ biết khóc. Vừa đi cậu vừa quẹt nước mắt. Đến đoạn gần hồ nước lớn nhất của thành phố thì cậu thấy Tường Lam đang đứng. Cô sắp nhảy xuống. Minh Triết chạy tới giữ tay cô lại:

- Ngã! Ngã đấy!

Tường Lam muốn vùng ra nhưng rồi cô khựng lại. Đôi mắt của Triết. Trong một khoảnh khắc, Tường Lam như thấy bạn trai mình trong đôi mắt ấy. Trong một khoảnh khắc rất nhanh nhưng lại có tác động rất mạnh. Nó như một tia nắng chiếu thẳng vào vùng u tối trong cô. Chỉ một nháy mắt thôi cũng đủ kéo Tường Lam trở lại, khiến Tường Lam khao khát sống hơn bao giờ hết. Dù ngay sau đó, đôi mắt của Triết lại trở về với vẻ ngây dại vốn có của nó. Giọng cậu khó khăn:

- Triết... không... muốn bạn... ngã... đâu!

Tường Lam ngồi sụp xuống. Lúc này thì nước mắt của cô mới chảy ra. Cô khóc. Đến lúc này thì cô mới khóc. Tường chừng như tia nắng kia đã phá vỡ tuyến lệ của Lam. Cô bắt đầu khóc như một đứa trẻ. Khóc. Để thấy nhẹ bót lòng mình. Khóc. Để thấy lòng mình khát khao sống hơn nữa. Trong khi đó, Triết lúng túng. Cậu cứ lấy tay áo lau nước mắt cho Tường Lam.

- Đừng khóc! Khóc là xấu!

Tường Lam kéo Triết ngồi xuống. Cô ngả đầu vào vai Triết. Tự nhiên cô cảm thấy đó là việc cần làm lúc này. Như thể Triết là người được bạn trai cô phái đến, để vỗ về cô vậy.

- Ngồi xuống đây! Ngồi xuống đây!

Tường Lam dịu dàng nói với Triết. Họ cứ ngồi yên lặng bình an như vậy bên hồ. Để thấy những tia nắng hắt lên từ mặt hồ. Để thấy những u ám của ngày qua trôi dần về phía chân trời rồi mất hút. Tường Lam thì thầm như nói với mình: Bao qua rồi, bao qua rồi!

Ở một nơi khác trong thành phố, My Lan đang dọn dẹp lại đồ đạc trong căn phòng tuềnh toàng của mình. Cô gấp lại từng bộ quần áo của mẹ. Cố hít căng lồng ngực mùi của mẹ. Đã bao lâu rồi, cô chưa được ôm mẹ mình? Cái mùi khẳn khẳn của mồ hôi, của mùi rác ám lại trên bộ quần áo của mẹ khiến My Lan cồn cào nhớ. Ngày xưa cô ghét cái mùi này không phải vì mùi đó mà là vì cảm giác tự ti khi có mẹ làm quét rác. Giờ thì cô đang chắt chiu từng chút một mùi đó vì cô đã không còn mẹ nữa. Cô nhớ mẹ. Cô nhớ mẹ quá! Chợt cô bắt gặp trong đám đồ đạc của mẹ là bức ảnh mẹ với chú Hải. Họ cười ngượng nghịu bên nhau. Bức ảnh có lẽ đã được chụp từ cách đây khá lâu. Trong ảnh, My Lan đoán chừng hồi đó mẹ khoảng 24 tuổi thôi. Khi chưa sinh cô. Vậy là hai người đã từng có một đoạn tình sử trước khi mẹ cô gặp bố cô. My Lan bỗng thấy vui vui. Như thể cô tìm thấy một niềm hạnh phúc nhỏ xíu nằm lẫn giữa những ngón ngang của đồ vỡ. Bố ruột của cô bỏ đi khi cô vừa sinh ra. Mẹ đã bao năm từ bỏ mọi lời chào mời, dụ dỗ chỉ để có thể tận tâm, tận lực lo cho cô. Và chú Hải là người đàn ông duy nhất khiến mẹ muốn nương tựa lúc tuổi già. Khi mà My Lan đã đủ lớn. Trong khi cô đang say sưa với kỷ vật của mẹ thì có tiếng gõ cửa. Là chú Hải. Tự nhiên My Lan thấy lòng mình chộn rộn phấn khích. Cô mau mắn mở cửa. Chú Hải mang theo vài bịch nilon. Nào cá, nào rau, nào thịt. Chú bảo:

- Chú xin lỗi vì đã đường đột đến thế này! Trước hôm mẹ cháu đi, mẹ cháu đã đi chợ và gửi đồ trong tủ lạnh nhà chú. Giờ chú mang tới cho cháu!

My Lan đỡ những bịch nilon:

- Cháu muốn tự tay nấu một bữa cơm mời chú ăn cùng được không ạ?

Chú Hải lúng túng nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ vui mừng lắm:

- Chú... chú... vậy phiền cháu!

My Lan mỉm cười:

- Nếu còn mẹ cháu, thì hôm nay đúng là ngày mà chú cháu mình sẽ gặp nhau đấy ạ!

Chú Hải ho nhẹ một cái, mắt ươn ướt, khẽ gật đầu. My Lan đi vào bếp. Cô bắt đầu một bữa nấu nướng. Vừa làm, cô vừa nói:

- Cháu mới tìm thấy tấm ảnh ngày xưa của chú với mẹ cháu!

Chú Hải cầm bức ảnh lên, mắt nhòe đi:

- Hồi ấy, chú và mẹ cháu tình trong như đã mặt ngoài còn e. Chú nhút nhát quá, không dám tỏ tình với mẹ cháu. Để rồi mẹ cháu cứ nghĩ chú chẳng hề yêu bà ấy. Biết đâu rằng chú đã yêu bà ấy đến thế nào... Rồi bà ấy đi lấy chồng, sinh ra cháu. Bố cháu bỏ đi. Chú đã nhiều lần đề nghị được dọn về sống cùng mẹ cháu nhưng bà ấy từ chối. Mẹ cháu muốn trọn vẹn lo cho cháu. Chú cũng đi lấy vợ, sinh con. Rồi vợ chú bị ung thư mất cách đây 5 năm. Lúc đó, cảnh gà trống nuôi con, mẹ cháu không giúp đỡ thì chú cũng không biết xoay xở thế nào nữa...

My Lan ngừng tay thở dài:

- Giá như chú và mẹ cháu...

Bữa cơm được dọn lên. My Lan rút rề:

- Chú Hải ạ, cháu không biết đề nghị này của cháu có quá vội vàng không nhưng cháu vẫn phải nói: Chú có thể dọn về cùng cháu để cháu thay mẹ chăm sóc chú lúc tuổi già không ạ?

Chú Hải
sùng người.
Đôi đũa như sắp
rơi khỏi đôi tay đang run
lên. Nụ cười lẫn trong làn
nước mắt chảy dài trên
khuôn mặt người đàn ông
đã ngoại tứ tuần. Có rất
nhiều thứ gọi là hạnh phúc.
Và lúc này đây, với chú Hải, đó
là một niềm hạnh phúc trọn
vẹn. Một niềm hạnh phúc lấp
lánh. Và My Lan cũng vậy. Cô nắm bàn tay chú Hải. Cảm
giác đó giống như cô trở về sau một chuyến đi xa đầy vất
vả vậy. Như một cuộc trở về. Ngoài kia, thành phố bắt đầu
hừng nắng. Con bão đã đi qua thật rồi. Thành phố sẽ hồi
sinh. Hồi sinh từ những tình yêu được bắt đầu như thế!

CÔ DÂU HOÀNG GIA

[PLOY]

Trên bàn biên tập:

Nữ nhân thông minh, yêu tự hại mình.
Trái tim lên tiếng, trí sẽ yên lặng.

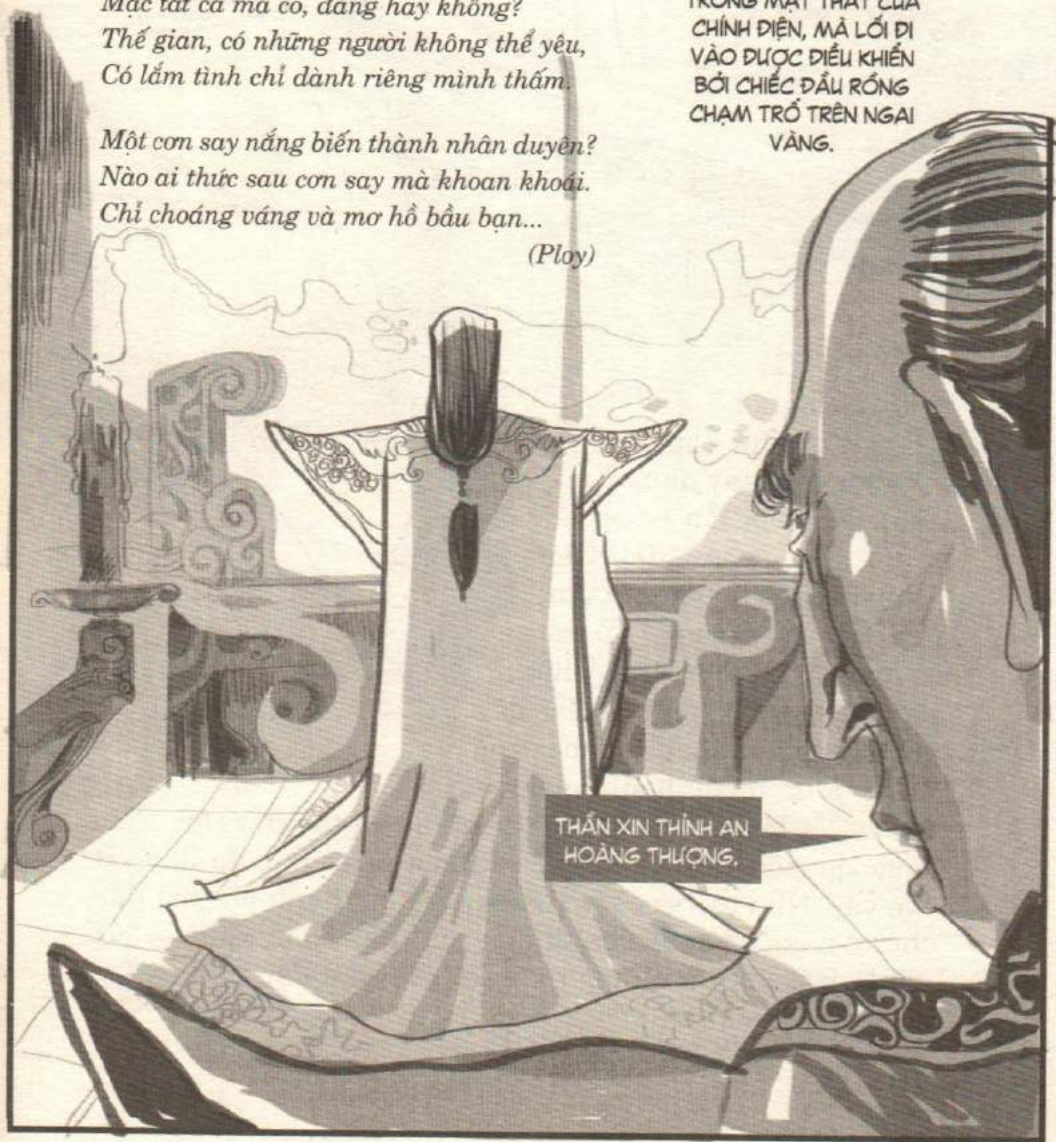
Mặc tất cả mà yêu, tốt hay không?
Mặc tất cả mà có, đáng hay không?
Thế gian, có những người không thể yêu,
Có lắm tình chỉ dành riêng mình thắm.

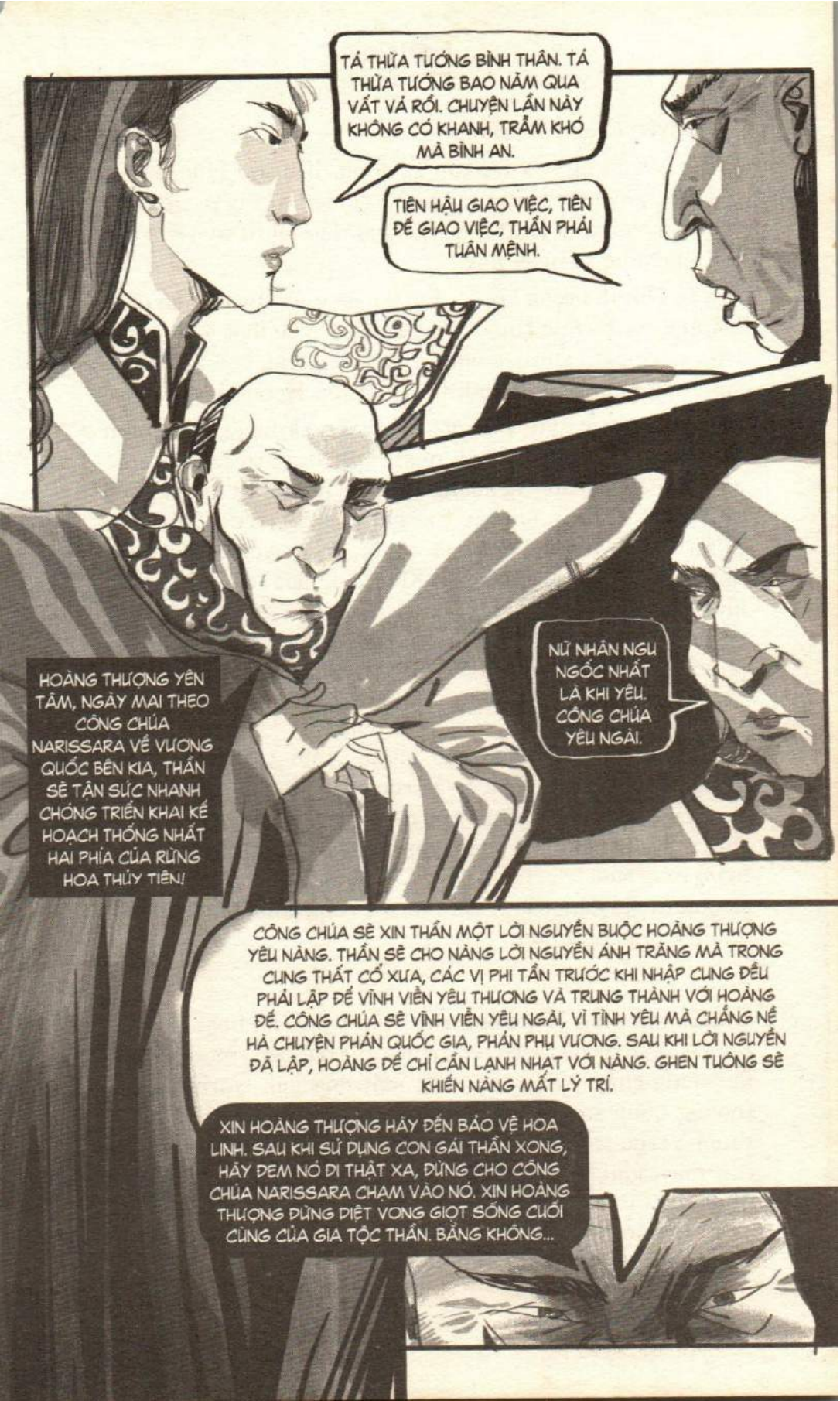
Một cơn say nắng biến thành nhân duyên?
Nào ai thức sau cơn say mà khoan khoái.
Chỉ choáng váng và mơ hồ bầu bạn...

(Ploy)

VÀO MỘT ĐÊM TRĂNG
TRÒN VÀ CỎ MÀU ĐỎ,
RỰC RỠ NHƯ HÒN MÁU
KHỔNG LỔ ĐANG CHÁY,
HOÀNG ĐẾ MỘT MÌNH
TRONG MẬT THẮT CỦA
CHÍNH ĐIỆN, MÀ LỐI ĐI
VÀO ĐƯỢC ĐIỀU KHIỂN
BỞI CHIẾC ĐÀU RỒNG
CHẠM TRỐ TRÊN NGAI
VÀNG.

THẦN XIN THỈNH AN
HOÀNG THƯỢNG.

TÁ THỪA TƯỚNG BÌNH THÂN. TÁ
THỪA TƯỚNG BAO NĂM QUA
VẮT VÁ RỐI. CHUYỆN LẦN NÀY
KHÔNG CÓ KHANH, TRẦM KHÓ
MÀ BÌNH AN.

TIỀN HẬU GIAO VIỆC, TIỀN
ĐỂ GIAO VIỆC, THẦN PHẢI
TUÂN MỆNH.

HOÀNG THƯỢNG YÊN
TÂM, NGÀY MAI THEO
CÔNG CHÙA
NARISSARA VỀ VƯƠNG
QUỐC BÊN KIA, THẦN
SẼ TẬN SỨC NHANH
CHÔNG TRIỂN KHAI KẾ
HOẠCH THỐNG NHẤT
HAI PHÍA CỦA RỪNG
HOA THỦY TIÊN!

NỮ NHÂN NGU
NGỐC NHẤT
LÀ KHI YÊU.
CÔNG CHÙA
YÊU NGÀI.

CÔNG CHÙA SẼ XIN THẦN MỘT LỜI NGUYỄN BƯỚC HOÀNG THƯỢNG
YÊU NÀNG. THẦN SẼ CHO NÀNG LỜI NGUYỄN ÁNH TRĂNG MÀ TRONG
CUNG THẤT CỔ XƯA, CÁC VỊ PHI TẦN TRƯỚC KHI NHẬP CUNG ĐỀU
PHẢI LẬP ĐỂ VĨNH VIỄN YÊU THƯƠNG VÀ TRUNG THÀNH VỚI HOÀNG
ĐẾ. CÔNG CHÙA SẼ VĨNH VIỄN YÊU NGÀI, VÌ TÌNH YÊU MÀ CHĂNG NẾ
HÀ CHUYỆN PHÁN QUỐC GIA, PHÁN PHỤ VƯƠNG. SAU KHI LỜI NGUYỄN
ĐÃ LẬP, HOÀNG ĐẾ CHỈ CÁN LẠNH NHẠT VỚI NÀNG. GHEN TƯỜNG SẼ
KHIẾN NÀNG MẤT LÝ TRÍ.

XIN HOÀNG THƯỢNG HÃY ĐẾN BẢO VỆ HOA
LINH. SAU KHI SỬ DỤNG CON GÁI THẦN XONG,
HÃY ĐEM NÓ ĐI THẬT XA, ĐỪNG CHO CÔNG
CHÙA NARISSARA CHẠM VÀO NÓ. XIN HOÀNG
THƯỢNG ĐỪNG DIỆT VONG GIỌT SÔNG CƯỜI
CÙNG CỦA GIA TỘC THẦN. BẰNG KHÔNG...

Truyền thuyết kể rằng...

Ngày xưa ngày xưa, xưa vô cùng. Khi ấy, Trái Đất đã đạt đến nền văn minh cực thịnh, rồi biến cố xảy ra tiêu diệt tất cả, khiến quá trình tiến hóa bắt đầu lại từ số 0 cho đến khi có chúng ta ngày nay.

Trên lục địa rộng lớn ấy, hai vương quốc được phân định bởi một cánh rừng thủy tiên bát ngát. Vào một đêm trăng tròn và có màu xanh, ở vương quốc bên trái, hoàng hậu hạ sinh một hoàng tử kháu khỉnh, đặt tên Hoàng Uy.

Hơn ba năm sau, vào một đêm trăng khuyết và có màu đỏ, ở vương quốc phía bên phải cánh rừng thủy tiên, một công chúa chào đời. Vị hoàng phi, vốn bí mật tu luyện phép phù thủy, chỉ kịp ôm lấy con gái một lần trước khi theo Thần Chết. Qua cái ôm ngắn ngủi, bà truyền trọn quyền năng cho công chúa bé bỏng: Khả năng đọc suy nghĩ người khác. Lên một tuổi, công chúa được ban tên *Narissara*, nghĩa là "cô gái thông minh", vì nàng luôn biết cách làm phụ vương mỉm cười.

Những mùa nổi gót theo nhau. Những cuộc săn bắn trong rừng xanh khi hoa Xuân rực nở. Những buổi cắm trại mùa Hè bên biển. Những mái chèo lướt thuyền ngược xuôi trên mặt nước hồ Thu thắm xanh và lóng lánh. Tiếng chân ngựa rong ruổi trên ngọn đồi tuyết, dưới bầu trời mùa Đông cô quạnh vài đốm sao... Cứ thế, đôi công chúa và hoàng tử dần lớn lên bên nhau.

Một sớm đầu Hè, trong thư viện trắng lệt, hoàng tử và công chúa ngồi đọc sách trên chiếc ghế dài bên cửa sổ, trong làn nắng chảy tràn như vũng mật ong lớn. *Nariassa* thì thoảng quay sang nhìn Hoàng Uy, nhìn nụ cười bí hiểm thường trực trên môi cậu hoàng tử thiếu niên. Nàng khẽ cau mày, gắng tẩy sạch đám ý nghĩ của Hoàng Uy đang nhảy nhót trong đầu mình. Toàn là mộng, là ngực con gái. Toàn là hôn hít, quần lấy, ôm ấp nhau trên giường. Toàn

những tiếng thở, tiếng rên khe khẽ. Nàng ón lạnh, sờ sờ và ghê ghê. Ẩn sau gương mặt trắng trẻo, tuấn tú kia...

"Em lại đang đọc suy nghĩ anh đấy à?" - Hoàng Uy không rời mắt khỏi trang sách, khéo môi khẽ nhếch cười.

"Vâng. Khi nào anh giới thiệu cô gái ấy với em?" - Narissara mỉm cười chùng mực, ánh mắt ngọt ngào mà quý phái, toát trọn khí chất một công chúa.

"Chỉ là nhu cầu nhọc dục, đâu xứng đứng trước em." - Hoàng Uy quay sang búng nhẹ đỉnh mũi thanh tú của Narissara. - "Dạng con gái mơ làm công chúa, sẵn sàng bò lên giường anh sau vài lần gặp mặt, em gặp chỉ làm bản nảo mình bởi suy nghĩ của bọn họ thôi."

Nói rồi, Hoàng Uy lại cầm cuốn sách lên. Anh luôn thành thật với nàng. (Nàng đọc thấu suy nghĩ anh thì nói dối mà làm gì!) Narissara cũng quay trở lại với những trang sách. Nhưng rồi, đôi lần dòng suy nghĩ của anh lại nhói trong não nàng, khiến nàng chạnh lòng. Nàng nhìn xuống làn áo lụa, nhìn khuôn ngực gầy, kìm tiếng thở dài. Nàng mười lăm tuổi, gương mặt muôn phần xinh đẹp nhưng thân hình vẫn mảnh khảnh, chậm dậy thì.

Hoàng Uy ngồi như tượng đá trên ngai vàng, mắt bao quát chính điện nguy nga. Ngai lên ngôi đế. Mọi chuyện nhanh như chớp rạch trời. Vua cha mất. Ngai phải tức tốc rời trường học về nước, tức tốc kế vị trước cả quốc tang, phòng biến sự đoạt ngôi. Chẳng có lấy một thời khắc để đau buồn. Nay, cảm giác xót thương lẫn cùng hoang mang, bấp bênh, hoảng sợ vò tim ngài nhàu nhĩ. Bao con mắt như giáo như gươm đang nhắm vào ngài. Bao âm mưu tranh ngôi đoạt vị đang nung nấu.

Công chúa Narissara đến bên ngai. Nàng nhẹ nhàng quỳ xuống, cất giọng oanh tho thẽ. - "Hoàng thượng, bản công chúa có một thỉnh cầu."

Giật mình, đế nhìn vóc dáng ngọc ngà vừa tròn đôi chín đang quỳ. Vị hoàng đế trẻ thấy cảm thấy kỳ quái, sượng

sùng. - "Nari, em không cần phải đa lễ. Không có người lạ ở đây, trầm vẫn như anh trai..."

"Bản công chúa xin được lưu lại quý quốc dài ngày để nghiên cứu về thảo dược. Mong hoàng thượng chấp thuận."

- Ánh mắt trong suốt, sắc và cứng như kim cương của công chúa Narissara chiếu lấp lánh vào Hoàng Uy. Thời khắc ấy, vị hoàng đế trẻ nhận ra vật đã đổi, sao đã dời. Ngài không thể thân mật bất cần với công chúa Narissara được nữa. Ngài đã ở vị trí khác, phải hành xử theo lễ thói khác. Ngài, từ giây phút này, nhìn người phải nhìn xoáy vào tâm, vào não chứ chẳng thể soi nét mặt bề ngoài.

Hoàng đế soi bóng trong đôi ngươi óng ánh như ngọc đen của công chúa Narissara, bỗng như đọc được suy nghĩ của nàng. Nàng muốn ở bên ngài, dùng phép thần của mình đọc ra những âm mưu đang nung nấu biến cung vàng điện ngọc thành chảo lửa. Để nhẹ gât đầu.

Năm ấy, hoàng cung của vương quốc bên trái cánh rừng hoa thủy tiên có biến lớn. Ba vị hoàng tử anh em trai của hoàng đế và hai vương gia bị khép tội phản, cùng gia quyến đem chém trước cổng thành. Chỉ duy nhất một hoàng tử nhỏ, khi đó mới hai tuổi, là giữ được mạng sống. Vị hoàng đế trẻ sau khi đã nhuốm máu của chính thân thuộc mình, dần hóa lạnh lùng.

Công chúa Narissara được tiễn về vương quốc bên phải cánh rừng hoa thủy tiên bằng nghi lễ trang trọng nhất. Ai cũng đoán chắc vài năm nữa, vị hoàng đế trẻ sẽ dùng sinh lễ sang trọng nhất thế gian đón nàng về làm hoàng hậu.

Tháng mười tháng, ngày mười ngày. Thăm thoát ba năm trôi qua.

Đêm. Công chúa Narissara ngồi trên chiếc ngai bọc lụa bên cửa sổ. Nàng lơ đãng ngắm Mặt Trăng màu trắng đục, tròn vạnh, như chiếc đĩa bạc đặt trên trời. Nàng nghĩ về Hoàng Uy.

Đêm dài thêm một chút. Công chúa ngắm đôi bàn tay búp măng úp điệu dàng trên đùi. Mười móng tay nàng vẽ

những cánh thủy tiên đài các. Các cánh hoa trắng, cong thả nhịp nhàng, nhụy chấm kim tuyến toát lên vẻ mềm mại tuyệt đối. Bộ móng tay nhu nhả này là biểu tượng quyền quý bậc nhất, biểu thị cho những đặc ân, đặc quyền ngang hàng thái tử mà nàng được hưởng. Ngắm các móng tay thủy tiên, nàng nghĩ về Hoa Linh, cô dâu hoàng gia của Hoàng Uy.

"Công chúa, thỉnh người đi nghỉ. Sớm mai còn khởi hành." - Người nữ tì rút rè đánh động.

"Người cho bản công chúa hay, trên thế giới này còn bao nhiêu công chúa?" - Công chúa Narissara vẫn dán mắt vào những móng tay ngọc ngà.

"Bẩm công chúa, còn..."

"Người cho bản công chúa hay, trên thế giới này còn bao nhiêu hoàng tử?" - Công chúa Narissara không để nữ tì trả lời hết câu.

"Bẩm công chúa, còn..."

"Hoàng tử là dành cho công chúa. Hoàng tử ít, công chúa ít, nhưng những kẻ muốn làm lộ lem thì nhiều vô số." - Một lần nữa, công chúa Narissara không màng đến câu trả lời của nữ tì. Nàng khẽ quay đầu, nhìn thẳng vào nữ tì đang rối bời trước thái độ của chủ nhân. Mắt nàng nheo lại, lóe ánh dữ. - "Người cũng muốn làm lộ lem chăng?"

"Xin công chúa tha mạng, nô tì không dám!" - Vị nữ tì vội quỳ mọp xuống, giọng run rẩy. Cô chẳng biết mình đã gây tội gì. Nhưng cơn thịnh nộ bất ngờ của các chủ nhân hậu cung thì hiếm khi nào có nguyên nhân hợp lý. Có khi việc cô hít thở cũng đã là tội khi quân.

Công chúa Narissara cười khẩy. Á nữ tì này ban chiều vừa liếc mắt đưa tình với hoàng tử anh lớn của nàng. Bây giờ, những gì ả nghĩ trong đầu đều đang được đọc cho nàng nghe bởi một giọng nói vô hình.

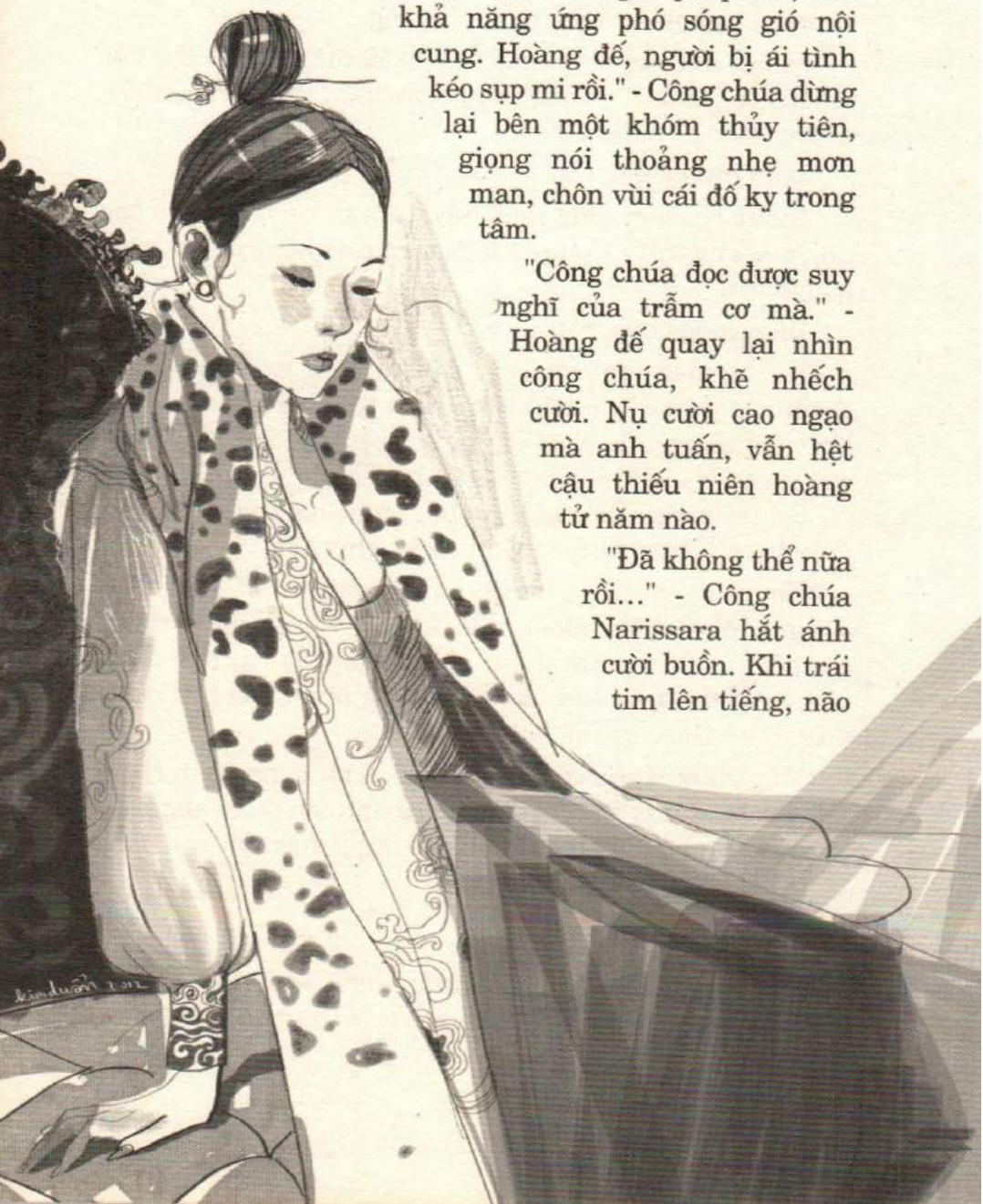
Sau yến tiệc mừng công chúa Narissara thăm vương quốc, hoàng đế cùng công chúa dạo mát trong ngự hoa viên.

Dưới ánh trăng tròn màu xanh, đôi thanh mai trúc mã lặng lẽ kẻ trước người sau. Công chúa nhìn vào gáy đế, ánh mắt mân mê những lọn tóc ngài. Nàng thầm ước có thể thấu suốt những dòng suy nghĩ trong ấy, nhưng không được nữa rồi.

"Vì sao lại chọn Hoa Linh? Một cô gái sinh trưởng ở ngoại bang lập làm hoàng hậu, chẳng thông thuộc lễ nghi phép tắc, bất khả năng ứng phó sóng gió nội cung. Hoàng đế, người bị ái tình kéo sụp mi rồi." - Công chúa dừng lại bên một khóm thủy tiên, giọng nói thoảng nhẹ mơn man, chôn vùi cái đổ kỵ trong tâm.

"Công chúa đọc được suy nghĩ của trăm cơ mà." - Hoàng đế quay lại nhìn công chúa, khẽ nhếch cười. Nụ cười cao ngạo mà anh tuấn, vẫn hết cậu thiếu niên hoàng tử năm nào.

"Đã không thể nữa rồi..." - Công chúa Narissara hắt ánh cười buồn. Khi trái tim lên tiếng, nào

ắt sẽ im lời. Quyền năng của nàng đã đánh đổi cho một lời nguyên vô hiệu.

Công chúa Narissara ngẩng nhìn vòng sáng nhạt nhòa và kỳ bí đang bao lấy Mặt Trăng. Ánh trăng đêm nay sậm màu ma quái như chính những chuyện xảy ra trong đời nàng. Nàng mãi luôn rối trí: Bùa chú của đại quan phù thủy luôn đúng, vậy sao một lời nguyên yêu con con cũng chẳng hữu dụng? Phải chăng, nàng đã sơ suất một cử chỉ? Ngày hay tin Hoa Linh được lập làm cô dâu hoàng gia, nàng đã sai giết chết quan phù thủy, nhưng vẫn không hả cơn oán giận và huyệt hăng. Dù vậy nàng không từ bỏ. Nàng kiên quyết ngăn đám cưới này.

"Trẫm có thể hỏi công chúa một chuyện?" - Sau hồi lâu tư lự, Hoàng Uy phá vỡ cái lặng thinh đang trùm lấy vườn thượng uyển.

"Mọi hoàng đế."

"Hai năm trước, đại quan phù thủy của quý quốc bệnh nặng qua đời, thời gian rất ngắn. Vị quan ấy đã theo hầu công chúa từ lâu. Công chúa có thể cho trẫm hay sự tình?"

"Đại quan phù thủy lâm trọng bệnh, rồi qua đời. Chuyện chỉ có thế." - Công chúa mỉm cười chùng mực. - "Chuyện qua đã lâu, sao nay đế lại có hứng thú?"

"Vị đại quan ấy là thân phụ của Hoa Linh. Thân phụ của nàng ấy bây giờ thật ra chỉ là đờ ỉa. Đại quan phù thủy không muốn con gái lớn lên trong bùa phép. Chuyện này Hoa Linh không hay, mong công chúa giữ kín giúp trẫm."

Công chúa Narissara nhìn hoàng đế bằng ánh mắt êm ái, khê gật đầu. Rồi nàng quay sang thưởng lãm những đóa thủy tiên ngát hương. Lòng nàng dâng những nghi ngại và phỏng đoán.

"Trẫm có thể thỉnh cầu công chúa một chuyện?"

"Hoàng đế cứ nói."

"Dù đây không phải cung gia của nàng, nhưng công chúa cũng thân thuộc nơi này, trong những ngày lưu lại đây, có thể chỉ dẫn phần nào cho Hoa Linh?" - Giọng hoàng

để chân tình. - "Trẫm không tin tưởng ai chốn hậu cung này. Người của thái hậu, người của các vương gia, trẫm..."

"Hoàng đế an tâm. Ngài luôn như anh lớn của bản công chúa. Ta sẽ tận tụy chăm sóc cho cô dâu hoàng gia của ngài." - Công chúa Narissara cắt lời đế, giọng nói thanh nhã như dòng nước hiền.

"Thật là một nhan sắc lộng lẫy! Đôi mắt sâu thẳm, lung linh như ngọc đen. Khóe môi hồng, yêu kiều tựa đoá hải đường rực nở. Làn da mềm mịn, trắng ngần tựa men sứ. Chiếc mũi thanh tú như túi mật treo. Cặp mắt nhu nhả dài các, thần thái quý phái yếu điệu. Sao mình lại thấy thua thiệt thế này?"

Công chúa Narissara nhấp môi vào tách trà sứ, che đi cái nhếch cười kín đáo. Lòng nàng khinh khỉnh trước những suy nghĩ của Hoa Linh đang ngồi phía bàn đối diện, cùng nàng thưởng thức trà chiều.

Hoa Linh xuất thân trong một gia đình trí thức, sang ngoại bang sinh sống từ nhỏ. Cô hưởng một nền giáo dục tử tế, có tư tưởng phóng khoáng. Cô gặp hoàng đế trong một buổi họp mặt dành cho các trí thức trẻ về nước cống hiến, chẳng bao lâu sau thì bắt đầu một mối tình. Từ khi được sắc phong làm cô dâu hoàng gia, Hoa Linh chuyển vào cung học lễ nghi, phép tắc đã hơn nửa năm, chờ khi thuận thực thì sẽ chọn ngày lành đại hỷ.

Đây là lần đầu tiên Hoa Linh diện kiến công chúa Narissara, thanh mai trúc mã của đáng quân vương tương lai. Được nữ tì thân tín cho hay chuyện ai cũng từng nghĩ đế sẽ cưới công chúa, Hoa Linh đến buổi trà chiều với thái độ kính mà xa. Cô không biết chân tướng quan hệ của đế và công chúa. Cô muốn thân ái với người đã cùng đế lớn lên. Phần nào trong cô lại dắc ý vì mình mới là người sẽ ngồi lên ngôi mẫu nghi thiên hạ. Nhưng nay trước mặt công chúa, cái tự tin của cô bỗng lẹm khuyết nhiều mảnh. Cốt cách thanh tao, kiêu mị tưởng như khí chất của cánh rừng thủy tiên trong đêm trăng đẹp đã thấm sâu vào từng lọn xương,

thớ da, sợi tóc - chỉ nữ nhân sinh trong cung vàng điện ngọc, ủ thân giữa lụa là gấm vóc, dung dưỡng bằng mỹ vị cao lương, ngủ giữa các tấu khúc ngân nga mới có thể tích tụ và toát ra.

"Hoa Linh, tiểu thư đã từng cùng hoàng đế lái trực thăng thưởng cảnh chưa? Thú tiêu khiển ngài thích nhất. Ngài hay nói, ngồi trên cao mới có thể nhìn xa." - Công chúa Narissara nghiêng đầu, nụ cười, ánh mắt và giọng nói rõ mồn một khách khí, phảng phất chút khiêu chiến.

"Thưa công chúa, chưa từng. Hoàng thượng thường cùng thần thiếp đi dạo trong vườn hoa thủy tiên và thưởng trăng. Có đôi lần sáng sớm, ngài cùng thần thiếp uống cà phê, nói chuyện về một cuốn sách ở bên hồ, ngắm cá bơi lội." - Hoa Linh nhã nhặn đối đáp. Âm điệu giọng cô mềm mại, không lên xuống, không bày tỏ thái độ.

"Sao mình chưa từng biết Hoàng Uy có thú tiêu khiển này?" - Suy nghĩ của Hoa Linh chạy trong đầu công chúa Narissara khiến nàng hắt ra một áng cười đắc ý. Nàng vẫn là người con gái duy nhất từng cùng đế ngắm giang sơn từ tầng không.

"Chắc đế quá bận rộn, nên chưa có dịp đem tiểu thư theo. Hay chúng ta mượn chiếc trực thăng của đế, bản công chúa sẽ chỉ cho nàng những cảnh vật mà đế say đắm?" - Công chúa cười ngọt lịm như đóa hoa đầy mật. Không chờ Hoa Linh trả lời, nàng sai cận thần đi chuẩn bị cho chuyến thưởng ngoạn.

"Để đến được Bích Hồ, đi đường bộ, xe phải chạy về hướng đông nam, men theo cánh rừng cây phong đường nằm phía sau hoàng thành." - Trên máy bay, qua kính cửa sổ, công chúa Narissara hướng ngón tay về phía mặt hồ xanh biếc như chiếc mâm khổng lồ chất đầy ngọc bích.

Hoa Linh đắm chìm vào vẻ diễm lệ, cao sang đến ngợp thở của hồ nước, của cánh rừng phong đường đỏ rậm như ngàn vạn đốm lửa đang rực cháy. Trái tim cô dấy lên cảm giác hoang mang kỳ lạ. Những gì quá đẹp để chỉ để chiêm

ngưỡng, không bao giờ chạm vào được, không bao giờ sờ hữu được.

"Hàng đàn sếu trắng chấm phá trên các đồng cỏ xanh mượt. Những nóc nhà xương dùng làm nơi phơi lụa, nhìn từ trên cao sẽ thấy như muôn vàn các ô vuông đa sắc nối đuôi nhau. Những đôi hoa oải hương như dẹt nên từ một góc nam kha. Hoàng Uy yêu thích những khung cảnh ấy, nhưng để thường lui đến nhất là Bích Hồ." - Công chúa Narissara nhìn thẳng vào mắt Hoa Linh. Ánh mắt nàng đang êm dịu bỗng toát nét nghiêm trang. - "Bích Hồ rồi sẽ hứng không ít nước mắt của nàng."

"Công chúa yêu hoàng thượng, đúng không?" - Sau nhiều phút im lặng mắt đối mắt với công chúa, Hoa Linh cất giọng khiến cần nhưng không nhún nhường.

"Đúng vậy. Bản công chúa... Mặt đẹp lòng độc, khiến người ta không thể đoán đang có dụng tâm gì." - Công chúa khẽ cười, nói to những suy nghĩ của Hoa Linh. Rồi trước cái nhìn ngỡ ngàng có phần hoảng hốt của Hoa Linh, nàng cất giọng oanh. - "Cuộc sống chốn hậu cung, vinh hoa đổi bằng uất ức. Hoàng Uy đã ban lệnh hủy bỏ việc lập phi, thể nguyên cả đời chỉ có mình tiểu thư, chính điều này càng biến nàng thành cái gai. Bao vị công thần muốn đem con gái gả vào cung đều hết cơ hội. Vị thái hậu muốn đem cháu mình lập thành hoàng hậu, bản công chúa e cũng đang toan tính nước cờ tiếp sau để đối phó nàng."

"Hoa Linh biết. Hoàng thượng sẽ bảo vệ Hoa Linh." - Hoa Linh ngẩng cao đầu, bình tĩnh đối đáp.

"Hoàng đế bảo vệ đất nước. Hoàng hậu bảo vệ để khỏi những phiền não chốn hậu cung, sao nàng lại nỡ khiến đế phải bận tâm thêm?" - Công chúa Narissara nhướn mày. - "Bản công chúa tin, tiểu thư thông minh và kiên cường, Hoàng Uy không chọn sai người lập làm mẫu nghi thiên hạ. Bản công chúa chỉ muốn bày cho nàng nơi chôn giấu những giọt khóc. Sau này, u uẩn, nước mắt của tiểu thư chính là gánh nặng của đế và của quốc gia. Nàng không được buồn, không được khóc. Nén không được, nàng chỉ có

thể chạy đến Bích Hồ, xuôi theo một con thuyền nhỏ ra giữa dòng nước bao la mà rỏ xuống những giọt nước mắt. Tâm tình nàng phải theo dòng nước tan đi, lắng sâu..." - Công chúa thả ánh cười man mác về phía hồ.

"Cảm tạ công chúa." - Hoa Linh quan sát rất lâu dung nhan công chúa, cố đoán những ý tứ ẩn sau đôi mắt mê hoặc, hun hút như ngọc đen. Nhưng cô thất bại. Từng nét mặt yêu kiều đều toát lên vẻ rất lạ... Cao thượng, nhu mì, cam chịu, pha nhiều mạnh mẽ. Cô toan cất lời cảm động thì công chúa đã lên tiếng.

"Như có một mũi kim cần mẫn thêu những hình thù xấu xí xuyên tim, khi ta phải nhìn người mình yêu yêu người khác. Nhưng ta lại không nỡ làm tổn hại mối duyên ấy, vì sẽ khiến người ấy đau." - Công chúa thăm thì với hình ảnh mình phản chiếu trong kính cửa sổ máy bay, nụ cười nàng nhạt nhòa trong nắng.

Công chúa Narissara khẽ phất tay lệnh cho đoàn tùy tùng dừng lại, rồi nàng hiệu cho Hoa Linh bước theo mình. Hai người đi vào cánh cổng lớn bằng đá thạch anh, mở ra một khu vườn trồng duy nhất loài hoa nhỏ, có màu trắng thanh khiết, trông đáng yêu mà lại rất buồn bã. Vườn được chăm tĩa gọn gàng, nhưng phả ra toàn hơi lạnh, đã lâu vắng dấu chân người.

Công chúa Narissara chỉ về cổng gỗ chạm một đôi phượng của gian cung chính, nói giọng hàn giá như băng. - "Đây chính là nơi hoàng đế ra đời."

Hoa Linh tròn mắt nhìn công chúa, rồi chuyển ánh nhìn sang dãy cung thất im lìm. Chất tĩnh mịch, quanh cô của nơi này khiến mọi chân tóc rợn lên. Từng thước khí như muốn bày tỏ một câu chuyện thê lương. Những câu hỏi lao vùn vụt trong tâm trí Hoa Linh, nhưng cô chọn im lặng. Cô biết, công chúa sẽ nhanh chóng tiếp lời. Vị nữ nhân hoàng tộc trước mặt cô hiện rõ có ác ý, mà cũng nhiều thành ý.

"Hoàng Uy lên năm tuổi thì được lập làm thái tử. Một năm sau, hoàng hậu thân sinh của đế qua đời vì bệnh. Sáu

triều vua trước, mẫu hậu của các thái tử cũng đều bệnh nặng qua đời, chẳng lâu sau khi con trai được tấn phong người kế ngôi rồng." - Công chúa Narissara nghiêng đầu nhìn Hoa Linh, ánh mắt răn dọa. - "Tiểu thư không thấy nghi ngờ ư?"

Hoa Linh nhìn thẳng vào mắt công chúa. Đầu óc cô thông suốt. Tâm dạ cô bắt đầu lạc phách. Cô hướng mắt nhìn những bông hoa nhỏ màu trắng đang nhẹ đu đưa trong gió. Dâu đỏ trong không khí, có tiếng trẻ con khóc, tiếng bước chân con nít chạy đùa, tiếng ca hát, tiếng gọi mẹ ơi...

"Hoàng cung này có một mật luật: Sát mẫu lập tử. Hễ khi hoàng tử được lập thành thái tử, mẹ phải chịu qua đời, đề phòng sau này thái hậu cậy công sinh dưỡng mà ban phong quan cao cho gia quyến, gây bè kết phái, nhiễu loạn triều cương." - Công chúa mỉm cười nhìn Hoa Linh. - "Ta tin tình yêu của tiểu thư dành cho hoàng đế đủ lớn để khi ngày ấy đến, người có thể mỉm cười mà giao hài nhi lại cho bảo mẫu, đi theo các vị tiên hậu. Tình yêu của người vợ, tình thương của người mẹ chỉ có thể dùng cái chết mà chứng minh trong chốn cung nghiệt này."

"Hoa Linh cảm tạ công chúa đã chỉ giáo." - Hoa Linh nhẹ cúi mình chào công chúa, rồi cô quay bước đi, nhanh chóng rời khỏi cung thất âm u.

Gần hai giờ sáng. Trong hồ bơi, Hoa Linh đắm mình giữa làn nước xanh thẳm lấp lánh những vệt đèn vàng phản chiếu. Đôi lần nàng ngụp đầu xuống nước, rất lâu. Đôi lần nàng nhảy múa cùng làn nước. Nàng mong nước thanh mát có thể gột sạch rồi bởi trong tim trong não nàng.

"Hắn công chúa Narissara đã nói lời quá nghiêm khắc với nàng rồi. Đừng để tâm. Vị công chúa ấy đang ghen, xưa nay chưa ai dám làm sai ý nàng ấy cả." - Hoàng đế đã xuống hồ bơi từ bao giờ, ôm chặt lấy Hoa Linh từ phía sau.

"Thần thiếp chưa từng biết cảnh hoàng thượng thích nhất là Bích Hồ, cũng chưa từng hay trong cung có lệ sát mẫu lập tử." - Hoa Linh cười buồn, giọng nói sợ hãi nhiều hơn hờn dỗi. Cô đẩy tay đế ra, quay người đối diện ngài. - "Hoàng thượng vì thiếp bãi bỏ lệ nạp phi tần, vậy có thể hủy cái lệ giết người đáng sợ kia không?"

"Nari hẳn cũng cho nàng biết vì sao hoàng cung có lệ ấy. Tình yêu của người vợ, tình thương của người mẹ chỉ có thể dùng cái chết mà chứng minh trong chốn cung nghiệt này." - Hoàng đế nhìn sâu vào mắt Hoa Linh. - "Trẫm hứa sẽ bằng mọi cách bảo vệ nàng."

"Hứa ư?" - Hoa Linh ngược đôi mắt tròn, đầy ai oán nhìn đế. - "Cô dâu hoàng gia! Thần thiếp đã không còn sự lựa chọn. Ngài sẽ không lập phi, nghĩa là hoàng tử thiếp sinh ra chắc chắn thành thái tử, thiếp chắc chắn sẽ bị ép chết. Hoàng thượng, thật ra là ngài yêu hay thâm thù thiếp? Nếu tất cả quan lại triều thần đều dâng sớ xin trảm hậu, hoàng thượng có thể không nghe không? Thiếp và quốc gia, thiếp biết ngài sẽ chọn gì. Thiếp yêu người, nhưng thiếp có thể yêu một người chỉ đem đến cho mình tàn nhẫn và nguy hiểm chăng? Đáng chăng?"

Bàn tay đế ôm lấy bầu má Hoa Linh, dịu dàng lau dòng nước đang chảy xuống từ mi mắt nàng. Hình ảnh cuối cùng của mẫu hậu hiện ra trong đôi mắt ấy. Khi ấy, đế đang chơi ngựa gỗ cùng đám tiểu thái giám trong vườn của đông cung. Mẫu hậu khẽ khàng bước đến, ôm chặt lấy đế. Bà hôn lên trán đế, hai tay ôm lấy gương mặt ngài. Bà chỉ mỉm cười, không nói. Nụ cười buồn, mảnh mai và da diết như một cánh thủy tiên dưới trăng. Rồi bà đi, theo đoàn tùy tùng về tẩm cung và tự vẫn.

Trái tim đã lâu không biết đập của đế thoáng nhói lên một nhịp. Nhẹ nhàng, đế đưa tay giặt sợi dây chuyền mặt ngọc bích chạm trở một bông hoa hải đường khỏi cổ Hoa Linh. Đây là tín vật sắc phong cho cô dâu hoàng gia. Giọng đế ảm nồng. - "Trẫm để nàng tự do."

Đêm trăng khuyết và có màu xanh. Hoàng đế và công chúa ngồi bệt trên hành lang gỗ, nhìn ngắm khu vườn trồng duy nhất loài hoa nhỏ, có màu trắng thanh khiết, trông đáng yêu mà lại rất buồn bã. Hệt như cảnh của gần hai mươi năm trước, công chúa vỗ về hoàng tử sau khi mẫu hậu ngài qua đời. Gió rít qua từng khe hở của muôn vàn cánh cửa, hát khúc nhạc cô liêu...

"Công chúa muốn thành hoàng hậu của bản quốc đến vậy sao?"

"Ngài bảo tiểu thư Hoa Linh rời cung là do bản công chúa ư? Trách nhiệm này, ta không gánh vác nổi. Ta nhận lời ngài chăm sóc, bảo ban cô ấy và ta đã làm hết sức. Chính ngài mới là người giấu giếm, không cho cô ấy biết mỗi bất hạnh nào đang rình mò sau cấm cung. Một mối nhân duyên không bắt nguồn từ chân thành." - Công chúa Narissara nhẹ nhàng, nhưng từng lời đều buốt như kim châm. - "Vua không nói hai lời. Một cô dâu hoàng gia dễ dàng hủy hôn. Hoàng đế, ngài thật đáng ngạc nhiên!"

"Lời nói là gió, gió đổi chiều." - Đế nhếch mép ngạo nghễ. - "Công chúa, nàng chưa hiểm độc đến độ muốn trảm giam nàng ấy vào lãnh cung đấy chứ?"

"Hiểm độc!" - Mọi công chúa lấy bầy lặp lại lời đế. Mặt nàng rất bồng như vừa bị giáng bạt tai. Từ bao giờ, chàng trai nàng yêu thương nhất lại xem nàng tồi tệ đến thế. Nàng chột rùng mình. Thật ra, nàng đâu phải là viên pha lê thuần khiết, đơn giản. Nàng là viên ngọc nhuộm máu. Bỗng nàng chợt dạ, nhớ đến câu chuyện thoáng qua về đại quan phù thủy của nhiều ngày trước.

"Nari, trẫm biết nàng đã sai giết đại quan phù thủy, dù chẳng hay lý do của nàng."

Công chúa trân trân nhìn hoàng đế. Mọi nàng tê cứng lại. - "Ha ha. Ngài không lập Hoa Linh làm cô dâu hoàng gia để thay ta chuộc tội đấy chứ? Hoàng đế, ngài cũng đâu phải hiền quân." - Narissara lập tức trấn tĩnh, kiêu và lạnh đối đáp đế. Nàng ám chỉ đến việc đế diệt các anh em ruột để bảo vệ ngai vàng năm xưa. Nàng vừa loáng thoáng nhận ra một sự tình rất rối, rất nhiều tầng lớp.

"Nari, trầm nhớ ngày xưa." - Đế quay sang nhìn công chúa, ánh mắt ấm như một ngọn lửa trên đỉnh núi tuyết, pha chút hơi man mác. Ngài không quan tâm đến cái nghiêm trọng và sốt sắng trong câu chuyện của công chúa. - "Ngày mà công chúa không dùng mỹ từ, khách khí, lệ bộ để đối diện với trầm."

"Phải chăng những mỹ từ, khách khí, lệ bộ đã khiến ngài đã nhàm chán bản công chúa?"

"Nàng sinh ra đã là Mặt Trăng, thấm sâu những gì đẹp đẽ nhất, tao nhã nhất. Trầm chưa từng kỳ vọng nàng sẽ cư xử nói năng như nữ nhân dân dã. Trầm chỉ nhớ ngày mà trầm chưa ngồi trên cao để nhìn xa. Ngày mà trong mắt trầm chỉ có nàng."

Công chúa Narissara yên lặng. Một giọt nước mắt nở lung linh trên mi nàng.

"Trong một trái tim có thể cất hình bóng hai người, nhưng luôn có một người được nhiều phần hơn. Trầm yêu thích Hoa Linh, nhưng trầm yêu thương nàng. Trầm từng nghĩ nếu cảm cung bức tử nàng ấy, trầm buồn đau nhưng vẫn có thể chịu đựng. Còn nếu nàng bị tổn hại bởi những luật lệ xuẩn ngốc của bốn bức tường vàng này, trầm biết làm sao?"

"Ngài thật nông cạn." - Công chúa mỉm cười nhìn mặt trăng. - "Phụ vương không bao giờ để ta có mệnh hệ nào."

"Phụ vương nàng tham vọng nuốt trọn bản quốc, hợp nhất hai phía cánh rừng thủy tiên. Trầm không thể chung đụng bên nàng. Chính bây giờ trầm cũng đang mơ hồ, tình yêu của nàng, ghen tuông của nàng là thật, hay là kế để nàng thành hoàng hậu, dọn đường cho cuộc binh đao." - Giọng nói cương quyết của vị hoàng đế trẻ tinh anh đã trở lại trong câu chuyện.

"Xin đừng buông tay." - Bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại như đóa hoa thủy tiên của công chúa nhẹ nhàng mà tha thiết nắm lấy bàn tay lớn của đế. Nàng đặt gọn bàn tay mình trong ấy. - "Chỉ cần ngài nắm chặt ta tay, tất cả sẽ là của ngài." - Đôi mắt công chúa hun hút như vực, nhìn đế.

Nàng cảm thấy như, cuối cùng, sau chuỗi ngày mệt mỏi vô vọng đoán tâm tính đế, nàng đã có thể dò dẫm được lối đi trong trái tim ngài. Tâm can nàng như có một đóa hoa mạnh mẽ đang bung cánh. Chỉ cần bàn tay này nắm lấy tay nàng, nàng có thể bắt chắp tất cả, hy sinh tất cả. Chính giây phút đó, nàng không hay biết mà sa chân vào một ma đồ khuynh đảo cả thiên hạ.

Hoàng đế nâng tay công chúa, nhẹ nhàng hôn. Trong cái hôn hiện muôn vàn nước cờ hiểm độc.

Năm ấy, ngày ấy, sau khi biến sự đoạt ngôi đã đẹp, các anh em trai đã bị xử tử.

Vào một đêm trăng tròn và có màu đỏ, rực rỡ như hòn máu khổng lồ đang cháy, hoàng đế một mình trong mật thất của chính điện, mà lối đi vào được điều khiển bởi chiếc đầu rồng chạm trở trên ngai vàng. Ngài đứng giữa gian mật thất, vui thích ngắm nhìn ngọn nến lớn đang nuốt lấy không khí, tham lam từng vốc to một.

"Thần xin thỉnh an hoàng thượng." - Một giọng nói bán nam bán nữ sặc mùi nham hiểm vang sau lưng đế.

"Tả thừa tướng bình thân." - Đế vội vàng bước đến đỡ vị quan già. Đây chính là đại quan phù thủy, người đã dung dưỡng và dạy dỗ công chúa Narissara từ thuở nhỏ. Đế mỉm cười đầy cảm kích. - "Tả thừa tướng bao năm qua vất vả rồi. Chuyện lần này không có kham, trăm khó mà bình an."

"Tiên hậu giao việc, tiên đế giao việc, thần phải tuân mệnh." - Quan phù thủy quan sát gương mặt anh tuấn của hoàng đế trẻ. Ngài có nhiều nét giống với người em gái bạc mệnh của ông, mẫu hậu của đế. - "Hoàng thượng yên tâm, ngày mai theo công chúa Narissara về vương quốc bên kia, thần sẽ tận sức nhanh chóng triển khai kế hoạch thống nhất hai phía của rừng hoa thủy tiên."

"Trăm e ngại nhất là Narissara. Nàng ấy đọc được não người, mấy ngày nay trăm đã phải viện cớ tránh mặt nàng ấy, e một khoảnh khắc không kiểm soát được tính toán của mình."

"Hoàng thượng yên tâm. Nữ nhân ngu ngốc nhất là khi yêu. Công chúa yêu ngài."

Hoàng đế nheo mắt nhìn đại quan phù thủy, chờ đón những lời tiếp sau. Chắc chắn đường đi nước bước đã được bày bố.

"Công chúa sẽ xin thân một lời nguyện buộc hoàng thượng yêu nàng. Thần sẽ cho nàng lời nguyện ánh trăng mà trong cung thất cổ xưa, các vị phi tần trước khi nhập cung đều phải lập để vĩnh viễn yêu thương và trung thành với hoàng đế. Công chúa sẽ vĩnh viễn yêu ngài, vì tình yêu mà chẳng nề hà chuyện phản quốc gia, phản phụ vương. Sau khi lời nguyện đã lập, hoàng đế chỉ cần lạnh nhạt với nàng. Ghen tuông sẽ khiến nàng mất lý trí."

"Nhưng nếu Narissara không như ý có thể sẽ tổn hại khanh."

"Quá nhiều máu đã chảy, máu của thần chỉ như một giọt nước trong Bích Hồ, không đáng bận tâm." - Đại quan phù thủy nhìn sâu vào đôi mắt màu hổ phách của đế. Trong đôi mắt ấy có ác tính. Như một con rắn độc đầy bất ngờ và lật lọng. Ông quỳ xuống. - "Xin hoàng thượng hãy đến bảo vệ Hoa Linh. Sau khi sử dụng con gái thần xong, hãy đem nó đi thật xa, đừng cho công chúa Narissara chạm vào nó. Xin hoàng thượng đừng diệt vong giọt sống cuối cùng của gia tộc thần. Bằng không..." - Ông ngược nhìn hoàng đế, đe dọa và cảnh báo. - "Bất kể tiên hậu là em gái ta, ta cũng sẽ làm phép cho linh hồn ấy mãi bị dày vò, không siêu sinh."

Bất giác, hoàng đế lùi một bước. Ngài trừng trừng nhìn vào đôi mắt đang nheo lại, hung dữ và có độc của quan phù thủy. Vài khoảnh khắc, ngài gật đầu. Đây là lời hứa duy nhất trong đời mà đế thực hiện.

NU HÔN TRÊN KHÔNG

[LINH KÔI]

Trên bàn biên tập: Niềm tin không phải là phép màu để những người yêu nhau rồi xa nhau có thể trở về bên nhau. Nhưng định mệnh thì thực sự có khả năng tạo ra điều kì diệu ấy.

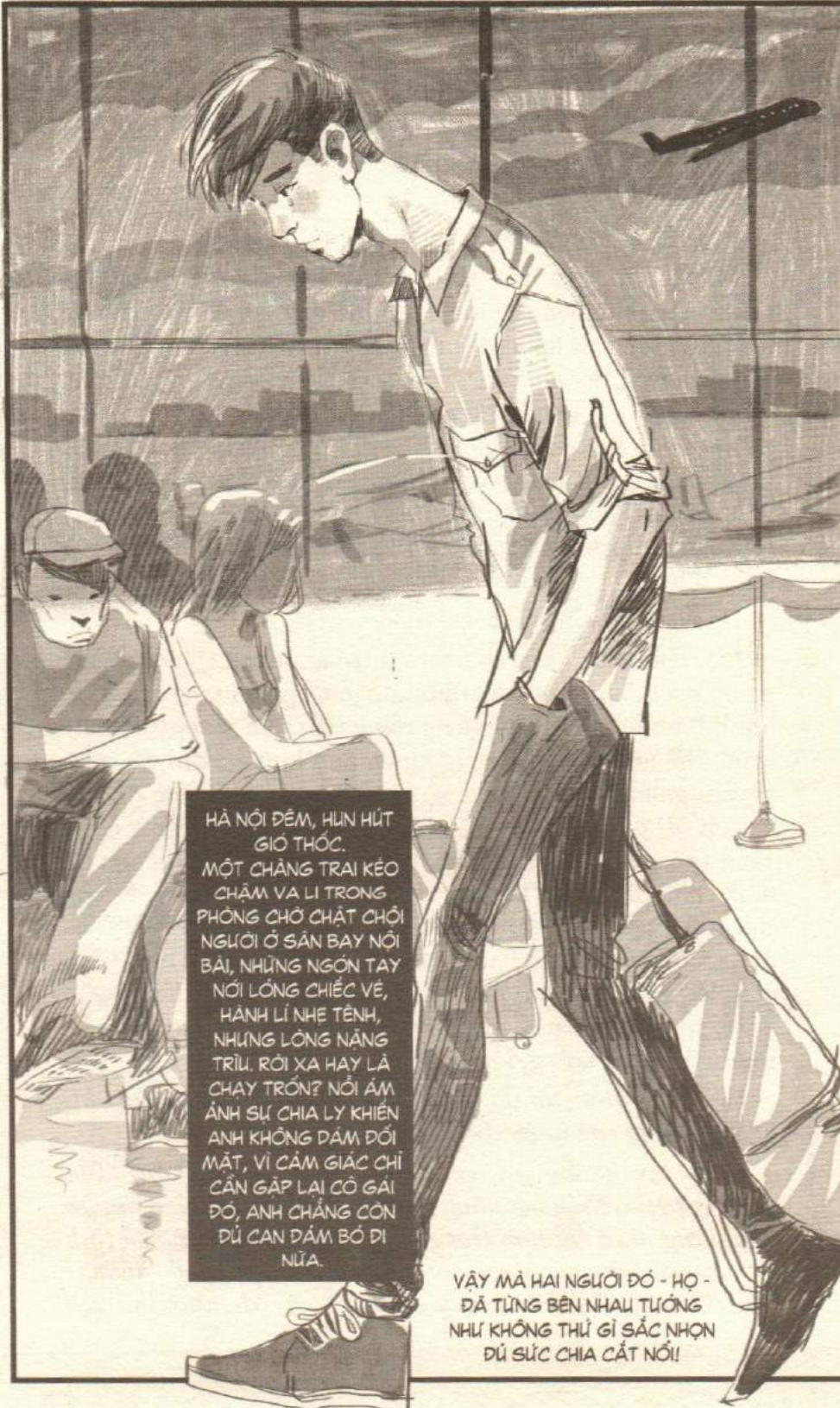
Muốn thế, trước hết bạn phải tin rằng có thứ mang tên là Định Mệnh ở trên đời này đã.

Và chắc chắn, bạn sẽ tìm thấy tình yêu của đời mình, ở đâu đó. Có thể là trên không. Có thể lắm!

CHIỀU SÀI GÒN, TAN CHÁY
GIỮA NẮNG.

MỘT CÔ GÁI NGỒI BÊN
CẠNH CỬA SỐ TRONG QUÁN
CÀ PHÊ LẠ, NHÌN RA XA, NƠI
BÊN KIA ĐƯỜNG CÓ TÁN
CÂY GIÀ DẠN XEN CHỤM LÁ
XANH MƯỢT VỚI HẰNG DÂY
ĐIỆN DÀI VÀ RỐI. CÔ ĐỌC
HOÀN TOÀN, TIẾNG NẮC
NGHEN DẰNG VANG LÊN RỜI
RƠI TÔM, CHÌM NGHỈM GIỮA
MỘT THÀNH PHỐ CHEN CHÚC
HƠN 8 TRIỆU DÂN.

HÀ NƠI ĐÊM, HÚN HÚT
GIÓ THỐC.
MỘT CHÀNG TRAI KÉO
CHẠM VA LI TRONG
PHÒNG CHỜ CHẬT CHỖ
NGƯỜI Ở SÂN BAY NỘI
BÀI, NHỮNG NGÓN TAY
NƠI LÔNG CHIẾC VÉ,
HÀNH LÍ NHẹ TỀNH,
NHƯNG LÒNG NẶNG
TRILU. RỜI XA HAY LÀ
CHẠY TRỐN? NỖI ẦM
ẦM SỰ CHIA LY KHIẾN
ANH KHÔNG DÁM ĐỐI
MẶT, VÌ CẢM GIÁC CHỈ
CẦN GẤP LẠI CÔ GÁI
ĐÓ, ANH CHẮNG CÒN
DÙ CÁN DÁM BỎ ĐI
NỮA.

VẬY MÀ HAI NGƯỜI ĐÓ - HỌ -
ĐÃ TỪNG BÈN NHAU TƯƠNG
NHƯ KHÔNG THỬ GÌ SẮC NHỌN
DÙ SỨC CHIA CẮT NỖI!

Một cuộc chia tay không lời thoại.

Sự im lặng có thể gây ra những hiểu lầm, nhưng đôi khi, người ta vẫn chọn lựa nó để rời xa nhau.

Cùng một ngày...

Chiều Sài Gòn, tan chảy giữa nắng.

Một cô gái ngồi bên cạnh cửa sổ trong quán cà phê lạ, nhìn ra xa, nơi bên kia đường có tán cây già đan xen chùm lá xanh muốt với hàng dây điện dài và rối. Từ trên tầng cao nhìn xuống, phố tan tằm, đông xe cộ, ồn ã bởi những tạp âm, dòng người mà cô không quen hồi hỏ xuôi ngược qua lại, chẳng ai đủ kiên nhẫn đợi ai, chờ ai. Thời gian cũng lao đi, hỏ hỏ vùn vụt, mọi thứ vỏ và chuyển động, không kịp đứng yên. Cô độc hoàn toàn, tiếng nấc nghẹn đắng vang lên rồi rơi tõm, chìm ngấm giữa một thành phố chen chúc hơn 8 triệu dân.

Hà Nội đêm, hun hút gió thốc.

Một chàng trai kéo chậm va li trong phòng chờ chật chội người ở sân bay Nội Bài, những ngón tay nỏ lỏng chiếc vé, hành lí nhẹ tênh, nhưng lòng nặng trĩu. Rời xa hay là chạy trốn? Nỗi ám ảnh sự chia ly khiến anh không dám đối mặt, vì cảm giác chỉ cần gặp lại cô gái đó, anh chẳng còn đủ can đảm bỏ đi nữa. Gió xô gió, không khí khê lạnh. Nền trời tối sẫm, vắng sao, mây rất gần, như có thể với tay chạm đến rồi nắm chặt, dù là qua lớp cửa kính bụi nhám. Chia tay không câu từ biệt, không tiếng cãi vã, không lời oán trách. Tất cả đều câm bật. Cả hai lặng lẽ buông nhau, bẻ gãy một vòng ôm, đến cả âm thanh đổ vỡ nứt đôi cũng không lắng nghe được, nước mắt chảy ngược, thấm vào tim, ngấm sâu, bị những khoảng trống, lỗ hỏ hút cạn nước, khô khốc!

Vậy mà hai người đó - họ - đã từng bên nhau tưởng như không thứ gì sắc nhọn đủ sức chia cắt nỏ!

Chia tay không lời, có chắc sẽ nhẹ nhõm hỏn? Tổn thương sẽ cứa từng vết nông hơn trong trái tim? Đón đau sẽ đâm từng nhát êm hơn trong tâm trí? Sau một chuyện tình sét đánh sẽ bỏ những chỗ bỏ rất sâu? Có phải vậy không? Nếu không! Tại sao, vẫn đường ai nấy đi như thể yêu

thương kia, đã hoen rỉ ố cũ, nỗi nhớ kia, đã ngừng thở thật rồi?

Yokohama - thành phố biển mùa mưa.

1 năm sau...

12 tháng em nghĩ về anh. 365 ngày em nhớ anh!

1 năm trước...

Một ngày, anh bỗng nhiên biến mất khỏi cuộc sống của em - như chưa từng xuất hiện - tồn tại - in đậm. Em lục tung cả kí ức: Rỗng! Em hét hoảng gọi tên anh trong tim: Lặng! Em điên dại đào bới quá khứ: Trống không! Hạnh phúc: Bị xóa vết. Hình ảnh anh: Mất trắng. Em ngơ ngẩn khóc, đờ đẫn đau!

Rốt cuộc em vẫn không hiểu nổi, chuyện gì vẫn đang nghiệt ngã xảy ra? Nếu như... Yêu không nhiều, tình không sâu, hạnh phúc chẳng đậm, thì có lẽ bất hạnh còn đếm được! Tiếc là tất cả quá nồng, nồng đến mức khi mất nhau, khóe mi đã cứng rắn rất nhiều, cũng không ngăn được chính nó ứa nước và nhói cay!

Khoảng cách giữa chúng ta quá xa. Đường thì dài, thời gian gấp, không gian rộng. Em chẳng biết chạy đi đâu để kiếm tìm anh cả. Chỉ có thể duy nhất là nỗi nhớ của em - mới đủ sức đuổi kịp anh! Đặt compa quay một vòng trên bản đồ. Anh đi hết một hình tròn của anh, em cũng chẳng hề đứng lại đợi chờ một chỗ. Nếu định mệnh vô tình, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở điểm giao cắt. Nếu số phận thực sự thuộc về nhau, yêu thương sẽ trở về!

Một nửa của niềm tin, cũng là tin. Vậy thì, chuyện tình này, có 1/2 hy vọng... Chỉ cần ngay cả hy vọng bị chia đôi, cũng đừng buông tay từ bỏ là được.

Yokohama cách phía tây nam của Tokyo khoảng 30 phút đi tàu điện. Vẫn là một hơi thở nhộn nhịp trong cả bầu khí quẩn sôi động Nhật Bản, nhưng ở Yokohama phả ra nét quẩn rũ riêng, như một cô tiểu thư kiêu kỳ nhưng cũng hết sức dịu nhẹ. Phá cách độc đáo vẫn đậm đà truyền thống, hiện đại bậc nhất vẫn gìn giữ nguyên vẹn tinh hoa cổ xưa. Đó là lý do em cảm thấy mình rất may mắn khi nhận được

học bổng của một khóa đào tạo thiết kế nội thất ngắn hạn ở đây.

Đúng là may mắn mà, em có thể lấp vào những ngày vắng anh - bằng khoảng thời gian say mê với ước mơ tuổi trẻ. Em có thể tự chấm thuốc đỏ, bằng bó tổn thương bằng cách thả lỏng tâm hồn trôi bèo bồng như những cánh chim hải âu trắng muốt bay xiên dọc bờ biển. Ít nhất, tại thành phố sầm uất trên đảo này, em có thể dán chồng những kỉ niệm mới lên phần kí ức cũ ở Hà Nội - khi bên anh. Hạnh phúc cất chỉ, bắt đầu đổi màu da non. Em có thể vui với những cảm xúc tạm thời, như phấn khích tốt độ khi đứng trong thang máy với tốc độ nhanh thứ hai thế giới của tòa nhà cao nhất nước Nhật: Landmark Tower. Chỉ cần nhấn nút số 69, nhắm chặt mắt, 40 giây sau em đã ở đài thiên văn Sky Garden. Nhanh khủng khiếp, lướt vội hơn gió, xuyên cả không gian, quên hẳn thời gian, cứ như được đứng yên và bay thẳng lên bầu trời. Lần nào lang thang trong khu trung tâm mua sắm, em cũng thích thú chui vào thang máy, rồi len lén cười tinh nghịch hết trẻ con, bao giờ cũng thở phào nhẹ nhõm vì vẫn thấy mình sống sót sau 40 giây nín thở.

Nhưng duy nhất một lần, em khóc. Em khóc nức nở, em mặc kệ lúc đó, xung quanh có ai, ai bối rối, ai nhìn em với ánh mắt thương hại. Em kệ tất cả, em chỉ tôn trọng xúc cảm của em thôi. Trái tim bó bột, vậy mà nổi nhớ chẳng chịu đông cứng, mủ cứ rỉ, nước mắt bắt đầu chảy từ tim, từng mảng thạch cao nứt vỡ, tung tóe, trào máu. Em nhớ anh điên loạn, vô thức lao người đi, Yokohama đang mùa mưa rào, nước xả ào ào, nhòa cả tấm kính chắn cửa ô tô. Đường phố mắc kẹt, dòng xe cộ kiên nhẫn nhường nhịn nhau. Bước ra khỏi chiếc taxi, em ướt sũng, mắt đầm nước, nước mắt một hàng, nước mưa nhiều hàng. Giọt mặn giọt nhạt cứ chảy rờn rờn. Vội vàng chạy đến Landmark Tower, vào thang máy, lên tầng thứ 69. Em đang làm trò gì ngu ngốc thế này? Em mất trí đúng không? Em cuống cuống trèo lên đài thiên văn - nơi có thể nhìn 360 độ toàn cảnh về thành phố, trong những ngày đẹp trời còn có thể thấy cả núi Phú Sĩ. Em lên đấy, với hy vọng mù mờ, chỉ để nhìn thấy anh,

tìm được anh! Em căng mắt thật kĩ, soi xét từng góc phố, đốm sáng. Không bỏ sót chi tiết nào, xoay ống kính 4 phía, chỉ toàn là những tòa nhà cao chọc mây đen, những ánh sáng rực rỡ, đèn đường lộng lẫy. Bên cạnh khách sạn hình cánh bướm, đu quay Cosmo Clock 21 nổi bật nhất trong bóng tối là một hình tròn có kết cấu cầu kì, rắc rối với những sắc màu đa dạng. Còn anh, người em yêu. Anh đang ở đâu? Em chẳng thấy! Em khóc vì em bất lực, bất lực ngay cả việc không tìm nên nổi những yếu đuối mong manh.

Yokohama - nơi xanh ngắt trời và biển - em muốn gặp anh vô cùng, thật sự rất muốn!

- Anh bạn, cậu soạn sửa hành lý đi đâu vậy? Về Việt Nam à?

- Không, cái không khí trầm lắng ở Washington khiến tôi hơi ngột ngạt. Muốn đổi gió dễ thở hơn thôi.

- Phải đấy, cậu đã quyết định du lịch ở đâu chưa?

- Yokohama. Nghe nói ở đây có ngọn hải đăng cao nhất thế giới, cứ 10 giây lại đổi đèn màu một lần. Có cả cầu vịnh rất dài nối liền với cầu vịnh Tokyo. Không những thế, có cả khu Bashamichi, chuỗi tòa nhà được xây dựng toàn gạch đỏ, phố người Hoa náo nhiệt và công viên Yamashita - là địa điểm mà khung cảnh rất phù hợp cho những khi suy nghĩ cần yên tĩnh... Tôi thấy khá tò mò nên sẽ đến khám phá thử xem thế nào.

- Thế cơ à? Tuyệt quá. Nếu không vương lịch làm thêm, tôi cũng muốn rong chơi một chuyến cho đã, sống bận rộn quá đôi khi căng thẳng lắm.

- Yên tâm, tôi sẽ không quên quà cho cậu bạn cùng phòng đâu.

- Thích thật. Tôi mừng lắm. Sau ca phẫu thuật, tâm trạng cậu khá lên nhiều. Chúc vui nhé, anh bạn!

Một cô gái gói ghém đồ đạc nhồi nhét vào hai chiếc va li lớn, từ Yokohama trở về Việt Nam sau khi tốt nghiệp khóa học thiết kế ngắn hạn. Một chàng trai đặt vé máy bay khứ

hồi sang tham quan Nhật Bản. Họ - khác giờ khởi hành, chênh đường bay, nhưng cùng ngày. Và hai con người đó yêu nhau hơn cả họ có thể cảm nhận. Định mệnh trớ trêu, lần 1!

Những ngày hoa anh đào ửng hồng ở Washington DC.

Hai năm sau...

24 tháng anh không thể sống thiếu em - anh chỉ như đang tồn tại.

Gấp đôi 365 ngày, anh mất hoàn toàn liên lạc với em.

Hai năm trước...

Anh bỏ đi. Hai năm sau... Mọi nỗ lực tìm kiếm em đều trở nên vô ích. Em gần như biến mất khỏi đời anh. Em giận anh lắm đúng không? Anh đứng ở đây, để em trút hết giận dữ này! Em! Làm ơn, đừng chơi trò trốn tìm nữa!

Washington DC cuối tháng 3, đầu tháng 4, Đông giá rét mướt vừa giấu mặt, mùa Xuân đã nhẹ nhàng chớm nở trên từng nhánh cây anh đào. Những chùm hoa trắng tinh khiết, hồng trong veo, nhị màu vàng nhạt bung xoe khắp thành phố. Thân cây nâu sẫm, gốc to, tán rộng, hoa giăng kín cả một khoảng trời xanh lơ. Đạp xe dạo quanh hồ Tidal Basin, dọc con sông Potomac, chạy một vòng tượng đài Washington, thơ thẩn trong công viên quốc gia Nation Mall... đâu đâu cũng thấy rực rỡ hoa anh đào. Đứng dưới gốc cây, ngẩng cổ nhìn lên, nhiều khi mắt anh nhòe đi bởi màu hoa nở rộ. Lòng anh lạnh lẽo lạ lùng, thành phố không em, mùa nào cũng là mùa Đông. Hoa anh đào hay nhúm tuyết cuối sót lại trên cành?

Anh thở dài, cất kín không được những ưu phiền riêng tư. Thành phố này lặng yên lắm, tiếng thở dài khe khẽ cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Đường phố rộng thênh thang, người qua lại không cần chen lấn, cứ thế thông thả mà bước thôi. Dân số ít ỏi, những tòa nhà tuy kiến trúc đẹp mắt nhưng thấp khiến không gian mở ra rất nhiều, bầu trời mênh mông, dễ thở hơn. Nhịp sống chậm, chẳng ai cần hối hả. Thế nhưng ở đây càng lâu, anh càng thấy mình trống rỗng quá. Và không thể thanh thản nữa!

Hai năm trước, khoảng thời gian tồi tệ trước khi anh rời Việt Nam, một lần anh bất cẩn ngã cầu thang, cú ngã nhẹ, không xây xước, chỉ có cặp kính cận vỡ vụn và va đập khiến mắt hơi nhức. Sẽ chẳng có chuyện gì hay biến cố nào xảy ra, anh cũng không hề để ý, cho đến khi những cơn đau đầu choáng váng xuất hiện, mất lúc mờ lúc không, nhìn ánh đèn có những quầng xanh đỏ như cầu vồng, tầm nhìn bị thu hẹp dần. Bác sỹ chuẩn đoán sau cú ngã anh bị chứng: Đường lưu thông lưu thủy dịch bị cản trở, làm áp suất nhãn áp tăng lên, gây tổn thương thần kinh thị giác, làm mất lớp sợi tế bào. Nếu không chữa trị, trường hợp xấu nhất sẽ là vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng. Lúc nghe bác sỹ thông báo, anh vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ hơi sững sờ, nhưng khi suy nghĩ có thể sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy em nữa, tinh thần anh quy ngã, sự cứng cỏi gồng người sụp đổ. Anh hoàn tất các thủ tục, hồ sơ du học thạc sỹ, trong thời gian đó sẽ tranh thủ phẫu thuật. Anh chẳng muốn ai lo lắng thêm cho mình, nhất là em, khi lòng anh đã đủ thứ ngổn ngang, bề bộn bất an rồi. Minh anh chịu đựng thôi, anh nhất định phải vượt qua bão giông này, bằng mọi giá, để trở về bên em!

Anh đã không chào từ biệt em lần anh đi, những ngày trước đó cố tình không quan tâm em, thờ ơ và hờ hững, anh bỏ mặc em ngỡ ngàng không hiểu chuyện. Anh lạnh lùng, vô tâm, giả vờ thay đổi như kẻ trở mặt, lật giọng sẵn sàng phũ phàng với yêu thương da diết. Anh biết, lòng tự trọng của em, không cho phép em gào thét và quy lụy van xin. Em sống rất kiêu hãnh, anh yêu em vì tính cách đó, chẳng hề cúi đầu hèn kém kể cả trước gian nan. Anh bỏ đi, em không bám víu níu kéo, anh không nói, em cũng lặng im. Anh đóng cửa suy nghĩ, em cũng quay lưng, theo đuổi lý trí riêng mình. Tất cả đúng như dự đoán, theo đúng đường ray vạch sẵn, dấu chuẩn bị tâm lý từ trước vậy mà anh vẫn đau không thể tả. Nhưng biết làm sao, anh chẳng thể đổi mặt, càng không được phép nói ra, nước mắt của em, như mũi dao, lách sâu da thịt anh, còn đáng sợ hơn nhiều so với cuộc phẫu thuật sắp sửa mà tỉ số thành bại là 50/50.

Sau cuộc phẫu thuật may mắn, anh về Hà Nội thì em đã mất tích, không để lại chút dấu vết, như một làn khói mỏng tan sạch. Nghe nói em vào Sài Gòn, lại nghe nói em đi du học, nhưng không biết cụ thể ở đâu. Anh để lạc em thật rồi, khi quay lại Washington - thành phố bỗng buồn man mác.

Tôi có một chuyến công tác 3 ngày tại Washington, công việc chất dồn nặng nề, áp lực đè mạnh, tâm trí không có lúc nào rảnh rỗi. Thế cũng tốt, tôi bị ám ảnh những giây phút chẳng biết phải làm gì cho thời gian trôi, những lúc như thế, nỗi nhớ đã cũ bao giờ cũng trở mình, tựa quây, nhức nhối. Toàn sức cho công việc khiến tôi quên bẵng đi sự thật là đang đợi chờ một ai đó, đã từng rời bỏ mình. Washington DC là một địa điểm có rất nhiều tòa nhà được liệt kê vào danh sách kiến trúc ấn tượng của thế giới. Phố thấp, đường rộng, con người trầm ấm và thân thiện, bầu trời nơi đây trong xanh như ngọc bích, ngồi trên ghế đá cũng có thể ngắm toàn cảnh trên không mà chẳng bị che khuất tầm nhìn. Mùa hoa anh đào đang khoe sắc, tôi thấy nhớ Nhật Bản còn cao. Một năm về trước, khi tôi còn đang loay hoay vật vã cùng đau khổ, thành phố biển Yokohama đã ôm lấy tôi vào lòng, vỗ về, che chở. Mặc dù tôi chỉ là một vị khách lạ. Tôi đã quyết định từ chối lời tỏ tình của anh bạn đồng nghiệp cùng chung chuyến công tác này. Đó là một chàng trai tốt, ân cần và chân thành, nhưng biết làm sao được, khi trái tim tôi chật chỗ rồi: Kí ức, nỗi nhớ, tổn thương, hạnh phúc, hy vọng... vẫn còn đang ngập sâu dày lớp.

Một chàng trai bước ra từ quán rượu sau khi nhâm nhi hai ly whisky. 30 giây sau, một cô gái bước ra từ cửa hàng bánh ngọt khi đã mua vài túi làm quà. Trên vỉa hè dài, chàng trai đi về phía bên phải cửa ra vào, cô gái tản bộ hướng ngược lại. Quán rượu và tiệm bánh nằm sát cạnh nhau, chính giữa tuyến phố trung tâm của Washington không mấy ồn ào. Họ - những kẻ yêu nhau lại thất lạc nhau, lần nữa. Một tích tắc, chàng trai kia quay người lại, nhìn thấy dáng hình quen thuộc, nhưng rồi lại lắc đầu, cười chua chát, nghĩ mình hoa mắt ảo ảnh. Kẻ đã từng đưa đôi mắt

lên bàn mổ một lần, liệu có còn tin vào nó? Họ - xa dần... giữa một con đường thừa thớt người và bóng chiều nhập nhoạng loang máu.

Bao giờ số phận mới thôi đùa giỡn?

Singapore sắc màu và khoảnh khắc gặp lại.

3 năm sau...

Em không thể tin nổi, rằng em đang nhìn thấy anh, giữa cây cầu đi bộ cao nhất Singapore - Henderson Waves. Anh có biết cây cầu này dài bao nhiêu mét không? Tại sao giữa vô số du khách và dân bản địa đang tấp nập xuôi ngược trên cây cầu này, chúng ta lại gặp nhau? Là sự cố ý của duyên số? Em chết lặng, cảm xúc trào dâng rồi lại cạn rỗng, đầu óc rối xoăn rồi lại trống không, như thể em vừa bị đánh cắp nhận thức. Có rất nhiều câu muốn nói, điều muốn hỏi, rồi chẳng nói nên lời, đôi môi im bất. Em chỉ biết đứng yên ở đó, cho khoảnh khắc bất gặp anh dừng lại. Một ông khách du lịch lướt vội qua em, em không tránh, buông thông người và thế là ngã. Trước khi ngối bệt xuống trên những thanh gỗ trên cầu, em vẫn kịp nhìn thấy anh đang chạy tới... phía em!

Anh nghĩ là anh đang mơ. Anh không thể tin tưởng vào đôi mắt mình, nếu như không được ôm chặt em trong vòng tay. Nhưng giấc mơ chợt tỉnh, khi em đứng cách anh khoảng 7 mét và vừa bị ngã. Anh chạy như điên, anh sợ nếu không kịp, hình ảnh của em sẽ tan biến, còn mình anh lơ lửng với nỗi mất mát cùng cây cầu uốn lượn như rắn nối liền giữa hai công viên lớn này.

- Không sao, có anh đây rồi!

- Anh đã ở đâu? Sao bây giờ mới xuất hiện? Anh có biết là em đã vất vả tìm anh khắp nơi không? Em nhớ anh lắm, anh biết không? Đồ tồi!

- Anh xin lỗi... Em nín khóc đi, ai nhìn vào lại tưởng anh xô em ngã!

- Đồ đểu. Ba năm trước anh bỏ em đi không nói một lời. Ba năm sau gặp nhau trong tình cảnh này, anh còn lo nghĩ đến sĩ diện trước ư?

- Thôi nào, đừng dậy để anh ôm cho thoải mái, em ngồi thế này khó ôm lắm!

- Anh còn có tâm trạng đùa được đấy? Ai cho anh ôm? Anh đi tiếp đi, đi như ba năm qua sống sung sướng ở đâu ấy. Em không cần! Không cần anh nữa...

Có một cô gái, bao nhiêu trách móc, tủi thân, hờn dỗi òa vỡ thành nước mắt. Có một chàng trai ôm siết người mình yêu, như sợ lạc mất, lần nữa!

- Tại sao anh bỏ em đi?

- Anh xin lỗi. Anh thật xin lỗi. Nhưng ba năm trước anh không đủ tự tin để tiếp tục bên cạnh em, càng không đủ mạnh mẽ và can đảm để hứa chắc chắn một điều: Sau chuyến đi đó, anh sẽ trở về bình an. Nước mắt của em là nỗi đau của anh, mà anh thì không đủ sức đề kháng để chịu đựng nó quá lâu đâu, em yêu ạ.

- Đã có chuyện gì xảy ra với anh vậy?

- Chỉ là đôi mắt anh không ổn và nó cần phẫu thuật thôi. Nay, đừng khóc toáng lên như thế chứ. Anh không sao nữa rồi. Mắt anh vẫn tinh lắm, vẫn thấy em rõ ràng, càng ngày em càng xinh đẹp đấy!

- Em ghét anh, vì anh đã lặng im không hề nói một câu nào cả.

- Còn anh, anh luôn yêu em, dù đôi ta có lúc không bước chung đường.

Hà Nội đêm, dịu dàng.

- Em vừa ăn tối xong đã đói à?

- Bánh kem chỉ là món tráng miệng mà. Anh ăn không? Ngọt lắm.

- Em ăn nhanh lên, người ta sắp tắt đèn cho các hành khách khác ngủ rồi đấy.

Trời đêm qua ô vuông cửa kính máy bay, những chấm sáng nhỏ xíu lấp lánh, tất cả bị thu nhỏ nhìn từ trên cao. Cảnh đẹp lung linh, huyền ảo.

- Nay, quay sang anh bảo.

- Gì cơ?

- Em bao nhiêu tuổi rồi mà cứ như trẻ con thế hả? Ăn tí bánh cũng để kem lem nhem ở mép thế này?

- Đâu? Làm gì có?

Đèn vàng bỗng nhiên được tắt, chỉ còn chút ánh sáng mờ, chàng trai bất ngờ hôn cô gái. Xung quanh yên tĩnh, chỉ còn tiếng trái tim đập mạnh. Một nụ hôn trên không, ngọt và thơm như bánh kem. Một nụ hôn rất chậm, tan quyện đắm đuối. Máy bay tự nhiên lắc lư, cả hai giật mình rồi bật cười. Cô gái đẩy chàng trai ra, nũng nịu:

- Kem dính ở đâu? Anh lừa em!

- Anh liếm hết rồi. Không tin à?

- Anh còn cười được hả. Muốn chết không? Em hét cho mọi người thức dậy bây giờ?

- Cứ tự nhiên, nếu em chấp nhận bị tống cổ khỏi máy bay và đủ dũng cảm rơi xuống mặt đất với với một chiếc dù. Em có biết bay không?

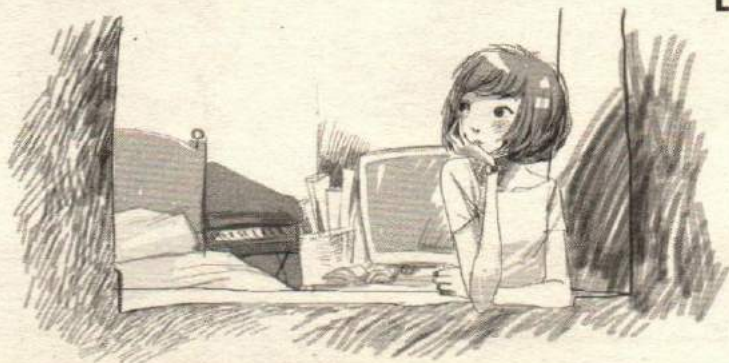
Họ lại hôn nhau, ngọt lịm. Cuốn lấy nhau, như thể không thể dứt ra nổi. Nụ hôn trên cao, nơi có ngàn mây và vô vàn gió, một nụ hôn xuyên qua không trung, lao vun vút giữa cả màn đêm. Bất chấp thời gian, không gian, nụ hôn thuộc về những kẻ yêu nhau thật sự nồng cháy.

Một khi đã là định mệnh của nhau thì xa xôi mấy cũng gặp lại, ba năm hay lâu hơn nữa, cũng có ngày trở về. Chỉ cần yêu thương đủ lớn, niềm tin đủ nhiều thì không cản trở nào là không thể vượt qua, không sức mạnh nào đập vỡ được những trái tim kim cương, gió không len được, cát không lọt nổi giữa những kẽ hở một chuyện tình đan xen nụ cười - nước mắt!

Vì là định mệnh của nhau!

Phải, là định mệnh!

L.K.I

Trên bàn biên tập Cũng là một con say nắng, nhưng với bút pháp điêu luyện của một trong những nhà văn được giới trẻ yêu thích nhất, tác giả đã sắp đặt để điều bất thường trở thành bình thường. Người đọc sẽ không hề cảm thấy mùi vị của sự phản bội, ngược lại, đâu đó là nỗi cảm thông và chia sẻ. Một cuộc say nắng chẳng ai có lỗi, tất cả như sự an bài của số phận mà thôi.

ÁO BÔNG CHẦN ĐỎ

[PHAN HỒN NHIÊN]

TALK TO ME SOFTLY
THERE IS SOMETHING IN YOUR EYES
DON'T HANG YOUR HEAD IN SORROW
AND PLEASE DON'T CRY
I KNOW HOW YOU FEEL INSIDE YA
I'VE BEEN THERE BEFORE
SOMETHIN' IS CHANGIN' INSIDE YOU
AND DON'T YOU KNOW...

ANH SẮP
KẾT HÔN Ừ?

HAI THÁNG NỮA. VỢ
CỦA TÔI RẤT ĐẸP, GIỎI
NỮA. CÓ THẤY LẠ Ừ?

SỐNG VỚI MỘT
NGƯỜI, ĐIỀU ẤY THẬT
ĐÁNG NẾ...

...DON'T YOU CRY TONIGHT
I STILL LOVE YOU BABY
DON'T YOU CRY TONIGHT
DON'T YOU CRY TONIGHT
THERE'S A HEAVEN ABOVE
YOU BABY
AND DON'T YOU CRY
TONIGHT...

CÓ YÊU AI BAO
GIỜ CHƯA?

AND DON'T YOU CRY
TONIGHT
AND DON'T YOU CRY
TONIGHT
AND DON'T YOU CRY
TONIGHT
THERE'S A HEAVEN ABOVE
YOU BABY
AND DON'T YOU CRY
DON'T YOU EVER CRY
DON'T YOU CRY TONIGHT
BABY MAYBE SOMEDAY
DON'T YOU CRY
DON'T YOU EVER CRY
DON'T YOU CRY
TONIGHT

Gã tóc nâu đứng chệch ngưỡng cửa, đầu thuốc lá lóe sáng khi gã rút từ dưới áo ngắn khẩu súng lục, điềm tinh nheo mắt ngắm bắn hai phát. Người trúng đạn vẫn ngồi trên yên cho tới khi con ngựa rống lên một tiếng thảm thiết, ngã lăn ra đất hát theo người kỵ mã xấu số. Anh ta nằm ngựa, cặp mắt mở hé phản chiếu ánh Mặt Trời. Một nhánh hoa dại đu đưa trước gương mặt dần dần bình thản. Người kỵ mã gượng hé mắt lần nữa, cười nuối tiếc, thì thào: "*Số phận an bài. Nhưng đời đẹp quá!*". Các vệt mây trắng và dòng chữ cuối phim chạy dọc màn ảnh. Những người trong phòng chiếu lục tục đứng dậy, tiến về ô cửa sáng.

Cô gái đi cùng khoác nhẹ tay Vinh. Dư vị u hoài từ bộ phim vương vất trong anh: Đồng cỏ hoang, ngựa, các cuộc sống lang bạt ngẩn ngui. Ra khỏi rạp, Vinh mới tìm thấy một câu khả dĩ: "*Em thích bộ phim chứ?*". An mỉm cười, giọng hơi khàn của người nhiễm lạnh: "*Em sẽ không quên buổi chiếu này...*". Rất nhiều lúc trong cuộc sống, đoạn cuối bộ phim cao bồi hiện ra trước mắt Vinh, và âm vọng tiếng An lặp lại câu thoại kỳ lạ: "*Số phận an bài. Nhưng đời đẹp quá...*".

*

Ở bất cứ đâu, những phòng chờ sân bay càng về khuya càng trở nên trống rỗng. Tiếng ồn ã ngoài đường băng khiến các khối không khí dao động mạnh, như thể cả thế giới chao đảo bay trong khoảng không ướt át thốc đầy gió. Giọng nói trên loa vang lên đột ngột cho biết máy bay vừa tiếp đất an toàn. Cho tới khi hành khách mệt mỏi cuối cùng ra khỏi trạm kiểm soát, vẫn chưa thấy người cộng sự xuất hiện. Vinh lo lắng vòng qua mấy cây cột. Anh đón một cộng sự chưa biết mặt bay ra từ phương Nam. Cô gái mảnh khảnh ngồi trên cái va-li xanh da trời, mớ tóc thẳng vén qua tai. Về như cô ta không còn trông đợi gì cả. Vinh tới gần, hỏi: "*Chuyến vừa rồi có người đàn ông nào bỏ bay, tên An, cô biết không?*". Cô gái lắc đầu: "*Không rõ. Nhưng tôi cũng tên An...*". Cảm giác ngạc nhiên vì nhầm lẫn tai hại. Tuy nhiên Vinh chỉ nói đơn giản: "*Xin lỗi. Thật khó nhận*

ra cô là người cần đón". "Có hề gì. Nhiều người nghĩ tên tôi như đàn ông". - An đáp.

Taxi chở họ vào thành phố. Cô gái lăm bắm trong bóng tối: "Ban này tôi cứ nghĩ máy bay đi lạc...". Anh đưa cô ta mảnh khăn chùi mắt. Các mẫu thông tin rời rạc giữa họ xóa mờ cảm giác xa lạ. An vừa ra trường nhưng làm thiết kế đã ba năm. Chưa bao giờ cô đi xa. Vinh là trưởng phòng, phụ trách thiết kế đồ họa. Anh sẽ liên hệ mật thiết với người cộng sự này, theo yêu cầu công việc. "Hãng đang phát triển. Việc chúng ta sẽ nhiều và nặng" - Anh nói bình thản - "Cô kham nổi chứ?". Ánh tự hào lan trên mặt An: "Tôi 23 tuổi rồi!". "Bằng vợ sắp cưới của tôi" - Vinh nhận xét - "Nhưng cô ấy can đảm hơn cô nhiều...". Cô gái cười. Nụ cười trong trẻo giữa bóng tối mùa Thu khiến Vinh bàng hoàng. Xe vào nội ô. Những mái ngói trầu nâu. Loáng thoáng cây như người xanh tái mắt ngủ. Tất cả bao phủ bởi vô số làn gió dính nước. Khi taxi đỗ trước khách sạn, cô thảng thốt: "Mùi gì thế?". Vinh hiểu ra: "Hoa sữa. Cô sao vậy?". An cho biết hơi khó thở rồi đẩy va-li vào thang máy cổ, cảm ơn Vinh đã tới đón và đóng chốt, chậm rãi bước lên cao sau dãy chân song cũ xưa.

Hai tuần tiếp sau Vinh không nói chuyện riêng với An. Cô ngồi giữa các nhân viên đồ họa, làm quen với một số yêu cầu thiết kế chuyên biệt, viết chương trình làm việc phối hợp cho văn phòng đại diện ở phương Nam. Một cách kín đáo, người chung quanh cười giọng nói du dương cùng cử chỉ hơi khác thường nơi An. Sáng An tới hãng sớm, áo khoác cũ, tha cái túi lớn đựng bản vẽ. Hết giờ, cô chạy đón xe buýt về khách sạn tồi tàn.

Một buổi chiều rời văn phòng muộn, Vinh phóng sượt qua cô gái xanh còng vì gió. Anh dừng lại, gọi: "Đi uống chút gì chứ?". Cô giữ khoảng cách lặng re sau anh. Cơn mưa ngắt quãng từ sáng đến giờ tạnh hẳn. Những vệt mây ướt sũng tan ra thành làn hơi xam xám. Đám lá khô như tờ báo cũ vụn vỡ cuốn tung theo gió... Mùa Đông lơ mờ phía chân trời. "Bây giờ cô thích nghe gì?" - Vinh chợt hỏi. "Rock" - An thở dài - "Mấy tuần tôi chưa nghe nó". Họ vào

phổ trung tâm, lên gác một ngôi nhà cổ, luồn vào căn phòng đầy người. Còn hai ghế ở ban-công nhìn xuống mặt hồ lặng im xanh. Các bản ballad giống dòng nước màu hổ phách xuyên qua các câu chuyện. An uống cốc cà phê to, bối rối trả lời vài câu hỏi từ Vinh. Cô không tự tin. Cô có vài bạn thân. Ở trong kia cô sống một mình...

- Anh sắp kết hôn ư? - An hỏi khẽ.

- Hai tháng nữa - Vinh bật cười - Vợ của tôi rất đẹp, giỏi nữa. Cô thấy lạ ư?

Cô gái lắc đầu :

- Sống với một người, điều ấy thật đáng nề...

Vinh cười to hơn. An co lại, gương mặt ửng đỏ.

- Cô yêu ai bao giờ chưa? - Vinh tò mò.

Không có trả lời. Bản ballad dâng cao trong quán tối. Lúc xuống cầu thang, điều gì xui khiến anh cầm cánh tay An buông lơi?

Họ đi bộ chậm rãi đường quanh hồ. Gió mỏng. Một cơn mưa không nhìn thấy, chỉ ướt. "*Mùa lạnh thích quá!*" - Cô gái thì thào, rồi run run nắm chặt bàn tay anh. Hơi thở nhẹ. Nụ cười yên tĩnh tinh khiết. Trạng thái tự do. Tuổi trẻ. Kinh nghiệm non nớt... Nhưng cùng chuỗi xúc cảm tha thiết ấy, sự trống trải mọc lên trong Vinh. Anh biết không nên làm sai lạc thứ tự đã xếp đặt trong cuộc sống. Gắn bó với một người là trò chơi nguy hiểm... Hồ như đọc được dòng suy nghĩ im lặng, An rùng mình, khề khàng: "*Tuần sau tôi bay về thì hơn. Công việc tạm ổn rồi!*". Họ lên xe. Chẳng có vấn đề gì được đặt ra. Nhưng tất cả bắt đầu thay đổi...

Những ngày mùa Đông, trời xám xanh như bọc thép. Các trận gió tràn về làm huyền não mọi đỉnh cây cả đêm và ngày. Không khí lạnh buốt đầy hơi ẩm. Vinh đưa người cộng sự tới trạm xe hàng không, từ đấy cô sẽ ra sân bay một mình. Trạm chờ vắng hoe. Ông tài xế ngồi quán chè chén ven đường rít thuốc lao, bảo nửa giờ nữa xe mới chạy. Vinh điện thoại hoãn giờ họp chiều, ở lại với An những phút cuối cùng. An ngồi im dưới tấm bạt, nhìn mưa lưa thưa trên các chùm dâu da xoan chảy xuống ngói cũ. Nhận ra cô gái run

rẩy dưới áo khoác mỏng, Vinh phóng vội về nhà, tìm thấy một áo bông chần nằm cũ đáy rương. Áo bông chần quả trám đỏ, gấu cũng cạp điều. Anh mua cho An thanh kẹo lạc và nhắc cách thức phối hợp công việc. An gạt đầu, đôi mắt xám tro tựa hai mặt hồ thẳng thốt. Họ bồn chồn, cùng dự đoán sự lãng quên nay mai. Người ra trạm xe đông dần. Cô gái trùm tấm áo cổ xưa kỳ dị, lên xe, vẫy Vinh. Tai xế nhún hồi còi buồn rầu, cho xe lăn bánh.

Cuối năm ấy, Vinh làm đám cưới với người vợ anh đính hôn, theo đúng trình tự được nhìn thấy trước.

*

Trong suốt 12 tháng họ hầu như không gặp nhau. Thi thoảng qua điện thoại, An trao đổi công việc bằng giọng nói lơ đãng, như quãng thời gian bất ổn kia chưa từng tồn tại giữa hai người. Mọi thứ trôi đi bình thường, Vinh đổi lên ngôi nhà lớn khu trung tâm. Vợ anh trầm tĩnh, chu toàn mọi việc và vừa sinh một con gái. Lâu lâu anh bay ra nước ngoài, thực hiện chương trình quảng cáo đặt hàng. Cuộc sống không có gì phàn nàn. Tuy nhiên một buổi sáng, băng ngang gác quán năm trước từng ngồi với An, đoạn ballad quen thuộc tình cờ vương vào tâm trí Vinh. Những hình ảnh An dội vào ký ức Vinh như sóng biển. Từ cô, anh thấm đầy tình yêu cuộc sống lạ lùng, nỗi khao khát làm việc, lòng tự trọng đến e ngại làm tổn thương người khác. Tuy nhiên các ý thức ấy không bền trước thói quen thỏa hiệp của cuộc sống. Rốt cuộc, anh phó mặc thời gian của mình cho đủ thứ ngẫu nhiên... Bản nhạc vẫn tỏa ra từ căn gác. Nỗi nhớ An lớn dậy bất thần, cồn cào. Anh rút điện thoại bấm số văn phòng trong Nam. An ở đầu dây. Sự im lặng thông hiểu kinh ngạc. Vinh cho biết tối mai anh bay vào. Cô không nói gì...

"Anh cần em biết bao!". Vinh thốt lên khi nhánh dâu da xoan mảnh dẻ mặc áo bông chần đỏ ủa tới, nhớ nhung, ấm áp nép vào anh ở ga đến sân bay.

... Không ai biết mối quan hệ bí ẩn giữa họ. Từ phương Bắc, thi thoảng Vinh điện thoại vào cho An, cô trả lời máy,

không lúc nào không xúc động. Cô không than phiền về nỗi cô đơn, không đặt ra những câu hỏi khiến anh cảm thấy phiền toái. Một cách tinh tế, cô chưa bao giờ dả động tới vợ hay con gái anh, như thể họ thuộc về một thế giới hoàn toàn khác và anh thường xuyên sống nơi ấy là điều thật bình thường. Với cả sự xa cách và gần gũi, giữa hai người chậm chậm đan nên mối cảm thông, sự tận tâm tâm hồn và cả nỗi xót thương nhau đến thất đau. Những sáng hiếm hoi cùng ngồi trên vỉa hè thành phố uống cà phê, An nói với anh về công việc, các sự cố vụn vặt mà cô vượt qua ổn thỏa, rồi nhẹ nhàng: "*Chẳng nên buộc mình vào mỗi phụ thuộc làm gì, phải không?*". Vinh nhìn mắt cô, thử mỉm cười: "*Có ai đấy ngỏ lời với em ư?*". An lắc đầu. Những lúc như thế anh thương cô xiết bao. Cô không bao giờ gọi điện cho anh, để tránh mọi nghi ngờ. Các vấn đề trong cuộc sống cô tự giải quyết. Có lần Vinh liên lạc văn phòng trong Nam hỏi một bản mẫu trễ hạn, người ta cho biết cô ốm đã ba ngày. Gọi về nhà, cô chỉ nói: "*Em sốt, thường thôi...*". "An này" - Anh nói khó nhọc - "*Giá như anh ở cạnh em bây giờ!*". "*Không cần phải như vậy đâu*" - Cô thăm thì, cười, rồi lặng lẽ khóc. Cuộc sống của họ hồ như thâm màu. An còn trẻ, đã là nữ thiết kế hàng đầu trong hãng, thời gian phía trước còn nhiều hy vọng, thế mà vì mối liên hệ bất an, cô bỏ qua bao nhiêu cơ hội hạnh phúc. An hỏi: "*Ngoài ấy ra sao?*". Vinh kể cho cô nghe làn không khí tươi tắn có thể uống đầy phổi, dưới những tán cây vẫn mát lạnh khi ngoài phố nắng hoe, màu lá óng xanh lần cuối trước khi ngả vàng... "*Anh đừng kể nữa*" - Cô run lên bên đầu dây - "*Em bỗng chẳng biết làm gì*". Họ cùng im lặng. Hoàn cảnh buồn rầu khiến cả hai trở nên lặng lẽ. Họ cảm thông với những bất thường chung quanh, ít than phiền. Vinh thực hiện các dự án, đi từ thành công này sang thành công khác. An thường vẽ những phác thảo bám đầy ý tưởng kỳ lạ. "*Ở lẽ nào đấy em biết ơn cuộc sống*" - Một lần cô nói với Vinh - "*Nhiều khi em hạnh phúc*". Câu nói giản dị khiến Vinh xúc động sâu xa, tới mức anh chẳng thể nghĩ rằng sự thể cần thay đổi.

Những đợt công tác được thăm lặn trông chờ. Tuy nhiên mỗi lần bay vào, anh nhận ra gương mặt An đang trở nên giống đầu tượng nữ được đeo gót tinh tế, định hình. Đó là sự thanh mảnh kín đáo, như thể An thận trọng tự cắt mình vào khoảng không hẹp bằng vẻ gầy gò lạ lùng. Chỉ có đôi mắt vẫn vậy, trong sáng, chân thành. Một lần cùng dự họp ở phương Nam, Vinh nhận ra nhiều người lưu tâm cô. Lúc về anh bảo An điều trên, cô dịu dàng: *"Anh biết không, các nhận xét như vậy khiến em thấy mình khốn khổ. Em tự do, vậy là ổn. Anh đừng nhắc những chữ thiệt thòi hay vô vọng. Chúng làm cho quan hệ của anh và em đặt dưới ánh sáng tối tệ..."*. Anh giữ cô trong tay. Tỉnh mơ thức giấc đột ngột, anh cảm thấy An ngồi bên cửa sổ tối om, mảnh thắm của áo bông khoác hồ trên đôi vai trần ánh đỏ cô độc. Còn lâu mới có tiếng đường phố. Sự yên tĩnh thấm vào khoảng không giữa họ. *"Em nghĩ gì vậy?"* - Vinh gọi. *"Không gì cả"* - An bất động - *"Anh ngủ thêm đi. Chiều ra sân bay..."*. Thời gian còn lại trong buổi sáng An đề nghị đi xem phim cao bồi. Trong rạp chiếu, cô chăm chú nhìn màn ảnh, căng thẳng, có lúc cười to. Vinh linh cảm điều bất ổn. Sau khi chia tay, anh về khách sạn sửa soạn hành lý bay. Mối quan hệ của họ bình lặng nhưng bắt đầu nhuốm âu lo, hồ như vì một bộ phim.

*

Rất nhiều lúc trong cuộc sống Vinh, âm vọng tiếng An lặp lại câu thoại bí ẩn: *"Số phận an bài. Nhưng đời đẹp quá..."*. Giải pháp giản dị nhất thường là giải pháp hiếm khi nghĩ tới. Hình ảnh gã tóc nâu và người trúng đạn ngã ngựa trong bộ phim thường xuyên trở về trong tâm trí Vinh, như một dấu hiệu đầy ám chỉ. Anh là ai, do đâu anh luôn nhận từ cuộc sống bao nhiêu ân huệ. Còn vì anh và sự gần bó vô vọng với anh, tuổi trẻ của An đang nhạt phai? Anh quan tâm tới cô nhiều hơn, dự định cuối năm thu xếp chuyến du lịch. Khi nghe anh bàn, An thờ ơ: *"Tại sao phải như vậy?"*. Câu hỏi tựa mũi dao bất tường. Thi thoảng họ thử nói về một cuộc chia tay giả định. Câu chuyện bỏ lửng lưng chừng...

Những người thiết kế bỗng xôn xao về một đồng nghiệp ở văn phòng đại diện sáng nay đã nghỉ việc. Là An. Các nỗ lực liên lạc riêng của Vinh đều thất bại. Vinh giữ vẻ bình thản bề mặt, giải quyết các vấn đề công việc êm xuôi. Chỉ đến tối, khi ngồi ở quán gác quen, anh sắp xếp lại các dữ kiện. Nghĩ tận cùng, phải chăng anh vẫn thầm mong một ngày trở về cuộc sống an toàn, cắt lìa các bận tâm buồn bã? Con An lại đọc được suy nghĩ chìm sâu... Vinh cảm thấy ngột ngạt, dù bên hồ gió thổi mạnh. Điện thoại. Giọng nói An vang lên đột nhiên :

- Em vẫn bình thường. Chẳng có gì phải lo âu cả...

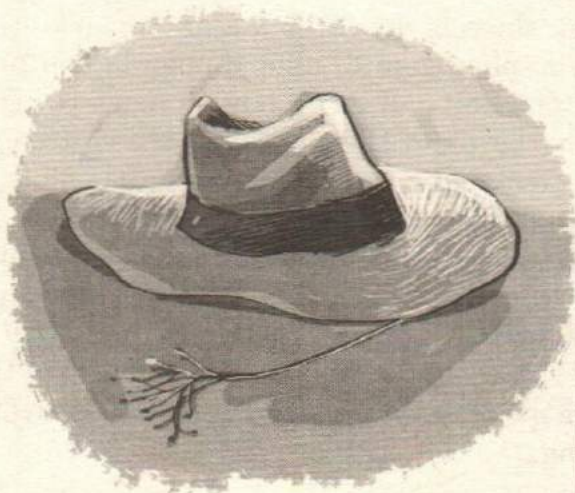
- Tại sao lại thế? - Gần như Vinh hét lên.

- Em không biết - Giọng nói bắt đầu lùi xa, mơ hồ - Phần quan trọng nhất chúng ta thuộc về nhau, nhưng tất cả còn lại thì không.

Vinh rời quán. Gió vẫn không ngưng thổi rỗng các vòm cây mùa Đông. Cuộc sống ngày mai phẳng lặng. Và An, với những ô quả trám trống không, cô cũng khởi sự cuộc sắp đặt khác. Mọi việc lại vào trình tự mong muốn. Thế nhưng từ sâu thẳm, Vinh biết một mảnh cuộc sống anh - cái phần chân thành, đẹp đẽ và bị cấm đoán - đã không còn nữa.

Nhánh hoa đại bình thản đu đưa. Nó có nhìn thấy mảnh trời xanh lơ trong mắt người cao bồi mặc áo bông chân đỏ trúng đạn không?

P.H.N

Năm nữ tác giả với một sự kết dính kì lạ, một sự thông hiểu kì lạ cùng nhau chấp bút, sáng tạo ra một truyện vừa phát huy sở trường của mỗi người, nhưng vẫn giữ vững được "trận pháp" chặt chẽ đã cùng nhau thiết lập ban đầu.

Lam Khiết mộc mạc thuần khiết, Phan Ý Yên lãng mạn sắc sảo, Khánh Linh diễm sâu sắc, An Nhiên mơ mộng lãng đãng, Yudin sôi nổi hồn nhiên - Những nét tính cách riêng và cũng là đặc điểm văn phong của mỗi người được thể hiện rất rõ trong phần "nhiệm vụ" của từng tác giả. Khi phối hợp với nhau, tất cả lại hòa trộn thành một tổng thể có kết cấu chặt chẽ mà ngọt ngào.

những mối tình

Mời bạn bước vào "trận pháp" ấy và bắt đầu khám phá thể nghiệm văn chương hoàn toàn mới mà chắc chắn bạn chưa từng biết đến:

đạn xen

Truyện vừa

MỘT TÁC PHẨM CỦA

LAM KHIẾT
PHAN Ý YÊN
KHÁNH LINH
AN NHIÊN
YUDIN

Thế Khang

GÃ TRAI NGUY HIỂM
LÀM CHẾT BAO TRÁI
TIM CÔ GÁI. RẤT TRẺ
CON VÀ ĐIÊN KHÙNG..

Nâu

CÔ EM GÁI THÂN
QUEN TỪ BÉ GÂY
CHO KHANG MỘT
VẾT THƯƠNG LÒNG
SÂU SẮC TRONG
MỐI TÌNH DẤU

Phi Linh

BẠN THÂN CỦA
KHANG. MỘT NGƯỜI
BẠN THÂN BÌNH LẶNG.

Len

MỘT CÔ GÁI SỐNG TÌNH
CẢM, THẬM CHỈ SẴN SÀNG
HI SINH VÌ KHANG TẤT CẢ.

Thiên Di

MỘT CÔ GÁI CÓ
CÂU CHUYỆN
CUỘC SỐNG
NHIỀU BIẾN CỐ
MÀ KHANG GẶP
TRONG CHUYẾN
ĐI XA, NHƯNG
CHÍNH CÔ ẤY LẠI
CÓ CÔNG MANG
KHANG VỀ VỚI
THỰC TẠI SAU
NHỮNG ĐÓ VỖ
QUÁ KHỦ.

Khả My

NGƯỜI MÀ KHANG ĐÃ
YÊU SAU NHIỀU BIẾN
CỐ TÌNH CẢM.

NAU - EM TRẺ CON⁽¹⁾

Thời gian vô tình lướt qua. Những kí ức tưởng chừng sẽ in dấu rất rõ lại dần dần phai mờ. Chợt hốt hoảng. Giữa tôi và anh đã từng tồn tại đoạn kí ức nào cùng nhau? Hẳn là không. Vì chưa từng yêu nên những chuyện đã qua cũng thuộc về hai con người tách biệt. Hai bản thể độc lập từng đi cạnh nhau. Độc lập đến mức mọi thứ đến giờ này chỉ tựa như hàng ngàn vụn vỡ cố cách mấy cũng không thể xâu lại thành chuỗi. Nên bắt đầu từ đâu, từ một trong những ngày giữa cuối tháng Sáu oi nồng, có nắng gió và chút sốc nổi vụng dại?

Tiếng chuông báo kết thúc buổi học, sinh viên lục đục kéo nhau ra về. Lớp học ở tầng bốn làm tôi có chút biếng nhác. Quan trọng là với cái chân thương tích thế này thì trèo lên lợi xuống không gì bất tiện hơn. Ít ngày trước là tề xe dẫn đến bông gân. Tôi thở dài trong lòng bảo xong lần này phải đề nghị trường lắp thang máy. Nói vậy chứ sinh viên thấp cổ bé họng như tôi làm gì có quyền.

Mãi oán thán một lúc, trước cửa lúc này đã xuất hiện một chàng trai mặc sơ-mi màu ghi cùng quần còn màu da bò, đứng đấy ngay ngắn nhìn tôi mỉm cười. Đường nét cân đối trên gương mặt vì đứng ngược sáng mà càng thêm bí ẩn. Nếu không phải quen anh lâu như vậy, tôi nghĩ mình đã bị dáng vẻ này thu hút. Tiếc là, từ bé tôi đã chạy theo sau gọi anh một tiếng đại ca. Nói anh có bao nhiêu hào hoa phong nhã, thiệt là gặt người.

Nếu anh nói rằng tầng tầng lớp lớp bản tính chỉ mỗi lần đi bên tôi mới được anh tháo ra sạch sẽ, tôi khi ấy liệu có tin tưởng?

Tôi vẫn bảo da mặt anh dày như vậy chắc là có nhiều lớp lắm. Đưa tay nhéo nhéo kéo kéo thoải mái anh cũng không một lời trách. Được công xuống cầu thang thế này còn tốt hơn một mình đứng trong thang máy lạnh lẽo gấp nhiều lần. Tôi thì thâm bên tai anh, "Đại ca là số một".

Những lúc bên cạnh tôi cần một bàn tay nâng đỡ, tôi có thể không ngần ngại cầm lấy điện thoại, bấm số gọi anh.

Tôi và anh là anh em từ bé. Hai gia đình là bạn bè của nhau. Chúng tôi nghiêm nhiên trở thành thân thuộc. Khi tôi biết nhận thức, tôi đã nghe anh gọi tôi là Nâu. Tôi hỏi tại sao? Anh vừa xưng đại ca vừa bảo, từ trên xuống dưới, tóc tai, mắt mũi miệng, da dẻ gì gì đó của tôi cũng đều có màu nâu nâu. Tôi nhớ đã chun mũi bảo mình không phải là cục đất. Đại ca nói, cục đất chắc không dữ như tôi.

Tôi sắp làm đồ án cuối năm nhất. Vốn dĩ là sinh viên ngành Nội Thất, học lực thuộc dạng khá giỏi, tôi cực kì chờ đợi vào lần làm bài này. Đơn giản vì cả khoa chỉ có duy nhất một học bổng. Tôi muốn thử sức. Càng khó càng hứng thú. Với tôi, cảm giác thử thách chính mình vô cùng thú vị. Anh hỏi, có cần anh giúp không - anh là kiến trúc sư đã đi làm, tôi bảo tự mình làm được.

"Con gái mà kiên cường như vậy dọa chết hết đám con trai xung quanh" - Đây hoàn toàn không phải phát ngôn của tôi, tôi chỉ làm nhiệm vụ dẫn nguyên văn lời nhận xét của anh. Nói đúng hơn tôi đã cố tình bỏ đi nội dung phía sau *"Có anh là người duy nhất không bị em hù cho bỏ chạy"*. Anh chắc không biết mỗi lần nghe đại loại những lời thế này tôi đều thấy không thích hợp.

Dường như không thích hợp hơn khi suốt thời gian một tháng làm đồ án, tôi đều trông thấy anh. Tôi có nói mình không cần trợ giúp. Nhưng anh bảo, anh rảnh. Anh muốn ghé qua nhìn xem một chút. Là giữ lời hứa không trực tiếp động tay vào, lâu lâu nhìn qua rồi vờ như băng quơ nêu ra vài điểm mình quan tâm. Những lúc đấy anh thật buồn cười, muốn giúp tôi nhưng sợ làm tôi tự ái. Nét mặt nhăn nhăn, an ổn ngồi một bên. Anh quên mất rằng những lời góp ý từ cái nhìn của người có kinh nghiệm thực chất rất bổ ích. Và tôi mới là người phải tỏ ra tích cực vì thành ý của anh.

Đồ án tôi làm xong trước hạn định. Giờ nghỉ ngơi chờ đợi kết quả. Tôi cũng thấy được nét mặt vui vẻ của anh. Đáng lý khi hoàn thành phải cảm ơn anh một bữa ra trò, tôi chọn cách lần nữa mãi. Đến phút cuối, vẫn chỉ ghé giọng nói vào tai *"Đại ca là số một"*.

Một câu nói nhỏ, một niềm vui lớn. Tôi có cảm tưởng như thứ anh cần bắt quá cũng chỉ một câu nói này thôi. Tôi làm sao không nhận ra. Có điều là không biết từ lúc nào mọi thứ đã chuyển biến thành như vậy. Người ta lớn lên, tình cảm nếu không mất đi ắt hẳn phải theo đó mà lớn lên. Chỉ có mỗi tôi vẫn là đứa con nít không chịu trưởng thành. Nên trong lòng sinh ra rất nhiều mâu thuẫn. Những mâu thuẫn không giải quyết được đồng loạt lên tiếng. Chúng bảo tôi khoác lên từng lớp từng lớp mặt nạ.

- Đại ca dạo này rảnh rồi hay sao mà mời em đi ăn vậy?

- ...

- Món này ngon, ăn thử miếng coi.

- ...

- Ngày này, cũng đừng có trợn lung tung vào chứ.

- ...

- Á, tên cướp ác ôn, dừng tay lại. Á, miếng thịt bò đó của em...

Đoạn đối thoại trên, mỗi mình tôi la hét. Gương mặt ôn hòa tràn đầy ý cười đối diện dù có bị thét chói tai cỡ nào cũng tuyệt nhiên không mở miệng. Anh cũng chiều tôi đến mức ánh mắt tỏa ra cả độ ấm. Cách một mặt bàn, lâu lâu vẫn bị anh nhìn đến giật nảy cả mình. Phải tự nhiên, phải tự nhiên. Tôi áp dụng phương pháp tự thôi miên bản thân. Nói với mình hàng trăm lần như thế mới có thể đứng trước mặt anh khoa tay múa chân. Tôi nhất định phải chôn chặt những nhốn nháo của mình. Ngày nào, anh còn chưa nói ra. Ngày đó tôi vẫn là Nâu - đứa em nhỏ gọi anh một tiếng Đại ca.

Biết anh có tình nhưng bản thân rõ ràng không thể đáp lại. Suy nghĩ mãi vẫn không cách nào giải quyết. Làm gì có phương pháp từ chối nhẹ nhàng nào không gây ra tổn thương. Sợ ngay cả tình anh em bấy lâu còn không giữ nổi. Mơ hồ lo lắng mất đi sự gần gũi này.

Anh quan tâm. Tôi nhận lấy. Anh chăm sóc. Tôi nhận lấy. Anh làm bất cứ việc gì cho tôi, tôi đều nhận lấy. Tôi có thể từ chối, nhưng tôi không làm được. Bản chất đã quen với những điều ngọt ngào không một sớm một chiều ngoảnh mặt đi được. Tôi thụ động nhận nhưng hoàn toàn không đáp trả.

Tôi nhớ có lần anh vừa xoa đầu tôi vừa hỏi, vì tôi quá ngây thơ hay vì anh cố chấp. Rõ ràng tôi nghe được nhưng vờ như không rõ. Khi hỏi lại, anh đơn giản trả lời, tôi là một con ngốc. Cảm giác ghen ghét trong tim lập tức tràn lên khóe mắt. Tôi vì vậy vô định. Cứ như con thuyền con dập dềnh trên sóng, chẳng có ý định tiến vào bờ.

Tôi thích RnB còn anh thích nhạc cổ điển. Từ thời trung học anh đã lên nhà đi học Cello. Ngặt nỗi giữa yêu thích và khả năng là hai khái niệm khác nhau. Tôi nhớ, những ngày đầu anh vò đầu bứt tóc vui mặt vào Cello đến mất ăn mất ngủ vẫn không đàn hết được bản nhạc. Tôi đứng bên ôm bụng cười, an ủi bảo rằng, bàn tay anh chắc chắn dùng để làm một việc khác. Quả thật, tay anh sau này vẽ ra thật nhiều tác phẩm không chỉ đẹp mắt mà còn có ích. Còn về Cello, coi như cần cù bù thông minh, kết quả đạt được không xuất chúng lắm nhưng cũng tạm được.

Nếu nói thiết kế là cuộc sống thì âm nhạc chính là động lực giúp anh vững bước. Tôi nhớ, anh hay chạy đến trước cổng nhà hát thành phố xem lịch diễn. Thường vé xem trình diễn nhạc cổ điển rất đắt. Thời sinh viên làm gì đủ tiền mua. Anh bảo, khi nào có tiền nhất định phải đi xem cho được. Khi có tiền rồi, cầm hai tấm vé trên tay, người đầu tiên anh mời đi cùng chính là tôi.

Đó là ngày tôi vui mừng báo với anh đồ án của tôi lọt vào top những đồ án điểm cao xét học bổng. Anh cười hiền, nheo mắt hỏi tôi có muốn quà không? Lúc ấy vì quá phấn khích, tôi không thể nói gì, chỉ nhảy lên ôm chầm lấy anh. Tôi muốn xoay vòng xoay vòng, đá chân nhảy điệu Can Can. Đang lúc tôi còn thả hồn mình trên mây, anh thật biết cách kéo tôi xuống mặt đất. Anh bảo, chúng tôi đi ăn mừng cùng nhau đi.

Hai tấm vé nghe nhạc ve vẩy trên tay anh thoáng chốc lọt vào mắt tôi. Tôi không hiểu, bất giác lòng chùng xuống. Một dự cảm không tên lấp đầy suy nghĩ. Mọi chuyện đều cần thời điểm. Có phải anh chọn lấy thời điểm này không?

Tôi và anh, hai người ngồi trong khán phòng to lớn. Âm nhạc như mê lực vang lên ám ảnh bên tai. Mọi người nín thở theo đuối xúc cảm riêng của mình. Trong phút chốc tôi thấy hối hận đã theo anh đến nơi này. Dù chưa biết trước mắt sẽ ra sao, tôi đã có ý định tẩu thoát khỏi đây. Ngồi cạnh người trên ghế. Tập trung nghĩ về mối quan hệ của hai người. Yêu nhau lúc này, tôi hoàn toàn không thể. Tiếng nhạc dứt, tiếng lòng buông bỏ. Cả người thoáng chốc tan nát.

Ngay cả khi anh nắm tay tôi kéo tôi ra khỏi khán phòng, ngay cả khi tôi và anh đã đứng trước cửa nhà hát thành phố mắt chạm mắt nhau, ngay cả khi tôi nhận thấy chút áp lực đè nặng trên môi mình, cả khi chút ướt át tràn đầy khoang miệng, tôi vẫn như thất thần. Đến lúc tim mình nổ "Bang" một tiếng. Tiếng động kinh hoàng làm tôi tỉnh giấc. Ngay tức khắc đẩy anh ra xa, vụt bỏ chạy. Tôi biết, mình cứ thế biến mất khỏi tầm mắt anh. Lên một chiếc xe xa lạ, về được đến nhà, tôi tự hỏi, mình đã tốn bao nhiêu nước mắt?

Anh gọi điện. Tôi từ chối. Anh đến nhà. Tôi núp mình trong ổ chăn, khóa trái cửa. Anh gửi thư xin lỗi. Tôi vờ như không hay biết.

Xét cho cùng, anh có gì sai? Giữa tôi và anh có hiệp ước nào bắt buộc anh không được yêu tôi sao? Cũng không phải quá bé để không thấu hiểu tình cảm của mình. Anh chỉ đơn thuần làm đúng những gì bản thân mách bảo. Người duy nhất sai lầm chính là tôi. Ngay từ lúc phát hiện ra tình cảm của anh, đáng lý không nên dễ dàng tạo cơ hội cho nó phát triển. Nhưng hết lần này đến lần khác, vì chính sự tùy hứng của riêng mình mà gieo vào lòng anh thật nhiều hy vọng. Tình cảm vốn như một ngọn lửa, nếu không bùng cháy được sẽ mãi âm ỉ. Nếu anh là ngọn lửa thì tôi là người tiếp tay cho anh giữ lửa, đến lúc anh tưởng tôi châm dầu thì tôi liền tát nước làm nó tàn lụi một cách không thương tiếc.

Có người hỏi vì sao tôi không thể yêu anh? Yêu và không yêu, ranh giới thật ra rất mỏng manh. Ngay khi bản thân bạn không tự chủ được thì đã yêu mất rồi. Nhưng tôi lại khác. Tôi đem tình yêu ra ánh sáng, mổ xẻ và phơi bày. Những hào nhoáng bên ngoài hoàn toàn biến mất, mớ hỗn độn rắc rối bên trong thực làm người ta sợ hãi. Những hệ lụy liên đới lẫn nhau. Khi chính mình té xuống vực sẽ đồng thời kéo đối phương theo. Tôi không làm được. Tôi ích kỉ lắm. Chỉ có thể lo cho bản thân mình. Lúc đó tôi nhìn thấy rõ ràng, một chút động tâm cũng không tồn tại, lúc đó tôi muốn tự do của mình. Hoàn toàn không muốn bị trói buộc.

Tôi bảo, vì một người bạn tôi có thể cho đi rất nhiều thứ. Nhưng tôi lại không thể vì một người, yêu nhiều đến vậy. Người tôi yêu có khi là người có thể chấp nhận làm bạn với tôi dài lâu nhất. Nhưng mấy ai chờ đợi được. Anh có lẽ sẽ rất buồn lòng, tôi thì thật đáng thương. Anh có lẽ sẽ không đến tìm tôi nữa, tôi cũng đâu có đợi chờ. Anh có lẽ mãi không biết rằng thực chất tôi còn rất bé, tôi có lẽ ngay đến hai ba mươi năm sau vẫn trẻ con đến như vậy.

Có rất nhiều lúc không tự chủ được lại nghĩ đến. Dài lâu như thế cuối cùng thay đổi trong nháy mắt. Những thứ mà chúng ta có thể giữ được thật sự là quá ít, ít đến mức mất đi rồi từ đó về sau nhớ lại đều thật đau lòng. Vẫn là do chính mình quá ngốc, có bao nhiêu yêu thương cũng không hiểu được.

Tình cảm mà Nâu mong đợi không gì xa vời cả. Tựa như câu chuyện bình dị hằng ngày, không cao trào, không đột phá. Nhưng tiếc rằng mọi người cũng không nghĩ vậy. Người ta thường cho rằng đã yêu nhau chắc phải day dứt dữ dội lắm. Người ta nhất định phải làm cho ra lẽ, xác định rõ ràng, cuốn lấy nhau đến đôi lúc tưởng như sống trong một thế giới chỉ có hai người. Với Nâu thì khác, cuộc sống là một thế giới đa chiều, có rất nhiều người. Bản thân chỉ là một tinh cầu nhỏ trong hằng hà sa số những tinh cầu khác. Và những tinh cầu xung quanh bất cứ khi nào đều có thể biến mất.

LEN - HÃY ĐỂ EM YÊU ANH⁽²⁾

Len mở toang cửa sổ. Con mưa giông đã đi qua, để lộ từng mảng trời xanh ngấn ngát thênh thang. Gió trườn vào mát lạnh, thổi bung tấm rèm cửa màu ghi đá có thêu hoa bé li ti nhàn nhạt. Ở bệ cửa sổ sông nước, chầu thường xuân rục rờ tựa mình. Mùa Hạ là thế, lúc nào cũng biết hạnh phúc sau mỗi trận cuồng phong giận dữ vô tình. Và Len cũng vậy, đã luôn muốn sống như mùa Hạ của cuộc đời anh, để cho dù có bất cứ điều gì, cô vẫn luôn ở đó, bên anh không e ngại. Nhưng bây giờ, Len lại đứng bất động trong nỗi buồn của chính mình. Ở phía trước mặt cô là cả một vùng yêu thương thân thuộc, nơi mà Len đã từng nghĩ suốt cuộc đời này, dù có là một cuộc đời ngắn ngủi đi chăng nữa, cô cũng sẽ trọn vẹn hài lòng nắm tay người đàn ông ấy bước đi.

Len để lá thư dưới hộp kẹo chocolate hạt dẻ mà cô mua và dặn anh lúc thức đêm nhiều thì nhớ ăn cho đỡ mệt. Len đưa mắt vòng quanh căn phòng, một chút xiu thôi mà đã ăng ặc nước. Ở trên ghế salon kia kìa, hình như Thế Khang đang ngồi đó, vẫy tay gọi Len lại gần rồi hôn lên mũi cô thật hiền. Hay là không phải nhỉ? Thế Khang đang uống trà bên bệ cửa chứ, anh sẽ kể cho cô nghe về những bản vẽ của mình và cả những trò ngớ ngẩn thời sinh viên của anh nữa. Len ghi nhớ từng lời từng cử chỉ, từng nét mặt của anh mỗi lúc ấy. Rồi Len sẽ tiến sát đến gần anh để được anh đưa hai tay ôm lấy bầu má và bảo "*Em thật là ngốc!*". Mà không... mà không... đâu có phải... Làm gì có ai ở đây lúc này... Làm gì có ai chứ ngoài nỗi buồn của Len... Thế Khang đã đi rồi... đi rồi.

Ngày... tháng... năm...

Bạn Bụng yêu của Len,

Em yêu anh.

Em yêu anh.

Đó là những lời mà ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ở bậc thềm nhà hát thành phố em đã muốn nói với anh. Và

tất cả những tháng ngày sau này nữa, mỗi một phút giây em cũng đều muốn nói với anh không hề có chút đắn đo do dự nào. Đêm mùa Hè sau mưa thật đẹp, anh ở đó một mình, khói thuốc thả vào đêm khiến cô đơn vây lấy anh thành một vùng bao la bí ẩn. Em chưa hút thuốc bao giờ, vậy mà đánh liều xông đến giả vờ xin lửa rồi ngồi xuống cạnh anh, yên lặng. Vào giây phút đó, em biết điều kì diệu của mình đã bắt đầu. Em nhìn thấy từng mi li mét bé xíu xiu trong vùng trời của mình thay đổi. Em nghe thấy tiếng trái tim mình lên tiếng rộn ràng. Em muốn chạm vào anh và giữ lấy anh mãi mãi...

Thế Khang à.

Thế Khang ơi.

Em biết em là cô gái khờ khạo nhất trên đời khi đem lòng yêu một người mà trái tim lúc nào cũng đau đáu về biết bao ân tình cũ. Nhưng có là sao khi anh, người đàn ông mà em yêu thương ấy đang sống trọn vẹn với trái tim mình. Anh nằm gối đầu lên chân em, mắt nhắm an yên nhưng em biết, những lúc ấy anh đang nhớ Nâu khôn tả. Anh nhớ về những ngày xưa còn bé cùng Nâu, nụ cười của Nâu, những câu chuyện với Nâu. Anh nhớ chúng như một phần máu thịt của mình. Và tim em quặn đau. Không phải vì anh không thuộc về em hết thảy. Mà bởi vì lúc nắm chặt lấy tay anh, em hiểu lòng anh đang buồn bã nhường nào.

Mỗi buổi sáng thức dậy không anh. Mỗi buổi chiều anh bỏ rơi em đợi hàng giờ liền nơi góc phố. Mỗi lần nhắn tin, điện thoại không hồi đáp. Em đã tự nhủ với lòng mình. "Không sao, không sao cả. Hãy để em yêu anh! Hãy để em yêu đủ cho cả hai chúng ta! Hãy để em yêu nhiều hơn là anh có thể nghĩ! Hãy để em dũng cảm chiến đấu luôn phần anh cũng được!". Em đã luôn nghĩ như thế rồi miệt mài quan tâm anh, bất chấp những giọt nước mắt lặng lẽ trôi ngược vào trong, bất chấp có đôi lần mím chặt môi để tim mình khỏi vỡ. Em chăm chút từng bữa ăn cho anh, lo lắng đến thất ruột khi anh ốm, một cái khăn cái áo em cũng muốn chúng được sạch sẽ gọn gàng nhất cho anh. Cả thế

giới của em được khắc tên anh lên đó. Dẫu cho chưa một lần em bọc bạch lòng mình trước mặt anh.

Ngày sinh nhật em. Trời đổ mưa tầm tã. Em mua một chiếc bánh bé xinh cho mình, mặc chiếc váy mà anh đi vòng hai con phố tìm mua cho em. Và đợi anh suốt bốn tiếng đồng hồ ở bến chờ xe buýt. Tháng Hai, gió đêm lạnh lạnh cuốn tung từng đám lá, đường phố vắng, hanh hao, xơ xác. Anh không đến. Anh quên mất. Hay anh không biết một chút hi vọng nhỏ nhoi em mong đợi trong ngày sinh nhật của mình cũng đã cháy rụi giữa mùa Đông thành phố. Em như người bước những bước hụt trong không gian, giận anh thì ít mà giận bản thân thì nhiều. Giận đến mức bối rối hoang mang. Giận đến mức những ngón tay đan vào nhau không chặt, đến mức lúc anh xuất hiện rồi tiếng nấc mới vỡ ra, trong đầu chỉ quán quanh một câu hỏi "Em có phải là em không vậy?".

Có truyền thuyết kể lại rằng, đôi khi bạn mất ngủ bởi vì bạn đang mãi miết lang thang trong giấc mơ của ai đó. Thế Khang ơi, em đã mỏi chân rồi, em đã kiệt sức rồi! Vậy mà...vậy mà...liệu có bao giờ anh nhìn thấy em trong giấc mơ anh?

"Em muốn yêu anh ấy, chị à!"

Em đã nói với Phi Linh như thế! Chị ấy nhìn em với ánh mắt đầy thương hại. Em biết chứ bởi ngay cả khi em đứng trước gương, nhìn thấy những giọt nước mắt của mình cứ buông rơi không tự chủ, em cũng cảm thấy tội nghiệp chính mình. Phi Linh bảo "Đừng để cho tình cảm bào mòn em!". Nhưng em không sợ hãi chút gì! Điều duy nhất em lo lắng là đến một ngày nào đó em không còn đủ sức để yêu anh.

Em đã nghĩ ngày đó sẽ không đến. Nhưng rồi cuộc nó đã đến. Như một định mệnh. Như một nhân duyên. Như cách mà anh cùng điệu kỳ diệu của em xuất hiện.

Em hạnh phúc chuẩn bị một bất ngờ nho nhỏ dành cho sinh nhật anh. Em biết anh thích nghe nhạc cổ điển nên tìm mọi cách mua hai vé tốt nhất vào đúng ngày sinh nhật anh. Lúc anh xuất hiện ở sảnh nhà hát, em đã nghĩ rằng

"Minh làm một việc đúng rồi, Thế Khang sẽ hạnh phúc đây!". Em nắm lấy tay anh rưng rờ. Còn anh thì giật phắt tay anh ra khỏi trái tim em. Anh giận dữ quát em tự do tự ý quyết định mà không thèm hỏi ý anh. Anh quay lưng bỏ đi. Em ngơ ngác đuổi theo gọi tên anh không dứt.

Thế Khang à.

Thế Khang ơi,

Ngày hôm ấy trời đã mưa rất lớn. Lúc bàn tay anh rời khỏi cuộc đời em cũng là lúc em biết mình kiệt sức. Là lúc mà em nhìn thấy rõ em không thể nào tiếp tục ở bên cạnh anh, và chờ đợi một ngày anh không vì Nâu mà quên mất rằng em đã luôn muốn yêu anh hơn tất cả. Em đã kiệt sức thật rồi anh à!

Cho đến tận giờ phút này, khi trái tim em đã muốn ra đi, em vẫn mong rằng tất cả những tháng ngày chúng ta đang sống không là thực. Để em không phải là một người nữa bỏ lại anh với niềm đau đang dỏ, em không phải là một người nữa vạch một vết thương lên bầu trời của anh. Bởi vì, bây giờ em tin là anh hiểu rằng em đã luôn muốn yêu thương anh vô hạn...

Len của Bụng yêu.

Len bước chân ra khỏi căn phòng. Phía sau lưng cô, trời vẫn xanh bao la lồng gió dù nổi buồn có dài rộng đến đâu. Vì cuộc đời là vậy. Đâu phải ai cũng yêu thích mùa Hè...

THIÊN DI - MỘT CHUYỆN ĐI XA⁽³⁾

Phải nói là tôi không được may mắn lắm trong chuyện tình cảm, nhất là mấy cái vụ "tình yêu sét đánh", bởi vì lần nào cũng vậy, sau khi tôi bị "thiên lôi" đánh cái ầm thì đều có những sự vụ rất kinh hãi xảy ra.

Lần thứ nhất là với một thằng con trai vừa mới chuyển đến lớp Lá bên cạnh, cùng ngồi ăn trưa chung bàn với tôi. Tôi đã ới sạch những gì vừa mới ăn xong ngay trước mặt tên con trai ấy (thậm chí một chút xiu còn theo đà gió mà đáp

xuống chiếc áo sơ-mi trắng của nó). Những "xung động" trong cuộc hạnh ngộ bất ngờ có thể đã khiến hệ tiêu hóa của tôi không còn tự chủ được nữa. Lần thứ hai là với một anh chàng học lớp trên, ngay lần đầu tiên nhìn thấy, tôi đã thích anh ta kinh khủng lắm. Giờ ra chơi nào cũng leo đèo đi theo. Thế rồi một ngày nọ tôi vấp hòn đá, té nhào lên người anh, ôm lấy đúng chiếc quần thể dục lưng thun và kéo xuống... Anh ấy đã chuyển trường một tuần sau đó.

Lần này, khi gặp Thế Khang, tôi còn đang trong hoàn cảnh tệ hại hơn. Váy ngủ nhem nhuốc, mặt mũi nhem nhuốc, tóc còn cuộn bụi, tay xách túi rác lạch bạch chạy theo xe chở rác vừa mới đi khỏi. Hấp, chân tôi vấp phải bậc thềm của một căn nhà, cả người lao đảo, bịch rác phát phor, rất nhiều thứ hôi hám trong đó đã "tranh thủ" thời cơ văng tứ tung ra ngoài. Khi kịp lấy lại thăng bằng và dụi mắt liên hồi cho bớt tèm lem, tôi nhìn lên đã thấy anh đứng đó, cách tôi chỉ hai bước chân, với những cọng rau muống (mà tôi nhận ra là từ bữa tối hôm qua của mình) đập bừa bãi trên đầu. Chúng tôi đứng nhìn nhau chết trân, kinh hãi với những gì vừa xảy ra.

*

7 giờ 30 tối, tôi đang làm thêm tại cửa hàng tiện lợi thì anh đi vào. Chúng tôi nhận ra nhau trong những bờ ngực đầy ngưng ngập. Váy ngủ nhem nhuốc + mặt mũi tèm lem + rau muống trên đầu lập tức ráp thành một thước phim chiếu lại trước mắt, tôi thấy đầu óc mù mịt đi hẳn, ước gì dùng một cái thế giới này tối thui và đoạn phim kinh dị kia sẽ mãi mãi nằm lại trong quên lãng.

*

Công việc ngày thứ Hai đầu tuần của tôi thường bắt đầu bằng việc thư giãn. Tôi đặt hai bàn tay lên đàn piano và nhìn xuống lũ trẻ đang ngồi bên dưới. Chúng vẫn nhìn lơ đãng đi đâu đó, nhưng 8 tháng rồi kể từ khi phương pháp trị liệu bằng âm nhạc này bắt đầu, chúng đã dần dần học được thói quen ngồi im lặng và lắng nghe. Nhấn bàn tay lên những phím đàn, tôi chơi bản nhạc đầu tiên của ngày.

Tiếng đàn vừa dứt, cô hiệu trưởng bước vào, niềm nở nói với tôi:

- Thiên Di, cô giới thiệu cho con một tình nguyện viên mới. Anh này biết chơi đàn Cello, sẽ là trợ lý của con trong những buổi trị liệu âm nhạc.

Cô lách người qua một bên và anh xuất hiện, với cây đàn Cello to dùng mang trên vai.

- Chào em, anh là Thế Khang.

Chúng tôi mỉm cười với nhau với nhau rồi anh lên trước lớp, ôm cây Cello của mình và bắt đầu chơi bản "River flows in you". Tôi cứ ngồi ngẩn ra nhìn anh. Bình thường tôi chỉ nghe bản này với tiếng piano của Yiruma, nay lại nghe bằng âm thanh trầm đục của tiếng đàn Cello, cảm giác thật lạ và hay.

Kể ra thì tôi cũng không được thưởng thức bản "River flows in you" này ra tẩm ra món cho lắm. Bởi cô hiệu trưởng chẳng chịu rời khỏi phòng nhạc, cô lấy ghế ngồi ngay cạnh tôi, thở dốc vì xúc động. Tất cả mọi người trong ngôi trường này đã âm thầm đặt cho cô nickname "Nữ hoàng nghiêm trọng". Bởi vì cô luôn nhìn nhận vấn đề với thang điểm 10 tuyệt đối cho mức độ khủng khiếp hoặc kinh thiên động địa của nó. Cô không ngừng ghé vào tai tôi chú thích đủ thứ. Nào là Thế Khang do cô ấy tìm thấy (chính cô ấy chứ không phải ai khác đã mang đến "điều" tuyệt vời này cho chúng tôi), lúc đó anh đang ngồi chơi đàn Cello bên hồ (trong khi cô thì đang chạy bộ để giữ dáng, chả là tháng này vòng eo của cô bỗng dưng tăng lên 2,4 xăng ti mét - vừa nói vừa bóp bụng để minh họa), cô đã làm quen rồi mời anh về chơi cho bọn trẻ (nói chính xác là cuốn hút anh bởi sự nhiệt tình và hấp dẫn của cô). Anh là người Sài Gòn, 25 tuổi, lên đây du lịch dài ngày, cũng không có gì làm nên khi nghe cô kể về ngôi trường nuôi dạy trẻ tự kỷ, anh đã đồng ý đến làm tình nguyện viên (thêm một con người nữa đã được cô giác ngộ). Nước da trắng, dáng dong dỏng cao, mái tóc nâu bông bênh khá hấp dẫn (cái này là tôi tự nhìn ra).

Cuối cùng thì cô hiệu trưởng cũng rời khỏi phòng, với bàn tay trái đặt lên ngực, vẫn còn quá xúc động trước hình ảnh

hoàn mỹ do chính mình tìm ra, không quên nhắc nhở tôi chăm sóc cho anh chàng tình nguyện viên mới này.

Thế Khang còn chơi thêm 3 bài nữa trước khi kết thúc giờ âm nhạc. Hai cô bảo mẫu đến nhận lớp để cho các em được ra chơi. Anh tiến đến gần tôi và hỏi:

- Chào em, anh định đi làm một cốc cà phê. Em có muốn gì không?

Trời đất ơi, tôi có muốn gì không? Cuối cùng, tôi quyết định là mình muốn làm một ly cacao, bên cạnh anh. Chính xác là trong khoảng một tuần sau đó, ngày nào tôi cũng muốn điều này.

Thế Khang không chỉ xuất hiện vào giờ âm nhạc. Tôi thấy anh hay lang thang khắp các hành lang lớp học, nhìn ngắm những đứa trẻ mà tôi đoán anh còn ngần ngại chưa dám tiếp xúc. Anh tham gia lớp vật lý trị liệu của tôi dành cho các bé bại não, cũng chỉ ngồi một chỗ xem tôi nắn từng cử động cho các em. Một lần, tôi đang dạy cho một em đánh vần, tay cầm chữ cái A đưa trước mặt thì em bỗng chồm tới cắn vào tay tôi. Vết cắn khiến tay tôi rịn máu. Anh bước đến gần khi tôi đang sát trùng vết thương:

- Em có sao không?

Tôi cười để thay câu trả lời. Anh cứ đứng đó, nhìn tôi, nhìn vết thương, rồi mấp máy môi như định nói gì đó. Nhưng sau cùng, chúng tôi chỉ im lặng quay trở lại lớp.

*

Ngày Chủ Nhật của tuần tiếp theo đó, chúng tôi có một buổi dã ngoại. Cô hiệu trưởng lại được dịp phát huy sự nghiêm trọng vốn có của mình. Trong suốt cả một tuần, chúng tôi phải họp liên miên vì không sao gút nổi các vấn đề. Mỗi khi ngày hôm nay đã quyết định xong là mọi người sẽ dùng cơm trưa với món nào thì ngày hôm sau lại bị triệu tập gấp vì cô hiệu trưởng bỗng nhận thấy rằng món ấy quá nhiều nước/ quá nóng/ quá khô/ quá đơn giản/ quá phức tạp. Mỗi khi ngày hôm nay đã quyết định xong rằng mọi người sẽ chơi những trò chơi nào, thì ngày hôm sau tờ chương trình ấy sẽ lại bị gạch xóa vì nguy hiểm quá/ khô cứng quá/

nhằm chán quá... Ba ngày cuối cùng trước chuyến đi, chúng tôi phải dành phần lớn thời gian để đọc những bảng điều lệnh của cô, kiểu như Ba không, Năm cần thiết, Bảy lưu ý... Và một cuộc họp vào ngày cuối cùng chỉ để cô nhìn vào mắt chúng tôi, tuyên bố rằng ngày mai sẽ là một "cuộc chiến" thực sự.

Rốt cuộc thì chúng tôi cũng đến được chỗ cắm trại, trải bạt, chơi trò chơi, hát hò, ăn cơm... Xế trưa, trong khi các cô bảo mẫu cho các em ngồi nghỉ ngơi trước khi ra về, tôi ra bờ suối rửa mặt cho mát. Tổ chức một buổi dã ngoại cho lũ nhóc này thực sự là sứ mệnh vô cùng gian nan. Không phải tất cả những đứa trẻ đều được chơi trò chơi, chỉ đứa nào đã đến được mức nhận thức lắng nghe và làm theo người quản trò thôi, còn lại thì chỉ ngồi nghỉ ngơi trên những tấm bạt. Hẳn nhiên trước đó chúng cũng đã chơi vẽ tranh và làm một vài động tác thể dục rồi. Hôm nay phải nói là tôi khá may mắn, bọn nhóc rất ngoan khi tôi làm quản trò. Ngày trước, khi tôi còn là tình nguyện viên đi theo những buổi dã ngoại như thế này để phụ giúp, các cô giáo phải vất vả phết mới quản được lũ nhỏ. Nếu không phải đứa này bỗng dưng bỏ hàng chạy biến đi đâu mất, thì cũng là đứa kia bỗng dưng nổi nóng lao vào tấn bạn, rồi cả những đứa bỗng dưng đang chơi ngon lành thì giảm động và đứng thẩn người ra, có nói sao cũng không thềm nhúc nhích nữa. Hôm nay, thằng Subin - đứa lạnh lợi và dễ thương nhất bọn, còn chốc chốc chạy đến ôm chầm lấy chân tôi, chờ được xoa đầu. Được vui chơi ngoài trời có lẽ đã giúp nó phát huy những khả năng cảm xúc.

- Hôm nay bọn nhóc ngoan quá ha em!

Tôi quay lại thì thấy Thế Khang đã đứng sau lưng tự lúc nào.

- Haha, may mắn ghê luôn đó anh. Chắc cũng hiểu là mình đang được cho đi chơi nên không đứa nào muốn bày trò hết.

Anh nheo nheo mắt nhìn tôi một lát rồi nói:

- Em có vẻ là một cô nàng rất lạc quan và yêu đời nhỉ? Mặc dù sống ở nơi nhiều nỗi đau như thế này, giống như em vẫn đang sống một cuộc đời màu hồng.

Tôi mỉm cười, không trả lời anh. Chính xác thì tôi cũng không có cơ hội làm chuyện đó. Một chị bảo mẫu hốt hoảng chạy đến, thở hổn hển:

- Subin đi lạc mất rồi. Chị vừa mới đi lấy thêm nước cho tụi nó, quay lại đã không thấy đâu.

Một đứa trẻ tự kỷ đi lạc là vấn đề vô cùng nghiêm trọng, vì nó hầu như không hề có kỹ năng sống sót hay đi tìm sự giúp đỡ. Và lại còn là Subin. Nó là đứa trẻ hiếm hoi mà tôi luôn nhìn vào để tìm thấy hy vọng của mình trong công việc, rằng ngày nào đó kỳ tích nhất định sẽ đến và những đứa trẻ ở đây sẽ có được một cuộc sống bình thường.

Cô hiệu trưởng sau khi tổ chức một cuộc họp khẩn cấp đã quyết định các cô bảo mẫu vẫn phải lo cho các em còn lại trở về trường. Cô sẽ đi báo cảnh sát. Riêng tôi và Thế Khang sẽ ở lại đây tìm kiếm thử xung quanh. Thế Khang có mang theo điện thoại, anh được dặn dò là hãy giữ liên lạc.

*

Trời về chiều, ánh nắng tắt hẳn, thậm chí tôi gần như đã thấy được bóng tối đang lảng vảng xung quanh. Chúng tôi đi bộ gần cả tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy Subin ở đâu. Tôi như muốn khóc đến nơi, còn Thế Khang thì mặt mũi đỏ gay vì nóng, mặc dù đến giờ này, nhiệt độ đã xuống dưới 20 độ C. Bỗng tôi thấy một cái bóng màu đỏ thấp thoáng sau các tán cây, phía bên dưới con dốc. Tôi la lên và chỉ tay về phía đó. Thế Khang cũng đã nhận ra chiếc áo màu đỏ đồng phục của bọn trẻ, đó chắc chắn là Subin. Anh lao mình xuống con dốc. Nhưng rồi tôi nghe một tiếng *Xoạt*, anh trượt chân lăn dài xuống bên dưới. Tôi hét lên một tiếng rồi buông mình chạy theo. Men theo những bụi cây có dấu vết bị xô dập, và cả tiếng rên của anh, tôi tìm thấy Thế Khang đang nằm oằn oại ôm chiếc chân đau. Tôi lấy tay nắm thử cổ chân, anh hét lên một tiếng. Trật chân rồi. Thế Khang rít lên trong cổ họng:

- Lo cho thằng bé...

Tôi bỗng sực nhớ ra và chạy đi tìm chiếc bóng màu đỏ. Đúng là Subin, nó đang ngồi lệt thềm giữa một khoảng

rừng nhỏ ngập tràn hoa lưu ly, nhìn thấy tôi, nó chỉ ngón tay nhỏ bé vào những bông hoa màu tím thắm và mỉm cười. Đó là loài hoa mà trước khi mẹ thăng bé ra đi, bà đã hái và đặt vào lòng bàn tay nó với lời nhắn gửi: *"Mẹ sẽ quay lại"*. Nhưng hai năm qua đi, chưa một lần bà thực hiện lời hứa ấy. Tôi chạy đến ôm lấy nó, một giọt nước mắt âm âm lăn trên gò má.

Ba chúng tôi tìm thấy một cây cổ thụ to thật to, rễ của nó len trên mặt đất tạo thành một hốc đủ lớn cho chúng tôi tựa vào. Trời ngày càng lạnh và tối hơn. Nhưng chúng tôi không trở về được nữa. Thế Khang đang bị trật chân, đầu gối và cánh tay của anh cũng bị xây xát rỉ máu. Tôi đặt Subin dựa vào anh rồi đi gom nhánh cây khô về. May mà trong chiếc túi tôi mang theo có một hộp diêm nhỏ - thói quen có từ dạo tôi tham gia hướng đạo sinh. Một ngọn lửa ấm áp giúp chúng tôi thấy bớt lo lắng hơn. Ít nhất sẽ không phải chết còng trước khi đội cứu hộ tìm đến. Điện thoại của Thế Khang cũng bị văng đi đâu mất trong khi anh bị ngã.

Ba chúng tôi ngồi như thế rất lâu. Subin đã ngủ say, còn Thế Khang trông rất mệt mỏi, dường như anh đang phải cố kềm cơn đau của mình. Tôi nghĩ mình phải nói cái gì đó, để giúp anh không phải nghĩ đến vết thương của mình.

- Ừm, thực ra thì, câu nói của anh hồi chiều ấy... Cuộc sống của em không phải một màu hồng đâu.

Thế Khang mở mắt ra nhìn tôi, chân mày nhíu lại.

- Em gắn bó với ngôi trường này, không phải vì ngay từ đầu em đã là một người thích hoạt động xã hội... - Tôi ngừng một chút để thở sâu - Mà là vì em gái của em đang sống ở đây. Tất nhiên nó phải học ở khu lớp lớn kia, chứ không phải ở khu thiếu nhi này.

- Em gái của em? Sao cô ấy lại ở đây?

Phải gần đến mấy phút sau tôi mới có thể trả lời anh:

- Vì nó cũng là một người tự kỷ. Từ bé cơ, khi tui em 3 tuổi, ba mẹ đã phát hiện ra nó mắc bệnh. Ban đầu, ba mẹ và ông bà nội cũng đưa nó đi chạy chữa nhiều nơi. Nhưng

hai năm sau nó vẫn không có dấu hiệu hồi phục. Rồi sự mệt mỏi khiến mọi người không còn kiên nhẫn với nhau nữa. Ba em ít khi nào về nhà, ông cấm đầu vào công việc để lãng quên. Còn mẹ thì ở nhà với ông bà, để cùng chăm sóc tụi em. Em thấy mẹ khóc suốt, vì bà nội cứ đổ trách rằng chính do bởi mẹ mà em gái em mới bị như thế.

Nhìn thấy gương mặt khó hiểu của anh, tôi nhún vai giải thích:

- Tụi em là song sinh. Người ta nói rằng cặp sinh đôi thường mỗi đứa sẽ sở hữu di truyền của một trong hai người cha và mẹ. Ba em là tiến sĩ, còn mẹ em chỉ là một người phụ nữ ở nhà nội trợ, lại còn, anh biết đấy, có quá khứ dính đến rượu bia và chất kích thích. Mẹ em từng sống rất... ừm... kiểu như, hơi hoang dại một tí. Chỉ vì hoàn cảnh gia đình thôi, và mẹ cũng đã thay đổi, nhưng... Thế nên em nghiễm nhiên được xem là mang gene cha, thông minh và phát triển bình thường. Còn Thiên Du, nó phải khổ như thế là vì di truyền từ mẹ. Em cũng không biết điều ấy có đúng hay không, nhưng ông bà em đã lấy điều đó ra dầy vò mẹ khủng khiếp.

Tôi thấy lòng mình lại nhức nhối. Suốt cả gần 5 phút sau đó, chúng tôi chẳng làm gì ngoài việc nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

- Rồi mọi người quyết định đưa Thiên Du lên đây, sau khi mẹ đã bỏ đi vì không chịu nổi áp lực nữa. Em gái em được đưa đến cái nơi mà cho đến bây giờ, nó gần như đã sống gần hết cuộc đời mình ở đó... Còn em thì đi theo ba sang Mỹ sống.

- Ừm, vậy rồi, sao em lại quay về đây?

- Em chưa bao giờ quên được Thiên Du. Nó đã bị ba mẹ em lãng quên ở nơi này, chỉ thỉnh thoảng được ông bà lên thăm. Em đã sống những năm tháng day dứt và tự dằn vò bản thân, vì em được lựa chọn để hạnh phúc, còn nó thì không. Song sinh là một sự kết nối rất mạnh mẽ. Có lẽ đó là số phận, cho đến khi nào Thiên Du còn phải ở nơi này, em cũng không thể rời xa nó được. Em nghỉ học đại học,

chuyển sang học một khóa về chăm sóc bệnh tự kỷ và rồi quay trở lại đây.

Thế Khang nắm lấy bàn tay tôi, kéo đầu tôi dựa vào vai anh. Tôi khóc, với nỗi đau đã tồn tại biết bao nhiêu năm, nhưng vẫn bùng rất.

- Anh đã từng rất yêu một người, nhưng tình yêu ấy chẳng đi được đến đâu. Nó chỉ để lại trong anh nhiều tổn thương. Và anh lại mang những đau đớn ấy đi làm tổn thương một cô gái khác. Anh thấy mình hèn kém khi là một thằng con trai cứ để quá khứ bám riết lấy. Vậy nên anh chạy trốn. Em là một cô gái rất mạnh mẽ. Ít nhất em có thể chấp nhận và sống tốt với quá khứ của mình. Anh thì không...

Chúng tôi vẫn nhìn đắm đắm vào ngọn lửa, như đang dùng nó để thắp sáng lại phần đời đã qua của mình. Tôi nhẹ nhàng nói với anh:

- Chúng ta không thể nào chạy trốn quá khứ. Chỉ có cách đương đầu, giải quyết, chấp nhận và vượt qua nó - Tôi khẽ xoa đầu Subin, nó vẫn đang nằm ngủ ngoan - Như cha mẹ của những đứa trẻ này, nhiều người đã không quay trở lại. Họ sợ hãi trước những gì số phận sắp đặt cho mình. Ban đầu em cũng tưởng vậy là họ thoát, quảng đứa con đi, và họ lại xem như chưa có gì xảy ra. Nhưng rốt cuộc, nhiều người đã quay về, nhìn nhận đứa con. Ta có thể không nhìn thấy quá khứ nữa, nhưng không có nghĩa là vì vậy mà nó mất đi sức nặng của mình.

Thế Khang không trả lời tôi. Chỉ còn lại những tiếng thở đều, tiếng gió lướt qua những tán cây xào xạc, tiếng côn trùng rí rả...

- Anh có nghe thấy tiếng nhạc không?

- Em mê sáng rồi hả? Ở nơi này làm sao mà có tiếng nhạc được chứ?

- Không, em nghe rõ ràng mà.

Thế là hai chúng tôi cùng im lặng, đóng tai nghe.

- Tiếng điện thoại của anh, đúng rồi! - Anh hét lên mừng rỡ.

- *Đợi chút, em sẽ đi tìm, chắc nó ở đâu đó gần thôi.*

Nói rồi tôi với lấy một nhánh cây đang cháy và đưa lên phía trước dẫn đường. Tôi men theo tiếng nhạc, thỉnh thoảng nó bị tắt, chắc cuộc gọi ngắt vì không ai nghe máy, nhưng rồi sau đó lại tiếp tục reng. Cuối cùng tôi cũng tìm thấy. Là cô hiệu trưởng, tôi miêu tả vị trí mình đang ở theo ước đoán, hướng mà ban chiều chúng tôi đã đi, và ở bên kia đầu dây, với tất cả sự nghiêm trọng của mình, cô tuyên bố chúng tôi cứ yên tâm, đội cứu hộ sẽ tìm đến ngay. Tôi biết đằng sau những ngôn từ "làm quá" kia, cô đang lặn lội lau nước mắt. Người phụ nữ nồng hậu và tốt bụng ấy, hẳn cô đang rất vui mừng.

*

Thế Khang đến gặp tôi vào một buổi sáng sau khi chân đã khỏi hẳn. Anh đến để nói lời chia tay:

- *Tạm biệt em, anh phải quay trở về cuộc sống của mình và tìm cách "xử lý" cái quá khứ chết tiệt của anh đây - Anh cười, đây là nụ cười tươi nhất mà từ ngày đầu gặp anh nay tôi mới được nhìn thấy - Anh sẽ sống tốt với nó, ít nhất cũng không thể chịu thua em được.*

Tôi nhìn theo dáng anh bước đi, nghe anh hét toáng lên lời hẹn gặp lại. Subin chạy đến nắm lấy tay tôi, ngây ngốc hỏi:

- *Khang... quay về, có không?*

Tôi xoa đầu nó:

- *Ừ, một ngày nào đó anh Khang sẽ trở lại.*

Phần nào đó trong tôi biết rằng rồi anh cũng sẽ tìm được cách đối mặt và quên đi quá khứ của mình. Và phần nào đó trong tôi cũng mách bảo rằng, hai chúng tôi, lúc nào đó gặp lại nhau sẽ vẫn như hai người bạn, đặt một ly cà phê đen bên cạnh tách cacao nóng. Ấm áp và dịu êm, nhưng chỉ thoáng nhẹ như làn khói mỏng manh kia.

PHI LINH - NHỮNG ĐIỀU THÂN QUEN⁽⁴⁾

"Việc có được một tình yêu rất quan trọng, nhưng có lúc, không có nó thì có lẽ sẽ tốt hơn. Như lúc này đây, như tình cảm của tôi và Khang."

1. Thân quen như thế, thân quen vậy thôi.

"Cho năm tí nhé..."

Thế Khang ngả đầu lên đùi tôi, chẳng đợi tôi đồng ý hay không. Một kiểu thói quen mỗi lần Khang mệt mỏi hay buồn bã. Chân thành và tin tưởng, như bấy nhiêu năm chúng tôi ở bên nhau, như bấy nhiêu lần Khang thất tình, như bấy nhiêu bận Khang cô đơn lại gọi tôi đến nhà hoặc sang nhà tôi, rồi hai đứa tôi chẳng làm gì cả, chỉ là nằm gần nhau ngủ cho đến sáng. Kiểu như tìm kiếm một người cùng trải qua đêm cô đơn vậy. Có những khi tôi quá thất vọng vì lỡ học bổng du học, khóc tu tu bị sắp mắng oan ức, hay kiểu một hôm bỗng "lạc lõng bất chợt" vì kiếm mãi chẳng được một tên người yêu, những lúc như vậy, tôi lại gọi cho Khang, tỉ tê ỉ ê với cậu, xong rồi được cậu vỗ vỗ nhẹ vào lưng, rồi lại thấy lòng mình tịnh yên như chưa từng có một sự kiện nào quá đổi ghê gớm đã xảy ra.

Đó là những lúc chúng tôi thật sự cần nhau.

Có những bí mật chỉ của riêng chúng tôi. Và chẳng cô gái nào yêu Khang được biết.

Bởi nếu họ biết, họ sẽ ghen tuông âm ỉ, nổi khùng âm ỉ, và tôi cam đoan là họ sẽ lôi tôi ra mà dầm thành trăm mảnh bởi có một đứa cả gan dám ngủ với người yêu họ, ôm chàng trai cao ráo đầy vẻ lãng tử của họ, và chia sẻ những điều khùng điên mà đôi khi chàng trai họ yêu chẳng dám bộc lộ với họ bao giờ. Thậm chí vài lần, những cô bạn gái mà Khang quen đến tìm gặp tôi, một là để hỏi xem tôi có thể giúp gì cho họ trong việc hiểu Khang hơn, hai là để thăm dò rằng liệu tôi có thể trở thành nguy cơ đe dọa gì đến mối quan hệ của họ hay không.

Vì tôi là bạn thân của Khang. Một người bạn thân bình lặng. Tôi không nhớ rõ chúng tôi thân nhau từ khi nào, nhưng tôi luôn gần như có thể nhớ một cách rõ ràng và mạch lạc, tất cả, à ừ, có lẽ là khoảng 98% những diễn biến quan trọng trong cuộc đời cậu: Ngày Khang hoàn thành tác phẩm đầu tiên, ngày Khang được nhận vào làm một công ty thiết kế mà Khang mơ ước, và cả những mối tình đi qua đời cậu.

"Bà giống cuốn sách đời tui nhỉ ? Mỗi lần quên sự kiện nào trong đời mình, thì lật sách ra, thế là có tất..." - Khang tếu táo.

"Thế ông có định trả tiền cho công ghi nhớ của tui không?" - Tôi giật nhẹ mấy lọn tóc Khang.

"Trả cho mấy chục cái ôm từ trước tới giờ còn đòi hỏi gì nữa... Không phải ai cũng được ôm tui đâu.." - Thế Khang vênh mặt.

"Thế thì thôi nhé! Từ nay đừng ai nấy đi, miễn chiến hữu chiến hào gì nhé bạn..." - Tôi đẩy Khang rớt xuống khỏi chiếc sofa màu trắng nơi hắn đang tựa đầu rồi ngúng nguẩy đi vào bếp.

"Này, bạn bè đang buồn bã cô đơn mà bà đối xử với tui thế hả?" - Khang la ối ối với cái giọng thiếu não bất khả kháng quen thuộc.

Đôi lúc, gã trai nguy hiểm làm chết bao trái tim cô gái ngoài kia vẫn rất trẻ con và điên khùng với tôi như vậy đấy. Và khi hai đứa chén thù chén tạc, nơi Khang luôn tự đắc với chuyện hôm nay nàng A đổ vì hắn, vì cô B tán tỉnh Khang ra mặt, tôi vẫn hay bấu môi theo kiểu: "Ông có gì hay để mà yêu?", và Khang hoặc sẽ lườm nguýt vờ không thèm quan tâm kiểu như: "Hừ, bà thì đúng là có của mà không biết quý", hoặc điên hơn, cậu ta sẽ nhào đến tôi, vò vò đầu tôi để trả thù vì tội "coi thường chiến hữu".

Đôi khi chúng tôi bên nhau cả một chặng đường đã quá dài, thân quen đến độ, chẳng cần nắm tay, chẳng cần đi sát, chẳng cần làm gì cũng có thể biết được rằng người kia vẫn ở đó.

Đôi khi bên nhau cả một quãng quá lâu, đến độ thuộc cả giọng cười, cả ánh mắt, cả cái kiểu thói quen mà bản thân người kia thậm chí cũng không để ý tới.

Đôi khi tôi và Thế Khang vẫn giữ một kiểu an tâm về nhau rất buồn cười: Kiểu như rằng người còn lại sẽ ở đấy, bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu, cần thì sẽ thấy, gọi thì sẽ tới, chẳng bao giờ mất đi cả.

Nhưng bằng một cách nào đó, chúng tôi luôn đặt ra trong đầu mình một giới hạn, một giới hạn vô hình, rằng dẫu thân thuộc nhau đến từng cử chỉ, thì cũng không được làm điều gì khiến mọi thứ thay đổi bản chất của mối quan hệ này. Tôi hiểu một điều, và Khang cũng hiểu điều đó, rằng nếu chúng tôi để mối quan hệ này trở thành tình yêu, mọi thứ có nguy cơ sẽ tan vỡ.

Tôi luôn sợ những điều vĩnh cửu tan vỡ.

Và Khang cũng vậy.

Có lần, khi đang ngồi cùng nhau, đột nhiên Khang bảo "Này, làm thế nào thì làm, đừng có yêu tui nhé..."

"Ơ..khùng à ?" - Tôi mắt tròn mắt dẹt.

"Không..."

"..."

Khi tôi chưa kịp hiểu gì, Khang đá vội sang chuyện khác. Luôn là như vậy. Đó là một trong số những lần hiếm hoi Khang đề cập đến "tình trạng quan hệ" giữa tôi và cậu ấy, sau bao năm quen nhau. Như một kiểu nhắc nhở khi cảm xúc của cậu, à ừ, hoặc của tôi có lẽ đi quá đà.

Và đôi khi, có những thứ tình cảm không thể chỉ mặt đặt tên, nhiều hơn một tình bạn, nhưng luôn chưa đủ gần với một tình yêu, chỉ đơn giản là nó đã tồn tại lâu rồi. Lâu rồi, nhưng thiếu nó, lại luôn là một cảm giác trống vắng vô ngần. Như kiểu trống vắng một điều gì đó quá quen thuộc.

Thân quen như thế, thân quen như vậy, thân quen vậy thôi.

2. Bước qua ranh giới

Tôi biết ít nhiều về những cô gái đi qua cuộc đời Khang. Nếu Nâu là cô em gái thân quen từ bé gây cho Khang một vết thương lòng sâu sắc trong mối tình đầu, thì Len lại là một cô gái một cô gái sống tình cảm, thậm chí sẵn sàng hi sinh vì Khang tất cả. Thậm chí có lần Len còn tìm đến tôi, nhìn vào đôi mắt đỏ, đã làm một đứa lí trí như tôi cảm thấy vừa khâm phục, nhưng cũng vừa có chút chua xót. Cậu cũng kể tôi nghe về Thiên Di, một cô gái có câu chuyện cuộc sống nhiều biến cố mà Khang gặp trong chuyến đi xa, nhưng chính cô ấy lại có công mang cậu về với thực tại sau những đổ vỡ quá khứ.

Tôi chứng kiến câu chuyện của họ yêu Khang, và ngược lại, như một kẻ đứng đọc những trang sách viết về cuộc đời của một con người, đồng cảm, chia sẻ với nhân vật chính là Khang. Chỉ vài lần tôi vu vơ nghĩ, hơn một người đứng ngoài, liệu tôi có đang đóng vai nào đó - như những cô gái kia - trong cuộc sống của cậu hay không ?

*

Những ngày này, Khang vẫn hay tìm đến nhà tôi sau giờ làm việc. Tôi nấu cho Khang ăn vài món mà cậu thích dù không mấy xuất sắc, dù Khang vẫn vờ chê lên chê xuống nhưng rồi chén sạch sau mỗi bữa. Rồi cậu nằm ườn ra đó xem tivi như thể đó là nhà của mình, cho đến khi tôi quát tháo nắm áo cậu ta vào rửa chén để tôi dành thời gian làm việc. Những ngày Khang đến, căn nhà nhỏ của tôi bỗng chốc tràn ngập tiếng cười và những trận cãi vã vô thưởng vô phạt khi chúng tôi tranh cãi điều gì đó, rồi lại kết thúc bằng trò Khang vò đầu tôi hay tôi lại đòi nắm áo cậu ta lôi ra khỏi nhà.

Cách vài hôm, Khang xuất hiện trước cửa nhà tôi với những món đồ trang trí xinh xinh mà công ty cậu vừa sản xuất. Khang bảo là để "đẹp hóa" cái căn nhà đã nhỏ mà còn buồn tẻ toàn sách vở với giấy tờ của tôi. Khang làm những khung hình màu bạc, rồi lồng những tấm hình vào, treo đầy bờ tường gian phòng khách và bếp theo kiểu ngẫu hứng nào

đó mà cậu vừa nghĩ ra. Hình gia đình tôi, hình đứa cháu nhỏ của tôi, hình bạn bè, hình những người nào đó mà tôi gặp trong cuộc sống, và có cả hình Khang. Khang cho rằng đó là cách để tôi cảm thấy bớt lạc lõng cô đơn bất chợt, và luôn nhớ về những điều tốt đẹp mà tôi đang có.

Tôi đã muốn hét lên sung sướng và ôm chầm lấy Khang khi thấy món quà quá đặc biệt mà cậu dành cho tôi, nhưng vẫn như thói quen mọi khi, tôi vẫn cố gắng giữ vẻ bình tĩnh không quá vồn vã và chút "kiêu hãnh" khùng điên như cái kiểu bình thường tôi vẫn hay dùng để đối xử với cậu.

"Tui cũng là một trong số những điều tốt đẹp nhất bà đang có đấy..." - Khang cười tinh quái.

"Ớn...!" - Tôi bĩu môi.

"Ừ, nhưng mà cái này là để cảm ơn công bà bấy lâu an ủi vết thương lòng cho thằng bạn hèn mọn này .." - Khang nhìn tôi cười hiền hòa, vài lọn tóc xoăn lộn xộn trên gương mặt lấm tấm mồ hôi vì những ngày nóng đỏ lửa của Sài Gòn, thằng bạn thân bỗng chốc trở nên đáng yêu chưa từng thấy.

Sau rất nhiều năm quen nhau, đó là lần đầu tiên tôi chợt nghĩ, nếu yêu Khang thì, ừ, cũng được.

Vì cậu mang đến tôi những niềm vui. Vì chúng tôi hiểu nhau đủ lâu, để có thể yêu mà không làm nhau đau lòng, hay vì tôi lại muốn thấy vẻ mặt hớn hởi lấm tấm mồ hôi với những lọn tóc xoăn của cậu khi lại mang đến cho tôi một điều gì đó.

Tôi nghĩ là chúng tôi cần nhau. Như kiểu sau những mối tình dài chẳng đi đến đâu với những người ngoài kia, lại quay về một nơi gần gũi bên mình, thân thuộc bên mình, như một kiểu chọn lựa an toàn tuyệt đối cho chặng cuối của những cuộc tình.

Một nơi mà ta có thể an tâm, một người mà ta có thể tin tưởng, rằng sẽ chẳng mưa gió nào có thể chạm tới được, và mọi nỗi đau sẽ được hóa lành.

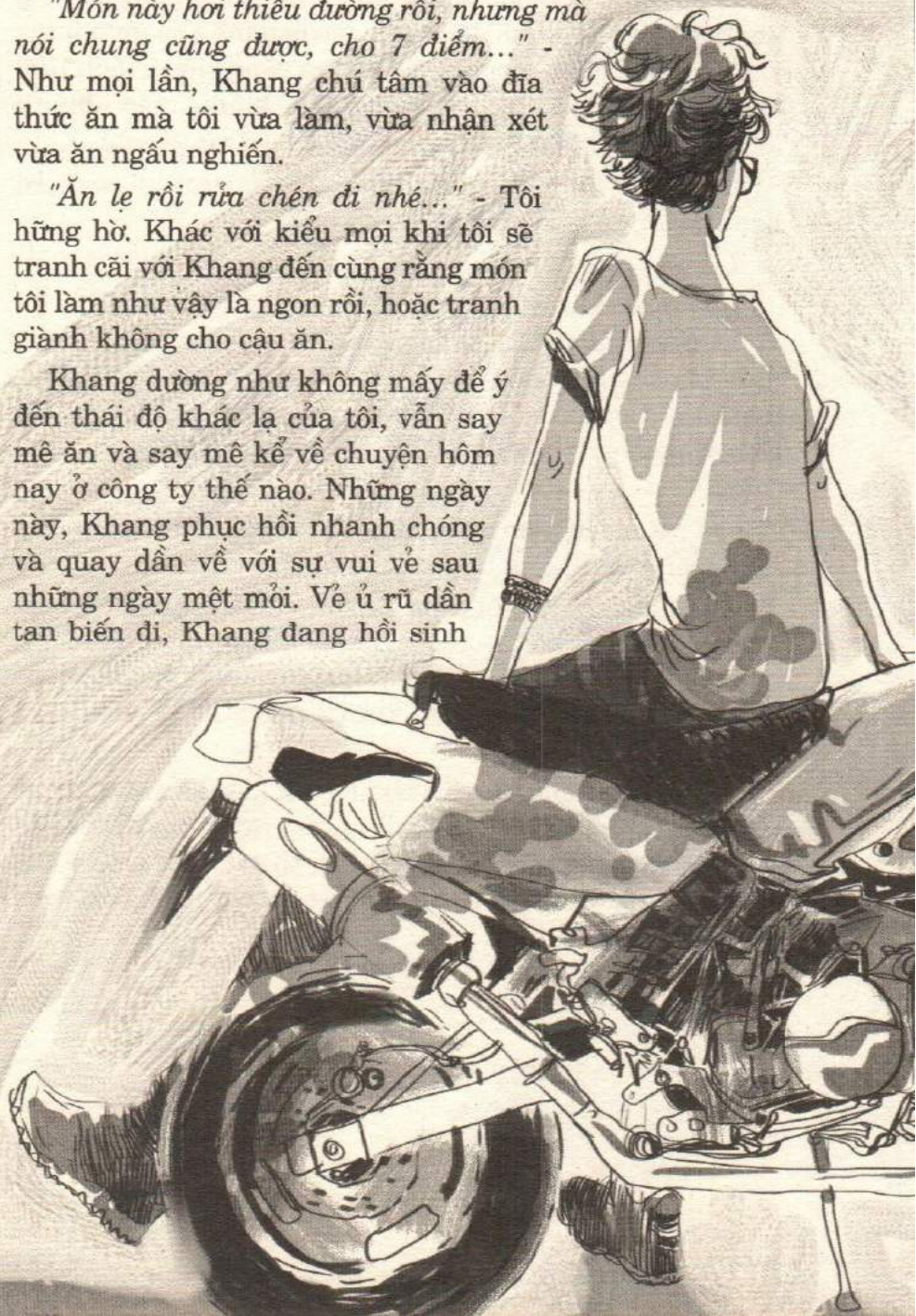
Và tôi đã nghĩ như vậy đấy.

*

"Món này hơi thiếu đường rồi, nhưng mà nói chung cũng được, cho 7 điểm..." - Như mọi lần, Khang chú tâm vào đĩa thức ăn mà tôi vừa làm, vừa nhận xét vừa ăn ngẫu nhiên.

"Ăn lẹ rồi rửa chén đi nhé..." - Tôi hững hờ. Khác với kiểu mọi khi tôi sẽ tranh cãi với Khang đến cùng rằng món tôi làm như vậy là ngon rồi, hoặc tranh giành không cho cậu ăn.

Khang dường như không mấy để ý đến thái độ khác lạ của tôi, vẫn say mê ăn và say mê kể về chuyện hôm nay ở công ty thế nào. Những ngày này, Khang phục hồi nhanh chóng và quay dần về với sự vui vẻ sau những ngày mệt mỏi. Về ủ rũ dần tan biến đi, Khang đang hồi sinh

từng ngày sau những điều làm cậu đau xót. Nhờ vào điều gì, tôi thật sự không biết. Nhưng thứ tình cảm và sự gần gũi của chúng tôi giống một liều thuốc hồi sức hoàn hảo sau những mệt mỏi và đổ vỡ. Đột nhiên, trong đầu tôi nảy sinh một quyết định ngông cuồng.

"Ê, sao bữa nay bà ít nói vậy? Có chuyện gì hả?" - Vừa hí hụi trước bồn rửa chén, Khang vừa ngoái lại nhìn tôi thắc mắc.

"Này..."

"Cái gì?" - Khang vẫn tập trung vào những chiếc chén, chẳng buồn ngoái lại.

"Mình yêu nhau, được không?"

Tôi lảng lạng bước đến phía sau lưng Khang, rồi vòng tay mình qua eo cậu, ép người vào tấm lưng thân quen, thì thào một câu nói mà chẳng bao giờ tôi có thể nghĩ mình sẽ nói ra với Khang vào lúc này.

Khang hơi giật nảy người, nhưng rồi lấy lại được bình tĩnh, cậu dùng tay khua vào những chiếc chén, và im lặng không phản kháng gì. Cậu để tôi ôm cậu hồi lâu. Có lẽ Khang đang suy nghĩ, hoặc đang quá bất ngờ vì màn tỏ tình quá đột ngột của tôi. Hoặc cũng có thể, cậu biết chắc rằng, rồi cái ngày này cũng sẽ đến.

Nhưng buồn cười thay, ngay giây phút đó, tôi lại chẳng mong mình được nghe câu trả lời. Không hồi hộp, không lo âu, không háo hức, không trăn trở như bao cô gái đẹp bỏ lòng kiêu hãnh của mình đi tỏ tình vẫn thường thế. Tôi chỉ biết, mình vừa làm một điều mà trái tim mách bảo, như một điều tự nhiên nhất, rồi tự thấy lòng mình an tâm, vì sẽ chẳng hối tiếc bao giờ.

Và những nhịp bình yên vẫn đều đặn trong hơi thở, của tôi, và của Khang.

3. "Quan trọng là mình vẫn cần có nhau..."

Bây giờ tôi đang đứng trên một chiếc cầu nhìn về phía bên kia thành phố tràn ngập ánh sáng. Đây là nơi tôi rất thích. Và Khang đang đứng bên cạnh tôi.

"*Khùng quá, nghĩ gì vậy... Đã bảo là đừng yêu mà...*" - Cậu xoa xoa nhẹ vào đầu tôi.

"..." - Tôi không trả lời, đẩy nhẹ tay Khang ra kiểu hờn dỗi.

Khang vừa từ chối tôi. Trước khi tôi vừa kịp khóc âm lên hay sẽ có hành động điên rồ nào đó, cậu đã nắm tay tôi kéo đi, và sau đó tôi lôi lên chiếc cầu này. Bởi vì cậu biết, tôi sẽ ngừng khóc, hoặc khóc ít đi, nếu đứng ở nơi này. Như một kiểu sở thích kì cục của tôi mọi khi vậy.

Khang bảo rằng: Vì tôi quá quan trọng và quá thân quen, nên cậu không thể yêu tôi. Vì yêu thì có thể sẽ mất, nên hãy giữ tình bạn này cho đến hết con đường.

"*Quan trọng là mình vẫn cần có nhau, phải không?*" - Khang quay sang tôi mỉm cười.

Và chúng tôi cứ đứng bên nhau như vậy cho đến khi trời hơi khuya, Khang quyết định đưa tôi về nhà. Khi ngồi phía sau lưng cậu, tôi khẽ dựa đầu vào bờ vai Khang.

Lẽ ra tôi phải tức giận. Lẽ ra tôi phải đau đớn. Lẽ ra tôi phải khóc to. Lẽ ra tôi phải trách móc Khang. Lẽ ra tôi phải làm gì đó cho cái lòng kiêu hãnh của mình bớt hụt hẫng lại.

Nhưng rồi tôi không làm gì cả.

Vì tôi biết, tôi sẽ không bao giờ mất cậu nữa. Nhưng cũng chẳng bao giờ có được Khang trọn vẹn. Chúng tôi thuộc về nhau, một phần nào đó trong cuộc đời mình. Như những điều thân quen chúng tôi đi qua cùng nhau. Như bao lâu vẫn thế.

Một cơn gió ulla qua tóc. Đột nhiên tôi nghĩ đến một ngày nếu Khang sẽ gặp được người con gái của đời mình, một cô gái quan trọng với Khang hơn tôi, tôi sẽ cảm thấy thế nào? Có đón đau không? Có chua xót không? Có lại khóc nhiều nữa không? Có ghen tuông không? Tôi không biết.

Chỉ biết lúc này, tựa đầu vào vai Khang, tôi chỉ muốn chìm mình vào màn đêm lộng gió....

KHẢ MY - NĂM LẤY TAY ANH⁽⁵⁾

Ồ, tôi vừa va phải một chàng trai, khi anh xoay người bước ra từ bàn của Phi Linh.

Và cũng ngay lúc ấy, lần đầu tiên khi nhìn vào đôi mắt ấy, tôi nhận ra hình ảnh con số không. Ánh nhìn của anh lạc đầu đó giữa sự trống rỗng và đơn độc. Và có phải chính vì thế, đôi mắt đó xoắn vào tôi như một sự ám ảnh khó giải thích được khiến tôi không ngừng suy nghĩ về nó. Và về chủ nhân của nó. Cho dù anh đã không còn ở đây từ vài phút trước.

"*Cậu đến sớm đấy.*" - Phi Linh kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ vụn vặt của mình.

"*Phải rồi*" - Tôi gật đầu, hồ hởi khi được gặp Phi Linh - "*Tớ xong việc sớm hơn dự kiến. Cậu xem này, tớ đã lên xong danh sách những món ăn cho buổi party cuối tuần. Những món này tớ đã học được bên Úc, sẽ hơi mất công một chút nhưng đảm bảo lạ mắt và rất ngon miệng. Ôi chỉ nghĩ đến buổi party thôi mà tớ đã phấn khích hết cả lên.*"

Tôi dừng lại và phì cười khi thấy rõ ràng mình chẳng để cho Linh có cơ hội mở miệng. Nhưng tôi chỉ dừng lại được khoảng hai giây.

"*À này, anh chàng bạn này có phải là bạn trai cậu không?*"

Linh lắc đầu. *Vậy thì, anh ấy rồi sẽ là bạn trai tớ.*

"*Cuối tuần này cậu rủ luôn anh ấy đi cùng nhé.*"

Tôi chớp chớp mắt làm ra vẻ tự nhiên và vô tư nhất có thể. Nhưng cái nhìn chằm chằm cùng nụ cười nhiều ẩn ý của Linh khiến tôi đỏ mặt. Tôi toét miệng cười chờ đợi, và rồi cô ấy gật đầu. Cô ấy đúng là bạn tốt của tôi.

*

Tôi là một Cự Giải. Trong suốt quá trình trưởng thành của mình, tôi đã tổng cộng mười sáu lần tự đập đầu vào gối

dẫn dắt rằng tại sao tôi lại không được sinh ra ở một cung khác, một ngôi sao nào đó mạnh mẽ hơn, cá tính hơn, cao ngạo hơn và hấp dẫn hơn. Nhưng rồi tôi dần quen với lời nguyện của Cụ Giải. Nhìn chung thì, nhạy cảm một chút, dễ thỏa mãn một chút, bình yên một chút không phải là quá tệ.

Nói đúng hơn thì cũng khá tuyệt, đặc biệt là trong những lúc như thế này. Tôi đang tựa người vào ban công nhà mình, ngắm nhìn quang cảnh thành phố về đêm với một sự thư thái tuyệt đối. Bên trong nhà, những người bạn vừa thưởng thức xong buổi tiệc do chính tay tôi chiêu đãi giờ đang thư giãn nghỉ ngơi và chơi bài.

"Cám ơn My vì buổi tiệc rất tuyệt."

Tôi giật mình khi nghe giọng của Khang. Đúng rồi, sao tôi lại quên đề cập đến anh nhỉ. Suốt buổi tối nay, tôi nhận ra rằng anh đã rất vui. Có lẽ bầu không khí ấm áp cùng với những người bạn thân thiện đã khiến cho anh thoải mái hơn. Anh cười nhiều, anh trò chuyện nhiều, và anh quan sát tôi. Tôi tự hào và hài lòng vì điều đó.

"Rất vui vì anh đã thích." - Tôi mỉm cười nhìn anh.

"Anh đã rất thích."

"Em biết."

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt pha trộn giữa ngạc nhiên và thích thú. *"Em biết ư?"*

Tôi thấy đôi má mình nóng ran, dường như tôi đã vừa để lộ một điều gì đó. Tôi chọn giải pháp im lặng và mỉm cười.

"Em đã quan sát anh?" - Anh dồn ép tôi, đôi mắt ánh lên nét tinh ranh.

Lần này tôi cười toe vì đã bị phát hiện, nhìn thẳng vào mắt anh thay cho câu trả lời. Anh cũng nhìn tôi hồi lâu, ánh mắt xuyên thấu và có sức mạnh khiến người khác phải run rẩy, tận tâm can. Tôi cảm thấy không gian quanh chúng tôi như dừng lại, như đông cứng, và rồi bùng cháy lên. Cho đến khi không chịu được nữa, tôi bèn dời mắt ra nơi khác.

Tôi thấy anh mỉm cười tự mãn vì hành động đầu hàng của tôi.

"Món bò nướng bạn này rất ngon, có dịp chỉ anh cách làm với." - Anh lên tiếng bắt đầu lại câu chuyện.

"Ồ, anh có hứng thú với món đó à?"

"Thật ra thì, nếu em muốn biết, anh không chỉ hứng thú với món đó thôi đâu. Anh có hứng thú với chủ nhân của buổi tiệc nhiều hơn."

Tôi bật cười. Trời ạ, anh mới đáng yêu làm sao! Tôi không nghĩ rằng người con trai sở hữu đôi mắt lạnh lùng và hờ hững mà tôi gặp hôm đó lại có thể dễ thương và lém lỉnh đến thế vào hôm nay.

Tôi và anh không nói thêm lời nào nữa, nhưng chắc chắn cả hai chúng tôi đều hiểu. Chúng tôi đang quan sát nhau, để ý nhau, và cùng mở ra cho nhau cánh cửa cơ hội để chạm vào nơi tận cùng của nhau. Trái tim của những người trẻ.

*

Ai cũng từng có quá khứ. Tôi từng tự hỏi đằng sau đôi mắt nhiều u uẩn của anh chứa đựng những bí mật gì. Nhưng rồi dường như điều đó không còn quan trọng nữa khi tôi nhìn thấy anh cười. Khi ấy, anh trông thật trẻ trung, chân thành và cuốn hút. Và tôi biết, bằng cảm giác của trái tim mình, rằng tôi chỉ cần luôn làm cho anh cười là đủ. Đủ để xua tan những muộn phiền của anh, đủ để tôi thấy hạnh phúc, đủ để chúng tôi thấy kỳ diệu khi nghĩ về nhau.

Hai tháng qua, mối quan hệ của chúng tôi treo lơ lửng giữa hai chữ "phức tạp". Không hẳn chỉ đơn giản là bạn bè, nhưng cũng không hẳn là yêu đương. Chúng tôi cùng nhau đi ăn tối, đi xem phim, đi dạo phố, tôi dạy anh cách làm vài món ăn, ngược lại anh tặng cho tôi vài món quà xinh xinh do chính anh thiết kế. Đôi lúc chúng tôi tếu táo trêu nhau vài câu cho đến khi một trong hai đứa lúng túng bậm môi bứt tóc (thường là tôi) và đứa còn lại phá ra cười (dĩ nhiên là anh). Đôi lúc tôi tròn mắt say sưa lắng nghe anh kể về chuyện đời chuyện người, đôi lúc lại dịu dàng ngả đầu vào vai anh hát cho anh nghe vài bản nhạc mà tôi thích.

Và mặc dù anh dần tin tưởng tôi hơn, mở rộng cánh cửa để tôi từng bước mò mẫm vào thế giới của anh, nhưng anh vẫn chưa nói lời yêu tôi. Có lẽ quá khứ và những nỗi đau đã dạy cho anh cách tự bảo vệ mình, dạy anh biết cách nhẫn nại với một mối quan hệ. Còn tôi thì, dù rằng rất tin tưởng mình sẽ có thể xoa dịu tất cả những tổn thương nơi anh, nhưng trong thâm tâm tôi hận chết đi được tất cả những thứ gì đang ẩn nấp đằng sau cái tên "quá khứ" vì đã dấn dày vào người tôi yêu.

"Linh này, cậu đoán xem Khang sẽ thích màu đỏ hơn hay màu xanh?"

Tôi đưa ra hai chiếc cà vạt màu sắc khác nhau và chờ nghe ý kiến của Phi Linh, cô bạn mà dạo gần đây có vẻ bắt đầu hơi cáu kỉnh vì sự làm phiền của tôi. Biết sao được, tôi đang yêu, và Linh nên thông cảm điều đó. Cô gái nào khi yêu mà chẳng trở nên ngốc nghếch và phiền phức?

"Màu đỏ" - Linh không cần suy nghĩ đã cho tôi ngay câu trả lời.

"Sao cậu lại đoán thế?"

"Tớ không đoán, là tớ biết chắc."

"Cậu hay thật." - Tôi cảm thấy ghen ty với Linh. Cô ấy đã là bạn của anh lâu thế còn gì. Rồi bỗng dưng tôi tò mò.

"Cậu còn biết được những gì về Khang nữa?"

Linh mím môi nhìn tôi trong hai giây.

"Tớ còn biết những gì về Khang ư? Tớ biết hết và biết rất rõ cậu ấy. Từ sở thích trong việc lựa chọn màu sắc, cách ăn uống, lối sống và suy nghĩ. Chỉ cần Khang chuẩn bị mở miệng là tớ đã biết cậu ấy muốn nói gì. Tớ biết cả việc Khang đã từng rất nồng nhiệt trong tình yêu nhưng rồi bị sự chối bỏ lần lượt làm cho tổn thương. Tớ cũng biết cậu yêu Khang. Tớ từng tiếp xúc với vài cô gái như cậu, yêu Khang và gặp tớ tìm một lời khuyên. Nhưng cuối cùng thì sao? Bọn họ đều ít nhiều để lại những vết thương khó nguôi ngoai cho cậu ấy. Và My này, tớ thật lòng không muốn cậu lại tổn thương Khang một lần nữa đâu."

Tôi sống người trước những tiết lộ của Linh. Nhưng điều làm tôi chết lặng hơn cả chính là ánh mắt và giọng điệu của bạn mình. Lần đầu tiên tôi mới nghe thấy giọng điệu đánh thép và không kiềm chế của cô ấy. Cô ấy còn công kích luôn cả tôi ư? Làm sao cô ấy dám cho rằng tôi có thể làm tổn thương Khang? Tôi sẽ không đời nào làm thế.

Nhanh như một ánh chớp, trong đầu tôi bỗng xuất hiện một luồng suy nghĩ khó tin. Lẽ nào...

"Linh, lẽ nào cậu khó chịu với tớ là bởi vì... cậu cũng yêu Khang?"

"Phải rồi, tớ yêu Khang. Và tớ chán ngấy việc nhìn hết người này đến người khác xuất hiện và rồi làm cậu ấy đau khổ. Chẳng ai hiểu được Khang, chẳng ai thực sự sống cho cậu ấy cả. My, tớ nghĩ cậu cũng sẽ như vậy thôi."

Tôi tròn tròn mắt ngây ra nhìn cô, và rồi nhắm mắt lại. Khẽ thở dài. Tôi đang dính vào chuyện quái quỷ gì thế này?

*

Hai tuần nay tôi cố tình tránh mặt anh, dù điều đó khiến cho mỗi ngày trôi qua tôi lại thêm cạn kiệt sức sống vì nhớ anh. Tôi không nghe điện của anh, vờ như không có ở nhà khi anh đến tìm. Tôi thấy mình có lỗi với Linh, tôi thấy mình đang tự nghi ngờ chính mình về khả năng làm cho anh được yên vui, tôi nghi ngờ tất cả những gì đang diễn ra giữa cả ba chúng tôi.

Nhưng rồi tôi đã bị anh phục kích ngay dưới cổng nhà tôi. Kiên nhẫn và mạnh mẽ, anh quyết không để tôi trốn tránh anh mãi được.

"Sao lại tránh mặt anh?"

Thay vì trả lời anh, tôi lại lẩn trốn bằng một câu hỏi khác. *"Anh đến tìm em có việc gì?"*

Anh nhìn tôi, và chưa bao giờ tôi sợ ánh nhìn đó như lúc này. Rất bình và chân thành, nó lại khiến tim tôi đập loạn xạ và cả người tôi run rẩy.

"Anh muốn em biết, My, anh yêu em! Chính những ngày em né tránh anh là những ngày anh nhớ em vô cùng, và

nhận ra rằng mình yêu em đến như thế nào. Có thể anh đã từng để vài người mình yêu thương rời khỏi cuộc đời mình, nhưng lần này thì không đời nào anh để em rời xa anh."

Những lời anh nói khiến tim tôi rung động đến choáng váng và, gần như tan chảy. Tôi đã chờ đợi điều này từ rất lâu, và lẽ ra tôi phải vui lắm mới phải, nhưng sao tôi chỉ thấy cổ họng mình khô khốc. Tôi quay mặt đi để trốn tránh ánh nhìn đó, trốn tránh đôi mắt mà tôi đã yêu biết bao nhiêu.

"Em không yêu anh ư?" - Tôi nghe rõ giọng anh tổn thương. Trái tim tôi nhói đau vì điều đó.

"Em cũng yêu anh."

Anh thở ra nhẹ nhõm. Và anh lại nhìn tôi chờ đợi.

"Nhưng anh không hiểu đâu, mọi chuyện phức tạp lắm."

"Phức tạp như thế nào?" - Anh vẫn giữ giọng thật nhẹ nhàng.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, rồi quyết định tiết lộ những suy nghĩ của mình.

"Em yêu anh. Nhưng không chỉ có mình em. Phi Linh cũng yêu anh. Thậm chí em không rõ là em hay cô ấy yêu anh nhiều hơn. Nhưng có một điều chắc chắn, cô ấy đến trước em. Cô ấy hiểu anh hơn em, chia sẻ với anh nhiều hơn em, nhìn những người con gái đi qua đời anh nhiều hơn em. Cô ấy lẽ ra phải xứng đáng nhận được tình yêu của anh chứ không phải em. Mặt khác, cô ấy là bạn thân của em, thật khó khăn khi ở bên cạnh anh mà không làm tổn thương đến cô ấy. Thật khó khi vờ như không quan tâm đến cảm giác của cô ấy khi nhìn thấy chúng ta bên nhau."

Tôi dừng lại và ngán ngẩm với sự phức tạp mà tôi vừa nói ra. Anh hít một hơi thật sâu, rồi đưa hai tay đặt lên vai tôi.

"Chỉ có như vậy thôi sao?"

"Chỉ? Như thế đối với em đã rất đủ phiền rồi đấy."

"Nghe anh nói đây. Điểm mạnh của em là suy nghĩ nhiều, và điểm yếu của em chính là đã suy nghĩ quá nhiều."

Em chỉ cần biết ba điều. Thứ nhất: Anh yêu em. Thứ hai: Em cũng yêu anh. Và thứ ba: Đừng để bất cứ ai xen vào chuyện của chúng ta. Anh có thể có rất nhiều quá khứ, nhưng hiện tại của anh thì chỉ có mình em thôi."

Tôi lặng đi trong vài giây để phân tích những gì anh nói, rồi cảm thấy đầu óc mình đột nhiên thoáng đảng hẳn ra như là bầu trời sau cơn mưa vậy. Tất cả những trăn trở trong lòng tôi bao nhiêu lâu nay bỗng chốc như bóng xà phòng vỡ tan rồi mất dấu. Chỉ cần vài lời của anh thôi. Thật kỳ diệu. Anh thật kỳ diệu, và tình yêu cũng thật kỳ diệu.

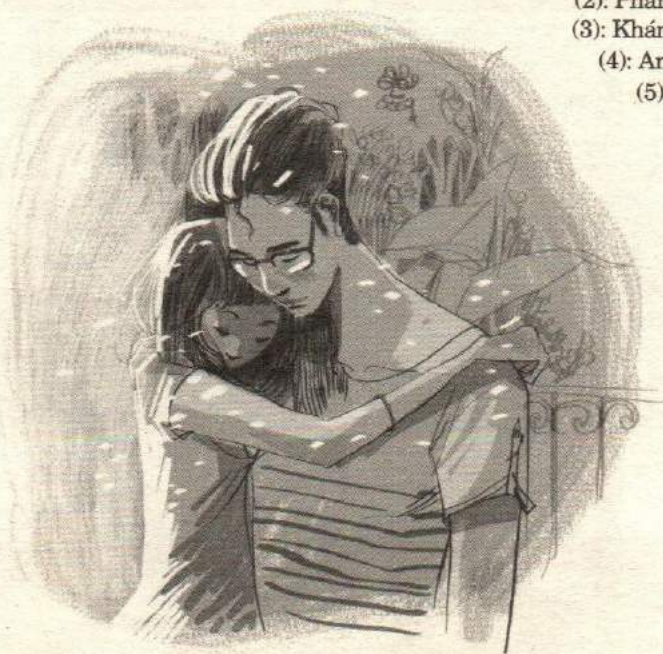
"Đã thông suốt chưa?" - Giọng anh trầm ấm chờ đợi.

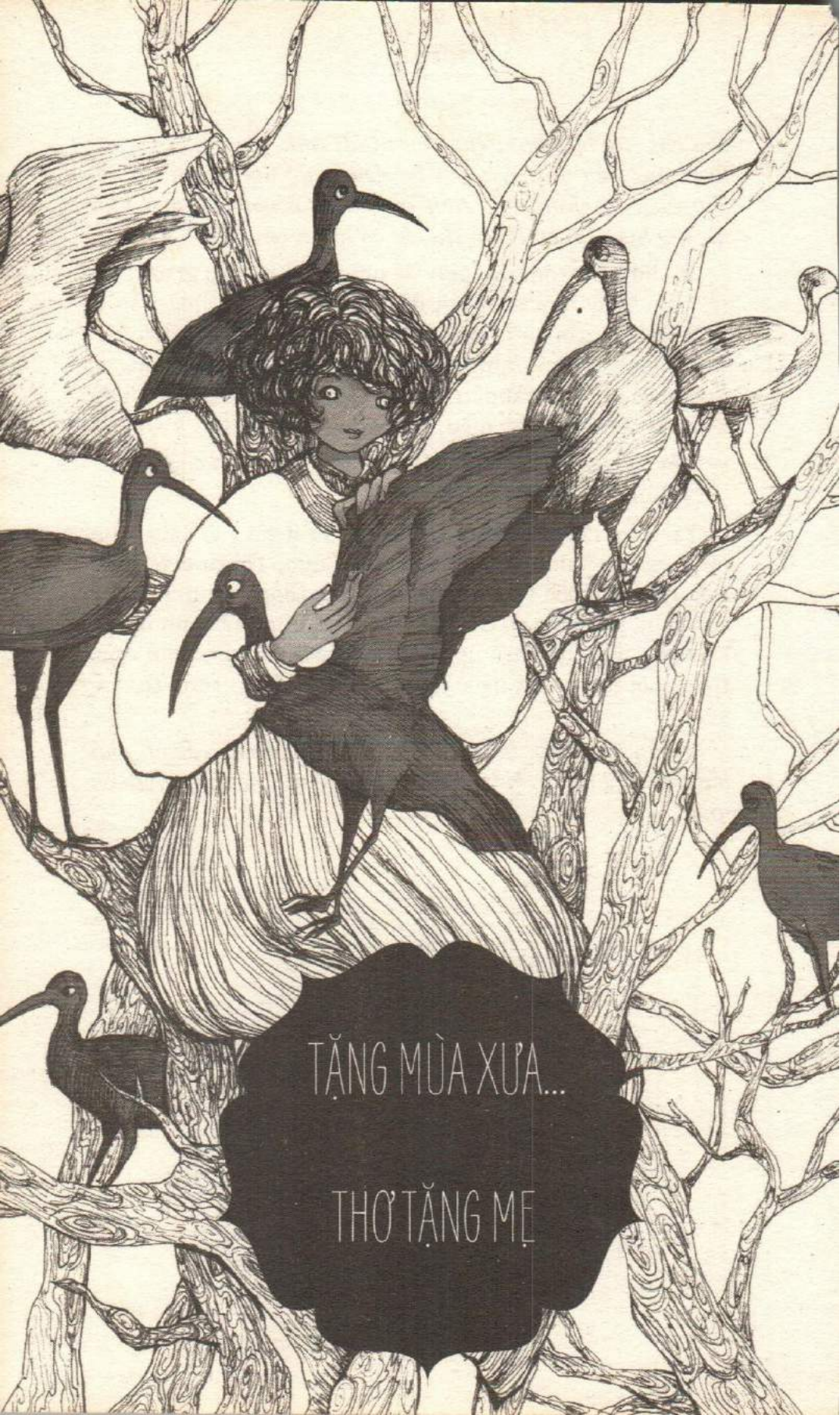
"Rồi" - Tôi dứt khoát gật đầu.

Tôi mỉm cười khi anh đưa tay kéo sát tôi vào lòng. Thật bình yên quá đổi. Và cả hạnh phúc nữa. Tôi tự cười mình thật ngốc nghếch vì đã tự làm khổ bản thân. Nhưng xét cho cùng thì, tình yêu có thể biến tất cả chúng ta thành những kẻ ngốc. Vậy nên trong một mối quan hệ, nếu bạn chưa từng một lần cư xử ngốc nghếch, liệu bạn đã từng thật sự yêu?

"Đoạn đường phía trước còn dài lắm, đừng để anh phải bước đi một mình. Nắm lấy tay anh và chúng ta cùng đi em nhé!"

-
- (1): Lam Khiết
(2): Phan Ý Yên
(3): Khánh Linh
(4): An Nhiên
(5): Yudin

TẶNG MÙA XƯA...

THƠ TẶNG MẸ

viết tặng mùa xưa

CON TÀU CHỜ TÌNH YÊU

[CHU THU HẰNG]

Em thấy không tất cả đã xa rồi

Trong tiếng thở của thời gian rất khẽ

Tuổi thơ kia ra đi cao ngạo thế...

Lớp ở cuối hành lang chạy dài, bốn mùa xôn xao vì cây lá ngoài cửa sổ. Những viên gạch hoa màu sẫm, nhẵn thín và mát rượi. Nếu trượt patin chắc sẽ vèo từ đầu này đến đầu kia trong vòng hai giây. Đây là giả dụ như thế chứ không đùa nào dám thử. Càng không dám có cái ý định loẹt quẹt đôi dép có đế cao su to đùng giống như thằng Cường, đã phải đứng lù lù trong phòng hội đồng vì: "Ngày 17-9, giờ giải lao 5 phút, em ăn ô mai mơ xong đã nhả hạt ô mai xuống sàn dùng giày đi lên 3 lần, chứ không phải em trượt nghệ thuật". Tất cả những người có mặt trong phòng hội đồng đều cúi mặt xuống nén cười. Chỉ có đứa lớp trưởng lớp A4 là không kìm được, môi mím chặt mà vẫn "hi, hi" mấy cái. Rồi Cường cũng được vào lớp, hội đồng kỉ luật giải tán, sau này nghe kể lại là thầy hiệu phó khi còn lại một mình cũng cúi mặt xuống mà "hi, hi" vì tờ kiểm điểm của Cường.

Rồi mùa Đông. Lá vàng ngoài cửa sổ đã đỏ như những lá cờ nhỏ ve vẩy trong gió. Đứa lớp trưởng gầy gò xanh mướt không hiểu vì sao hay đứng tựa cửa khóc rầm rức. Bọn con trai đi qua nhìn e dè như mình có lỗi. Những mẫu giấy vo viên ném qua ném lại trong lớp, mấy đứa con gái xúm xít lại.

"Hay là Y-R-M-L?" (yêu rồi mà lì)

"Vớ vẩn ! Nó đi với tao suốt, yêu lúc nào mà yêu".

Đứa con gái người mẫu có đuôi mắt vẽ nhũ xanh biếc nhe răng dọa như sắp cắn ai rồi lách ra cửa, đột ngột ôm chầm lấy bạn. Lớp trưởng bé nhỏ dũi dũi cái đầu tóc tợ mượt vào vai bạn, thôi không khóc nữa, mắt hơi díp lại, có lẽ là hơi buồn ngủ. Người mẫu bảo:

"Xuống phòng y tế đi, tao chưa học Lý đâu".

Lớp trưởng gật gật, lấy trong cặp ra hộp dầu bất ly thân, xoa đầu xoa cổ một lúc rồi hai đứa ra về điu nhau đi ra. Đến đầu cầu thang gặp cô dạy Lý. Lớp trưởng rùng mình mấy cái, mặt càng xanh ngắt. Người mẫu lú lo:

"Cô ơi! Nó bị cảm rồi. Em đưa nó xuống phòng y tế một tí cô nhé".

Cô giáo không nghi ngờ gì cả, nhìn hai đứa xót xa. Vừa đi khuất, người mẫu đã khúc khích:

"Mày hay thật! Thích ôm là ôm được ngay. Bùng thoải mái".

Hai đứa xuống phòng y tế được 10 phút thì tiếp hai đứa xuống theo, người ôm lần này nguy kịch hơn, vì đau bụng phải cõng xuống. Nhưng cũng chỉ đến đầu cầu thang là đứa bị đau bụng tụt xuống, riu rít đi vào phòng. Ở đây bệnh gì cũng chỉ uống Vitamin B1, B6 và C. Bốn đứa nằm chung hai cái giường xếp, đắp chung cái chăn dạ ấm sục, mở một gói ô mai gừng cay xộc cả mũi. Bác y sĩ già ngồi cười tùm tùm:

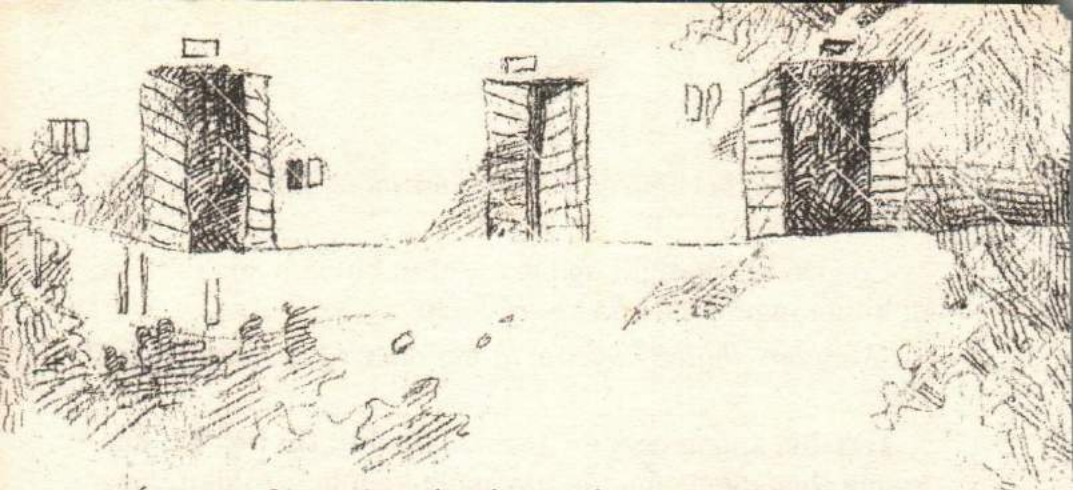
"Hồi trước chưa có phòng y tế thì bọn mày xoay xở thế nào hả?"

Và cả bọn chụm đầu vào mà cười rinh rích.

*

Lớp Cường ở đầu kia của hành lang. Không ai để ý lớp trưởng thỉnh thoảng lại sang gặp lớp trưởng bên ấy, bàn bạc dăm ba câu rồi dúm vào tay viên giấy nhỏ. Mở ra có mấy chữ: "Nhờ chuyển cho Quân". Quân mở ra lại có chữ: "Nhờ chuyển cho Hà"... Vòng vèo mấy lần mới đến tay Cường. Cường đọc xong thả vào hộp bút, mắt mơ màng. Giờ nghỉ tiết sau, hùng dũng kéo một thằng bạn chạy sầm sập qua hành lang. Đôi khi chỉ để nghiêng ngó tí chút. Áo đồng phục không bao giờ chịu "cắm thừng", bay phất phơ và con gái mấy lớp cũng ngó nghiêng theo, tự hỏi: "Sao hôm nay thằng này trông bất cần đời thế?".

Trước Tết là mùa hội diễn. Cũng vừa xong học kì một. Chẳng có đứa nào còn quan tâm đến sách vở. Lớp phó bày ra trò diễn thời trang, huy động cả lớp mua bột biển xát ra làm cảnh tuyết rơi. Gió mùa Đông luôn qua ô cửa dán giấy báo buồn buồn. Giờ học đứa nào cũng thò tay xuống gầm bàn, nghe thấy tiếng rín rít của hai mảnh bột rã ra trong tay. Thấy cô biết nhưng chẳng nói gì. Trong những ánh

mắt mệt mỏi cũng thấy lấp ló niềm vui. Mấy hôm ghép nhạc đã thấy đồn đại xôn xao Cường hát bài "Tình phai" với một đứa lớp B, tay cầm mic, điệu dáng lăm, mắt nhìn tình tứ lăm. Lớp trưởng mặt càng xanh mét.

Buổi sáng nó đến sớm, mở toang hai cánh cửa gỗ xanh lè nặng nề, nhìn chăm chăm xuống đường. Chú Nguyễn tay cầm chùm chìa khoá xúng xoảng đi qua, mắng nhưng giọng hết sức dịu dàng:

"Đến sớm thế hả?"

Lớp trưởng chỉ một ôm hoa bọc giấy báo đặt trên sàn.
"Cháu phải kết hoa cho bọn lớp cháu tối nay diễn".

Nó trải báo trên nền gạch. Hoa xỏ ra từng đám lớn. Cúc tím xen lẫn với hồng móng tay đủ các màu, thơm ngậy ngất, giọng lâu bầu: "Cháu sẽ quét sạch, chú yên tâm". Rồi cầm cùi gò người, uốn những bông hoa trên cái vòng kẽm thành những cái mũ đội đầu màu sắc êm ái, mà thơm nức.

Cường làm chân sai vặt cho lớp kia cũng đi sớm, tay cuộn những chữ cái to tướng cắt bằng giấy màu, chạy sầm sập lên gác. Rồi nín thở đứng im một lúc vì hình ảnh trước mắt.

Lớp trưởng mặc áo trắng muốt, tóc tơ chảy mượt trên vai, ngồi duỗi chân trong đám hoa lúc này mới bắt đầu xòe cánh. Lớp trưởng ngẩng lên. Cường ta đỏ mặt co cẳng chạy vù mất. Cảm giác có ánh mắt dài thăm thẳm suốt dọc hành lang đuổi theo chân mình.

Buổi tối, đèn màu viên xung quanh cái sân ngày thường vẫn lộ nhô bàn ghế, căng tin vẫn bán bánh dứa hai ngàn đồng và CocaCola. Đứa nào cũng năn nỉ thấy hiệu trưởng

cho bật đèn vàng chạy dọc hành lang. Mưa bụi lầy rây kéo dầy hành lang hắt đèn huyền ảo thành đoàn tàu dài ảm áp. Lớp trưởng bỗng nhiên nổi hứng khởi bảo: "*Tao sẽ đọc thơ tiếng Anh, bài April Rain Song nhé*". Lớp có đứa xì xào: "*Hội diễn ca nhạc cơ mà*". Báo cáo với cô phụ trách văn nghệ, cô mừng rơi cả kính: "*Đọc đi, bao nhiêu lâu mới có một tiết mục đọc thơ. Bọn học sinh chúng mày ấy à, bây giờ nhiệm vụ ngoài mất rồi, thơ cũng ngoài, cái thời các cô tổ chức đám cưới, ai đọc "Tây tiến" cũng là hay lắm rồi*". Lớp khác chen vào kỳ kèo: "*Cô ơi! Lớp nó giờ này mới đăng ký thêm, cô cho lớp em...*". Người mẫu ngoa ngoắt: "*Lớp tớ không cần xét giải nhé, hơi một tí thì cũng bon chen nghệ thuật*". Rồi kéo tay lớp trưởng xềnh xệch đi. Bọn lớp khác cố giấu cợt với theo: "*Tiết mục khuyến mãi à?*".

Lớp trưởng đỏ mồ hôi tay, thấy tờ giấy chép bài thơ trong tay mình nhũn hần ra. Ai xô nó một cái rồi nó thấy mình đứng trên sân khấu giữa trường, đèn màu bóng bay nhấp nháy đủ mọi thể loại xung quanh. Giọng nó nhão nhoẹt và run như lời thề lớp phó cầm máy quay sau này kể lại: "*Ba tớ đánh rơi cả đôi đũa lúc nghe giọng ấy ở trong băng*". Cường đứng dưới, kín đáo đưa máy ảnh lên bấm lia lịa. Đáng buồn là bọn dọn sân khấu chưa kịp mang cái bục để mic phát biểu xuống. Trong ảnh sau này không nhìn thấy lớp trưởng đâu, chỉ nhìn mỗi cái đầu bên trên cái bục để mic. Nói đùa trông như quả dưa lê đặt trên nóc tủ ấy.

Bài thơ rồi kết thúc, khán giả thở phào, MC đón lấy cái mic dính nhộp nhộp mồ hôi tay lớp trưởng, duyên dáng gọi tên một nhóm nhạc lớp nào đấy. Bọn con gái ôm lớp trưởng vào giữa những vòng tay người mẫu, khen "*Hay lắm, hay lắm*". Hội người mẫu mặc váy quần đủ màu, đội những mũ hoa bây giờ đã hơi rở xuống nhưng vẫn còn rất rực rỡ, lượn mấy vòng tròn. Ngồi chồm hồm trên bờ tường là hai thằng thấp bé nhẹ cân nhất lớp, tay cầm giỏ vung hàng nắm bọt biển xuống đất. Đứa nào thắc mắc "*Ơ mày ơi, váy thì kiểu Hawaii mà sao có tuyết?*". Mưa bắt ánh đèn lung linh trên tóc bọn con gái. Thêm một đứa nhăn nhó: "*Công tao xát xộp mấy đêm liền*". Lớp phó nép một góc lo lắng "*Khéo ngã mất*

mấy thằng kia!". Đến phút chót, Cường không hát "Tình phai" nữa, đứa con gái hát cùng mặt bùm bùm tức giận, cố kiềm chế để không chửi ầm lên. Cường đứng giữa đám bong bóng đen màu, áo màu cam rực lên không có vẻ gì là đồng bóng lại thêm đôi giày Nike mọi ngày tưởng bình thường giờ mới hóa ra là có đế phản quang, nhấp nháy gần cổ hát: *"Truly, madly, deeply"*. Thằng đệm nhạc không chuẩn bị trước, đánh sai lung tung. Nhưng con gái ở dưới vẫn ngây ngất, lớp trưởng tựa cửa, mắt nhìn không bỏ sót một cử chỉ nào của Cường. Lời bài hát rất chung chung, nụ cười của Cường cũng đúng kiểu "ngôi sao", nghĩa là không dành cho ai cả nhưng đứa nào cũng tưởng dành riêng cho mình. Mưa mỏng hơn, con tàu hành lang vẫn mơ màng trôi, đèn vàng ảm áp vọng ra trong lời hát.

Nghỉ Tết, Cường "bon chen vào nghệ thuật", đi buôn hoa tận Hải Phòng về bán chung với mấy thằng trong nhóm nhạc. Người lớn nhăn mặt ca cẩm:

"Chúng mày không tính đến hao tổn xe, tiền xăng. Rồi là hao phí sức khỏe. Cứ tưởng dôi ra vài đồng bạc là lãi đấy hả?". Mặc kệ, nhóm doanh nghiệp trẻ mặt cứ hơn hớn. Gặp đứa bạn nào cũng cũng thông báo: *"Ra mua cho tao nhé"*.

Chiều 30 Tết, cả bọn còn tươi roi rói đứng đầy một góc chợ, gặp em nào xinh xinh đi qua còn tí toét cười nói, bán không để ý đến tiền nong. Một thằng mê mết vì một mái tóc ngang lưng thướt tha đi qua, cầm một bó to dùng chạy theo, lúc sau thở phà phà quay lại. Bảo: *"Suýt nữa thì tao đã nói: Xin lỗi, cô lừa tôi!"*.

Tối, mấy cái mặt méo xệch quanh gần trăm bông đơn đỏ ối đã nở toe toét. Cường nêu ý kiến: *"Chia ra, mang về nhà"*. Rồi lại hi hụi chia hoa, chia cả tiền. Mỗi thằng nhét túi một nắm tiền lẻ âm ỉ mùi chợ rồi tay ôm hoa, tay cầm lái chạy vèo vèo về nhà. Gần giao thừa, Cường xin bố mẹ đi chơi, lôi cái xe địa hình bỏ xó đã lâu. Bố mẹ thắc mắc: *"Sao con không đi xe máy?"*.

Đã thấy thằng con chống hông gò lưng vì một cái ra đường.

Cường đi rất xa, vòng vèo mãi mới đến nhà lớp trưởng, mà cũng không vào, ngồi dựa xe bên vệ đường nhìn lên cái ban công nhỏ bọc kính mờ. Thấy cái bóng nhỏ nhỏ loay hoay, cửa sổ sịch mở để mùi hương trầm thơm nao nức bay ra. Cường ngồi đấy, lồi bao thuốc bẹp dúm lấy trộm của bố từ sáng ra, châm rồi lại dụi. Giao thừa yên ả, chỉ rộn lên mấy loạt pháo hoa sáng bùng cả trời. Hơn một giờ, đèn trên ban công tắt phụt. Cường thở ra rất mạnh, lồm lũi đạp xe về, trong lòng thấy cảm giác gì khó tả, như có cái hạt nứt vỡ, nảy mầm ở đâu đó, mà đau đớn toàn thân.

Sớm mai, nó ôm điện thoại nấu cháo với thằng bạn: *"Mày biết tao cảm thấy thế nào không? Giống năm ngoái cây mít trường mình có một quả, tao biết là không được hái, nhưng tao vẫn rình. Ngày nào đi qua cũng thấy nó thơm thơm, cũng để ý xem nó to thêm chừng nào. Một hôm đi học, tự dưng không thấy đâu nữa, chắc chú Nguyễn hái rồi, tự dưng thấy mất mát một cái gì đó khủng khiếp, chứ chẳng phải là một quả mít"*.

Sau Tết, quanh trường hoa dâu da nở đầy, ngồn ngột như mùi chè đậu đỏ một nghìn một cốc. Hoa bám đầy tóc bọn con gái, đứa nào điệu dàng lấy tay gỡ rón rén là y như rằng mấy thằng con trai im phăng phắc, nhìn say đắm. Lớp trưởng cắt phụt tóc trông như một thằng con trai xón xác, càng nhỏ bé trong bộ đồng phục rộng lưng thùng. Bọn người mẫu ôm ghì lấy gọn tha thiết: *"Trông như anh Hằng ấy nhỉ? Anh Hằng ơi, anh Hằng ơi!"*. Bọn này bây giờ còn sáng tác ra phong cách rất Tây, lúc nào hứng lên có thể ôm nhau hôn chùn chụt lên má. Má lớp trưởng bết xanh vì những vết son môi lờ mờ.

Đến lúc rậm rịch chuyện nộp hồ sơ vào trường nào. Mấy đứa người mẫu riu rít: *"Viet Nam Airlines hay Pacific?"*. Lớp trưởng lần đầu nói oang oang giữa lớp: *"Tao muốn thành nhà dịch sách. Bọn mày không hiểu cảm giác của tao khi nghe mấy bài hát tiếng Hoa lời hay kinh khủng mà dịch ra cũng chẳng thể nào diễn tả nổi"*. Đứa nào hóng hót: *"Ơ, thằng Cường định thi Học viện Hành chính quốc gia đấy. Có khi sau này nó làm chính trị gia còn sắp làm phiên"*

dịch cho nó". Lớp trưởng hơi rớm nước mắt, cúi nhoài người ra cửa sổ, những lá bàng xanh bắt đầu xòe ra ve vẩy như những cái tai của con chó nhỏ múp míp dễ thương.

Cường bùng mấy tiết, không phải để xuống phòng y tế mà là để chuồn ra ngoài bằng cái thang chú Nguyên vô ý để cạnh bờ tường. Quán trà đối diện trường vắng hoe, hai thằng ngồi nhâm nhi, e dè mãi ly trà mát lạnh, dặn nhau: "Tao còn bảy nghìn đồng thôi đấy, mày trả tiền hướng dương nhé". Rồi bàn bạc chiến lược: "Đánh nhanh thắng nhanh nhé, có mấy tháng thôi". Thằng bạn tò mò: "Y-R-M-L thật à?". Cường đỏ dừ mặt đúng lúc thầy hiệu phó bước vào, hai thằng ngồi thụp xuống sau thùng loa, nghe tiếng thầy hiệu phó sang sảnh hỏi chủ quán từ sáng có đứa học trò nào vào đây không. Hú vía!

Cường mang patin đến lớp, giờ nghỉ ngó trước ngó sau rồi trượt vù vù qua hành lang, gửi những cái thư có địa chỉ đích danh lớp trưởng. Lớp trưởng thôi dám ra cửa sổ, chui tọt giữa đám đông cao lớn điệu đà, mặt phơn phớt hồng vì ngượng lẫn sợ hãi. Một người mẫu âm mưu với Cường: "Mày khao chè đi, hôm nào nó mệt tao sẽ gọi mày xuống phòng y tế thăm nó".

Âm mưu chưa được thực hiện thì một hôm giờ nghỉ, Cường đang lao vùn vụt qua hành lang bỗng đâm sầm vào thầy hiệu phó. Thầy ngã, trò ngã. Thầy ngơ ngác không kịp hiểu ra sao, trò tuyệt vọng đến mức không buồn đứng lên. Tội lần này cực kỳ to rồi đấy. Cả khối xôn xao, đình chỉ một tuần nhé, nhưng không đưa ra sáng thứ Hai vì sợ đàn em lớp dưới bắt chước theo. Hôm mời phụ huynh, Cường đến trước, quần bò áo xanh sơ mi kẻ đi nghênh ngang dọc hành lang, nổi như cồn giữa một rừng quần xanh áo trắng nhợt nhạt. Cái thư gửi lần này có nội dung rất khủng bố: "Hẹn gặp lúc tan trường để nói chuyện dứt khoát".

Chú Nguyên hấp tấp chạy theo, xanh mặt vì đã để một thằng không mặc đồng phục lọt vào. Lúc ra khỏi cổng trường, Cường thấy lớp trưởng đứng nép ở cửa sổ trên gác. Tóc xù lên như một con sẻ gầy, không, giống một con két trắng với cái mào dựng lên sau gáy hơn. Tan học,

Cường đứng phục ở cổng. Lốp trưởng cuống quít bảo người mẫu:

"Mày dắt xe ra cổng cho tao. Chờ ở đầu đường nhé".

Rồi lén lút vòng ra cổng sau như hoạt động bí mật. Người mẫu dắt xe ra bắt gặp cái nhìn nảo lòng của Cường, cười cười:

"Hong rồi ông ơi, nó sợ. Ai bảo ông căng thẳng quá".

Cường đứng đợi đến khi ca chiều vào học, cổng trường vắng hoe, phố cũng vắng hoe. Rồi tức tối nhìn lên cái đồng hồ cao không bao giờ chạy, bộ quần áo keng dính đầy vôi tường mà không biết. Hoa bằng lăng, phượng vĩ và hoàng điệp đã lác đác xung quanh, như cái mũ rậm rì lá, le lói mấy đốm hoa nhỏ mà thơm phảng phất.

Sát giờ thi tốt nghiệp, học sinh đứng chen chân trước cửa mỗi phòng. Cường chạy sầm sập cả mấy dãy, mãi mới tìm thấy lớp trưởng lọt thỏm giữa đám đông. Hất hàm, nó nói trống không:

"Xòe tay ra".

Rồi thả vào bàn tay bé nhỏ mấy cái kẹo bẹp dúm đó, lại co giò chạy mất vì chuông đã le te kêu rồi. Người mẫu cười hi hí:

"Sao kẹo bẹp thế. Chắc là bị bỏ trong túi quần sau rồi. Chắc là chịu một lực nặng 650N".

Lốp trưởng cười, có thể là hơi xao xuyến. Những cái kẹo đã hơi chảy nước, nóng ran lên trong tay. Chắc là sẽ rất ngọt, rất dính răng và làm cho cái răng sâu đau tê tê. Như cái hạt bắt đầu nứt vỏ, nảy mầm đâu đó mà đau tê tái toàn thân.

Ngày cuối, liên hoan hai lớp ở nhà người mẫu. Gọi là hai lớp cho oai nhưng chỉ loe hoe mấy đứa tích cực văn nghệ văn gừng, tụ họp làm một bữa cho hết tiền bồi dưỡng hát hò cuối năm. Đang tá lả uống nước lọc căng phè bụng, chợt đứa nào reo lên nhưng bị người mẫu nhanh tay bịt miệng.

Giữa cái vườn nho nhỏ, ngan ngát hương, Cường đang cúi người, nói gì với lớp trưởng mặt xanh mét, tóc tơ rử

muọt trên trán. Một đứa nói rất hăng, một đứa lắc đầu nguây nguẩy. Rồi đột ngột, Cường cầm lấy tay lớp trưởng, mới đầu còn cố vùng ra nhưng không nổi. Bọn trong nhà suýt rú lên. Có đứa trợn mắt, say sưa như người trong cuộc, bảo đúng kiểu phim Hàn Quốc nhé. Người mẫu nhỏ nước mắt, sung sướng đến ngây ngất, cứ lăm bầm câu gì không rõ. Cường đứng thế rất lâu, không nhớ gì cả. Còn cái mầm đậu đỏ trong tim bắt đầu xòe ra mắt lá đầu tiên, bé tí teo, ngơ ngác nhưng mà hân hoan.

.....

Rồi mùa cũng qua đi. Trên đường Hai Bà Trưng, dòng người bận rộn vẫn mãi miết trôi. Ngôi trường với hành lang dài như những toa tàu màu vàng ấm áp ngoằn ngoèo trong vòng sắc màu của điệp, bằng lăng, với phượng vĩ sắc sỡ xung quanh. Có màu của mong nhớ, màu của khát khao những ngày thân ái đã qua? Trong dòng người cứ trôi qua ấy, ít ra cũng có hai kẻ hay nhìn lên cửa sổ màu xanh ở những toa tàu, ngẩn ngơ và nhớ, ừ rất nhớ. Bây giờ con tàu ấy đã đi về phương nào?

C.T.H

CHO MỘT NGƯỜI HẠ CŨ

[PHẠM NHẢ THU]

Ừ thôi, trả phía sân trường
Dấu chân hai đứa thuở đường như yêu
Ừ thôi, trả lại buổi chiều
Hoa bằng lăng cứ tím cheo leo lòng
Xa rồi còn nhớ hay không?
Mất người hôm ấy điệp hồn của ta
Trái tim ngỡ ngác ngã ba
Chúng mình sau rốt vẫn là bạn thôi...

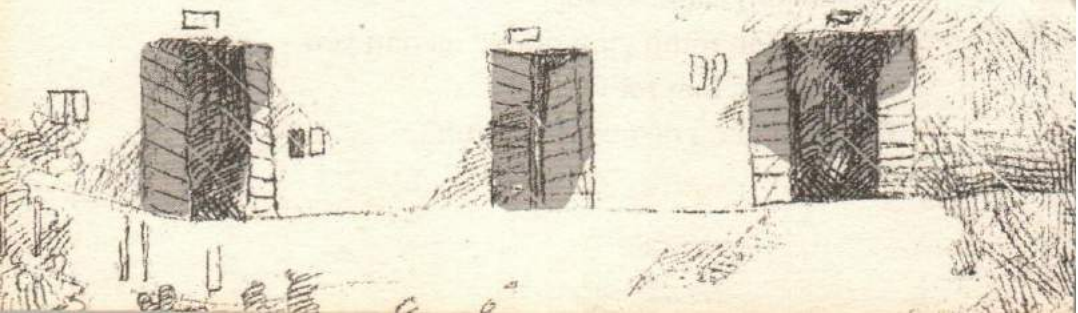
Đi qua cảm xúc một thời
Mới hay thuở ấy có người thâm thương
Bây giờ hai đứa ra trường
Vô tình thôi, có chút vương vấn nào
Bằng lăng tím đến xa nhau
Câu thơ không gửi cũng nhàu vệt mong

Ngày cuối nghe tiếng trống trường
Nghe nôn nao cả con đường học tan
Hái về một đoá bằng lăng
Định đem tặng
Lại lặng thầm cho thôi
Người ở đây - mai xa rồi
Ngoảnh đầu mình giấu những lời dấu yêu
Một chiếc lá nữa rơi vào
Thế cũng là đủ để neo lòng mình...

NHỮNG NGỌN ĐÈN KHÔNG TẮT SUỐT MỘT ĐÊM

[HOÀNG ANH TÚ]

Những ngọn đèn không tắt suốt một đêm
Nối ngày dài thêm và không cần đêm nữa
Bên kia là mái Tóc Dài nghiêng nghiêng một mùa thi cử
Bên này là Đầu Đình thức nhìn sang
Tóc Dài mùa thi ngọn đèn quên ngủ
Đầu Đình mùa ... thương quên ngủ ngọn đèn
Đầu Đình thương Tóc Dài vất vả
Chợt thèm trở mình thành ngọn gió ru êm
Những tim tím bằng lăng-
Tiếng ve giong giã gọi
Hoa phượng nở đỏ bùng- trang vở đợi mùa thi
Tóc Dài thức trắng đêm. Đầu Đình chờ tới sáng
Chỉ hai ánh đèn không tắt. Qua khuya
Đầu Đình mùa thương Tóc Dài vất vả
Tóc Dài mùa thi Đầu Đình thương quá
Những tờ lịch cứ luống cuống rơi.....
Tháng Sáu mùa thi - Tháng Sáu, trời ơi!
Mùa hoa phượng mất lúc nào cũng rưng rưng muốn khóc.
Tóc Dài nhé! Đầu Đình chờ trước cổng trường đại học
Để hai ngọn đèn gọi dậy một ban mai
Cho Đầu Đình được gọi Tóc Dài:
" Sinh viên chào Sinh viên thân ái!!!"...

GIỌT MƯA

[CHU THU HẰNG]

Tuấn muốn gọi Thụy Anh là "sư tử" vì nó tưởng như thế khoảng cách giữa nó và Thụy Anh sẽ gần hơn. Bạn bè nhìn vào, cũng chỉ buồn cười vì một trò xưng hô lạc mốt, chứ không để ý rằng nó kém Thụy Anh một tuổi. Nhưng Thụy Anh bĩu môi chê: "Nghe cái lương lắm". Nên nó đành ép lòng gọi Thụy Anh là "chị" và xưng "em". Thỉnh thoảng, Thụy Anh gọi nó một cách âu yếm là "nhóc con", nghe thật xa xôi.

Thụy Anh rủ "Đi chơi với bọn chị!". Bạn Thụy Anh là một thằng con trai mặt đầy mụn và một đứa con gái tóc dài đeo kính, vẻ tinh quái... Thụy Anh giới thiệu: "Đây là Tuấn, em Thụy Anh". Đứa con gái liếc xéo một cái cười cười: "Thụy Anh mà cũng chơi với bọn nhóc nhóc

này à?". Nó vờ không thấy Thụy Anh trừng mắt với bạn, ngoảnh mặt đi cười đau khổ. Hóa ra ai cũng nhớ rằng nó kém tuổi Thụy Anh, dù chỉ là một tuổi. Bốn đứa phóng xe về thị xã chơi. Cái thị xã nhỏ, u ám dưới màn mưa đều đều rả rích. Xe cộ đi lại chen chúc, còi kêu loe toe trên con đường chật chội. Vai thằng bé chạy lăng xăng trên bãi đất hoang xanh cỏ, hò hét âm ỉ cũng không làm không khí vui lên được. Nó không dám nói câu gì, sợ hai đứa kia thừa dịp trêu chọc, cứ lầm lì trên suốt đường đi. Cả bọn chui vào một quán nước, hơi thất vọng vì vượt bao nhiêu đường đất xuống đây chỉ để ăn vài cái bánh rán cứng quèo, uống thứ nước dừa lờ lợ và ngắm những ngôi nhà lụp xụp, rêu lún phún. Nó nhắm mắt, mơ màng nghe tiếng cửa gỗ đều đều nhàm chán ở xưởng mộc gần đó lẫn với tiếng Thụy Anh trêu bạn trong vát: "*Cặp nào đi trong mưa thế này thì bền lắm*". Tiếng đứa con gái léo nhéo ngượng nghịu, thằng mặt mụn lòi tên nó để phản công. Rồi lại tiếng Thụy Anh cười: "*Tuấn còn trẻ ấy mà !*". Nó vói cái mũ của Thụy Anh úp vào mặt, lơ mơ cảnh Thụy Anh gọi nó trêu mếu "*Anh Tuấn!*". Rồi lại nghĩ đến lúc nó đáp lại, cũng trêu mếu như thế: "*Em Thụy Anh!*". Chợt ai đập vai nó phũ phàng: "*Dậy, đi về thôi nào!*" Nó choàng dậy, nghĩ mình vớ vẩn thật, nằm mơ giữa ban ngày. Và lại ngờ ngẩn tự hỏi, bao giờ thực hiện được giấc mơ

đấy? Đường về lép nhép bùn, ẩm ướt. Ngồi phía sau, Thụy Anh hát se se *"Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa. Cái rét đầu Đông..."*. Rồi chợt lẩm bẩm: *"Hôm nay mà có cả Kiên thì vui..."*. Thằng mặt mụn và đứa con gái bám nhau cười khoái chí. Nó không dám hỏi, dọc đường về cứ mãi băn khoăn. Kiên là ai? Và sao Thụy Anh lại hát buồn đến thế?

Bố nó rẽ qua nhà nhậu thằng bé hàng xóm gọi nó ra quán nước đầu phố. Nó đi, bỏ lại đằng sau cái nhìn căm lặng đầy oán trách của mẹ. Hai bố con ngồi lặng lẽ thật lâu. Rồi hết chuyện để nói, nó lúng búng kể về Thụy Anh, giấu biến chuyện tuổi tác. Bố nó gật gù, *"Thế cũng tốt. Dù sao thì con cũng lớn rồi..."*. Nó thấy thoải mái, bắt đầu huênh hoang: *"Thụy Anh học khá lắm... Thụy Anh rất có duyên..."*. Để kết thúc câu chuyện, bố nó đứng lên, xòe tay ra một tập tiền. Nó chạm vào, tái nhợt đi vì giận dữ. Tại sao không phải là một thứ gì khác? Tại sao bố vẫn coi nó là trẻ con? Tại sao mọi người đều giống nhau ở cách nhìn như thế? Nhưng nén được, nó cầm lấy tiền, cười dუმ đó: *"Cám ơn bố!"*.

Nó đến nhà Thụy Anh chơi, lạ lẫm nhìn căn phòng nhỏ treo đầy tranh và những cái khánh chùa Hương. Bố mẹ Thụy Anh khen: *"Cháu Tuấn trông xinh như con gái ấy nhỉ?"* làm nó ngượng đỏ mặt. Thụy Anh ở bếp chui ra, lem nhem, rạng rỡ, khoe: *"Nó là em cưng của con đấy!"*. Mọi

người cùng cười, ồn ào, vui vẻ. Nó mê say giữa một thế giới mới mẻ, khác lạ, ấm áp, chợt nhói lòng khi nhớ đến ngôi nhà đồ sộ mình đang sống. Vật vờ những bóng người uể oải đi lại. Thụy Anh bảo: "*Thôi, đi uống cà phê. Để chị chỉ cho quán này, hay lắm!*". Nó chở Thụy Anh bằng xe đạp, đi qua những con đường lúp xúp vòm cây. Quán nhỏ, vắng teo, giàn lá xanh biếc trên đầu, nhạc êm đềm. Thụy Anh lú lú kể về một ngày sôi động của mình: "*Hôm nay, chị dậy từ lúc 4 giờ sáng*". Nó nghiêng đầu, chợt hỏi: "*Có lúc nào chị buồn không?*". Thụy Anh nhướn mày, bảo: "*Có chứ!*" rồi chợt chùng xuống, mắt nhìn ra ngoài trời đang mưa to, thở dài. Nó nghĩ, à, có biết buồn, nhưng chắc không phải nỗi buồn giống nó. Nó lại cần mẫn đạp xe chở Thụy Anh về. Thụy Anh lúng nhúng trong cái áo mưa vàng, ngồi phía sau thò hai cái chân đi guốc nhựa xanh đỏ sang hai bên, trông trẻ con và xinh xẻo vô cùng. Thụy Anh hát: "*Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa...*". Nó lầu bầu: "*Đang mưa đây này!*". Rồi chợt im, lơ mơ nghĩ lại "*Cặp nào đi trong mưa...*" và cười tùm tùm một mình.

Sinh nhật Thụy Anh, nó đến với một tập thơ Hoàng Cầm. Bạn bè Thụy Anh ngồi chật kín, nhìn nó tò mò, soi mói. Thằng mặt mụn quay ra, tỏ vẻ thách đố, chú thích: "*Thằng nhóc này kém mình một tuổi, học ở T.P*". Thụy Anh đẹp kiêu kỳ trong bộ váy đỏ rực, tíu tíu cười nói. Một thằng con trai bước vào, cả bọn quay ra, xì xào: "*Thằng Kiên, trường H.K*". Nó thấy nghèn nghẹn, đứng lên, cố thu hút sự chú ý của Thụy Anh về phía mình: "*Em về đây. Em có cái hẹn với bạn gái*". Thụy Anh nhìn vào mắt nó một thoáng, ngỡ ngàng cười: "*Đợi chị một chút!*" rồi quay ra, cúi cho nó nắm kéo: "*Thôi về nhé, nhóc con!*" Nó loạng choạng dắt xe ra, văng vẳng tiếng Thụy Anh đối đáp với ai đó đằng sau: "*Nó còn trẻ con ấy mà!*".

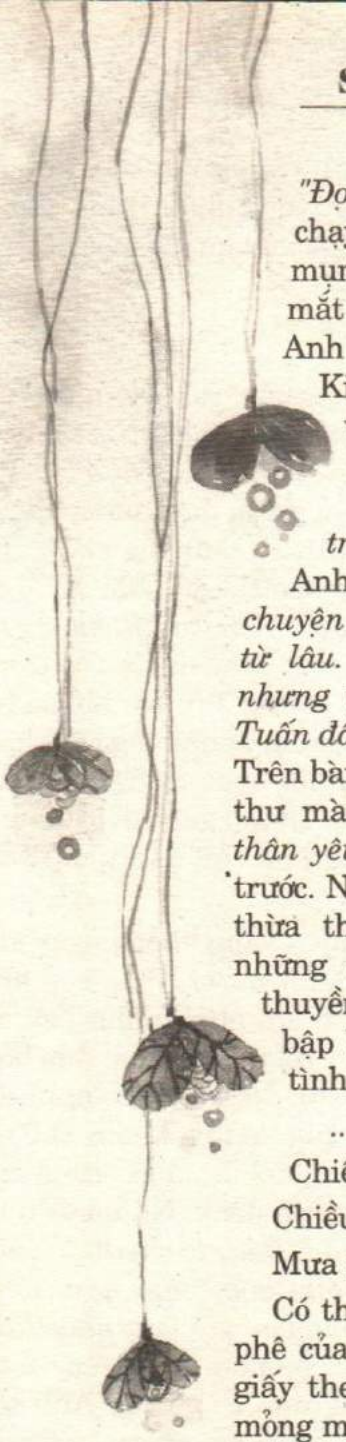
Nó trở về cái thế giới u ám trong màn mưa xám, lặng người nhìn vào đôi mắt mẹ dửng dưng, mệt mỏi. Và nó nhìn về một nơi xa hơn, một thế giới đầy ắp tiếng cười và ánh sáng của Thụy Anh, chợt nhận ra rằng Thụy Anh và nó quá khác nhau. Trong cái thế giới Thụy Anh đang sống,

không có chỗ cho nó. Nó dựa mình vào cánh cửa, kín đáo đo chiều cao của mình bằng một vạch phấn trắng. Nó đã cao lớn rồi, nhưng điều ấy cũng không làm nổi một tiếng gõ cửa vào thế giới của người lớn.

*

Vẫn là mùa mưa, trời xám xịt, nặng nề. Nó mím môi, viết vào tấm thiệp lụa vẽ những mái phố Hà Nội nghiêng nghiêng và hàng cây bàng trụi lá *"Để chị luôn nhớ Hà Nội, và em"*. Chợt nhận ra mọi chuyện chỉ là đám sương mù xa xăm, huyền hoặc. Thụy Anh sẽ đi xa. Có những giấc mơ vờ ra trong nó. Còn vệt phấn ngày nào thì đã phai đi, lờ mờ trên cửa. Đôi khi nó nhớ lời bố dặn: *"Con trai thì không thể khóc"*, đành để những giọt nước mắt chảy ngược vào trong. Vì bố, vì mẹ, vì Thụy Anh và vì những ước mơ không bao giờ thành hiện thực. Đóa hồng nhung từ năm ngoái, không đến được tay người nhận, héo quắt queo trong chiếc hộp con. Chậm rãi, nó mở ngăn tủ lấy ra tập giấy viết thư màu xanh, chọn một tờ và nắn nót những chữ đầu tiên *"Thụy Anh thân yêu..."*.

Nó ngồi đợi Thụy Anh ở cái quán vắng khách ngày xưa, tán lá già trên đầu xanh long lanh nước. Nhạc pop khật khừ. Thụy Anh đến, má đỏ hồng, nhí nhảnh như một con bé con: *"Chào nhóc!"*, *"Chào chị!"* rồi thôi. Cả hai đứa bỗng đứng ngồi im lặng, lòng bấn loạn. Nó cúi đầu, nghĩ đến những kỉ niệm lướt thướt chảy qua kẽ tay, không thể nào níu giữ và giấc mơ ngày cũ, úa như chiếc lá già rụng giữa cơn mưa, rơi xuống sân không tiếng động. Những câu hỏi vô nghĩa trôi tuột đi giữa thời gian: *"Bao giờ chị đi?"*. *"Ngày mai!"*. *"Bao giờ chị về?"*. *"Khoảng bốn, năm năm nữa"*. *"Bao giờ... chị quên em?"*. *"Không bao giờ đâu nhóc!"*. Nó cười nhạt, cay đắng nghĩ đến nó của năm năm nữa, sẽ thế nào, sẽ ra sao? Rồi luống cuống đưa cho Thụy Anh tấm thiệp, định nói gì đó, nhưng cứ ngập ngừng mãi. Chợt có tiếng còi xe tin tin bên đường, Thụy Anh ngóng cổ sang, vội đứng dậy: *"Thôi, chị phải về đây. Ở lại vui vẻ nhé!"*. Nó lập cập xô ghế đứng dậy, tuyệt vọng: *"Đã nói được gì đâu"*. Thụy Anh tránh nhìn nó, đặt lên bàn một lá thư, dặn dò:

"Đọc rồi về nhà đi, kéo lại ồm", rồi chạy vụt sang đường. Thằng mặt mun chở đứa con gái đeo kính nháy mắt với nó đầy chằm chọc. Thụy Anh ngồi sau xe thằng con trai tên Kiên, yếu điệu, vẫy tay chào vui vẻ, rồi cả hội phóng xe vụt đi.

Nó thả người xuống cái ghế mây cũ, lẩm bẩm "Cặp nào đi trong mưa...". Lá thư của Thụy Anh màu hồng thắm: "Tuấn à! Có chuyện này đáng lẽ phải nói với Tuấn từ lâu. Rằng tuy học trên một lớp, nhưng thực ra, Thụy Anh bằng tuổi Tuấn đấy". Nó buông rơi lá thư, vô cảm. Trên bàn, kẹp trong cuốn vở là những tờ thư màu xanh, dang dở: "Thụy Anh thân yêu..." và đóa hồng héo khô năm trước. Nó cứ ngồi mãi như thế, bàn tay thừa thãi gấp những tờ thư thành những con thuyền nhỏ. Những con thuyền màu hy vọng, màu ước mơ, bập bênh trên rãnh nước mưa, chở tình yêu đến một nơi nào xa lắc.

...

Chiều xuống dần

Chiều xám

Mưa rả rích.

Có thằng bé con ngồi trong quán cà phê của người lớn chơi trò thả thuyền giấy theo dòng nước mưa. Thuyền thì mỏng manh mà ước mơ thì nặng trĩu.

Có một giọt mưa lọt qua vòm lá xanh, rơi vào tách cà phê, nguội ngất. Những giọt mưa mang vị đắng của kỷ niệm xưa...

CÓ THỂ LÀ EM QUÊN

[HY GIANG]

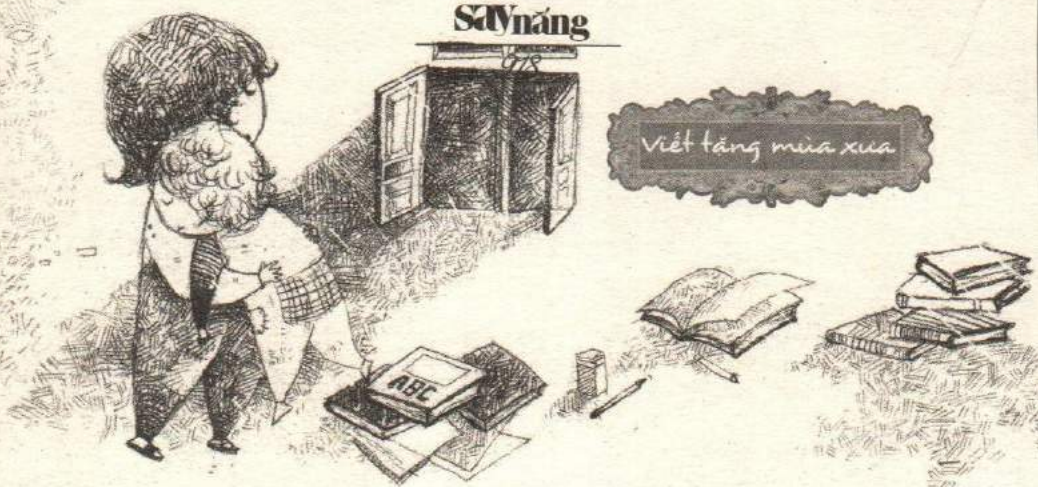
Có thể là em không nhớ. Em quên
Chiếc áo cũ lâu ngày không mặc nữa
Chiếc áo có những nét chữ bạn bè yêu quý
Có nồng nàn sắc phượng trên vai.

Có thể là em không nhớ. Em quên
Những nhành hoa tím tím mùa yêu cũ
Dọc bờ sông là hai hành lang cỏ
Cánh chim đổi mùa trốn học rong chơi.

Có thể là em không nhớ. Em quên
Thuở những lẻ loi tìm nhau cất cánh
Thuở những hẹn hò ử bao chồi lộc
Cho vườn xưa thơm ngát nụ thơ đầu

Có thể em quên màu hoa đỏ trong tim
Khi câu thơ xưa không còn là nắng lửa
Khi kỉ niệm ngủ ngon lành không quấy cựa
Trong chiếc kén vàng năm tháng se lên.

Có thể là em không nhớ. Em quên...

KHI TÔI SINH RA KHÔNG GIÀU

[HỒ NGỌC ĐOAN KHƯƠNG]

Năm tuổi, tôi cắp bên hông thằng em xanh xao, ẻo uột lượn lờ trước cửa phòng học chất kín những đứa trẻ với cặp mắt thèm thuồng. Tôi chưa đến tuổi đi học nhưng thay vì được đến mẫu giáo với những thứ trò chơi đủ màu xanh đỏ, những bài hát vui nhộn, những phiếu bé ngoan vào cuối tuần như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác, tôi phải quanh quẩn trong cái phạm vi chật hẹp của khu tập thể, những dãy phòng học cũ kỹ của một ngôi trường nằm khuất trong xóm lao động nghèo với nhiệm vụ duy nhất là bông bế và bảo vệ đứa em hay đau ốm của tôi. Không có nó, lẽ ra tôi đã được ngồi ngay ngắn cạnh một chiếc bàn xinh xắn nào đấy và bi bô đọc chữ. Đã có lúc tôi thấy thù hận nó bởi nó đã nheo nhéo khóc dù tôi đã xin phép cô được đem nó vào cạnh bên trong lớp học, nó xé tập vở của đứa bên cạnh, thậm chí nó tè cả ở trong lớp cô cũng bỏ qua. Cô thương tôi chưa đủ tuổi vừa phải trông em nhưng lại học giỏi nhất lớp. Nhưng đến cái lần sau khi nó ốm nặng phải đưa đi Sài Gòn, khi về nhà, ngay ngày đầu tiên tôi có thể cắp nó khoẻ mạnh đến lớp để theo học tiếp thì nó không chịu ngồi yên một chỗ nữa. Nó bò loanh quanh

ngoài hiên, rồi sau đó... rất thơ ngây, nó chập chững đi vào lớp vừa tiến về phía tôi vừa gọi tên. Cái đáy quần thun trĩu xuống gần đụng sàn. Và cứ thế sau lưng nó, giữa khoảng cách được tính từ chân phải sang chân trái, nó "vô tư" để lại một thứ chất nhầy nhụa làm cho người ta ghê người. Cái mùi khủng khiếp ấy bốc lên làm cả lớp bỏ chạy tán loạn. Cô giáo ngay lập tức ra lệnh cho tôi phải dọn dẹp sạch sẽ lớp học trong một khoảng thời gian càng ngắn càng tốt. Và sau đó là quyết định tôi sẽ không được theo học trong lớp nữa, bởi vì em tôi đã gây ra quá nhiều rắc rối. Ba tôi dù là đồng nghiệp của cô cũng không thể cứu vãn tình hình. Thế là từ đó tôi vẫn phải thường bế thằng em đáng chán ấy ngấp nghé ngoài cửa lớp học mỗi ngày - càng thêm thương học chữ, tôi lại càng cảm thấy "căm ghét" em tôi.

*

Mẹ tôi làm việc ở đoàn văn công tỉnh, gánh chè đi bán ngoài chợ. Một công việc mới lạ hoàn toàn không phù hợp với trình độ hay cả vóc dáng của mẹ tôi nhưng bà vẫn phải lựa chọn. Dù sao thì cái công việc tầm thường ấy cũng dành cho mẹ một khoảng thời gian để chăm sóc gia đình, để lo lắng cho ba chị em tôi thay vì những buổi tập, những chuyến lưu diễn kéo dài từ sáng cho đến tận đêm khuya, thậm chí là từ ngày này sang hôm khác không có phút nghỉ ngơi - Cái công việc kéo mẹ tôi ra xa gia đình, xa sự lo lắng thường trực của một người mẹ. Đó là bước chuyển biến lớn lao trong đời mẹ tôi. Thời ấy người ta sống cực khổ, âm nhạc đâu làm nên cái no, đồng lương của ba tôi mỗi tháng chắt bóp cũng quá khiêm tốn. Xung quanh chúng tôi ai cũng hối hả tìm cách để kiếm tiền, càng nhiều càng tốt, bằng đủ mọi thứ nghề. Mẹ tôi ngoài sắc đẹp trời phú, một giọng hát quyến rũ, một ngón đàn tuyệt diệu .. mẹ chẳng có thứ gì đáng giá bằng vật chất để làm vốn buôn bán lớn. Hồi ấy tôi còn quá nhỏ, bây giờ lớn rồi tôi mới hiểu tại sao mẹ tôi lại chọn lựa cái nghề nhọc nhằn ấy. Thì cũng từ chữ yêu thương chồng con mà ra cả. Giá như ngày ấy mẹ tôi vẫn giữ lấy nghề xướng ca mà người ta vẫn cho là bạc bèo kia thì gia đình tôi hẳn đã rách tan ra như cánh buồm vốn đã xơ xác mà người ta còn đem giăng ra trước gió biển lồng lộng.

Vẫn năm tuổi, gia đình có nhiều sự đổi thay. Bên hông trái vẫn là thằng em ốm đau, bên hông phải còn trống không tôi cặp thêm một ổ bánh cam đem bán trước cổng trường. Khi trời còn mờ sáng em tôi chưa thức, tôi ngoe nguẩy cái xô nhôm đi về xóm Dẹp Lốp lấy bánh - đếm cẩn thận rồi lại len qua những ngõ hẻm chật hẹp, ẩm ướt, ngập rác những buổi trời có mưa, về nhà, đón lấy em từ tay mẹ sau khi nó đã được ăn no. Kiếm một chỗ ngồi dựa vào trụ cổng từ đó cho đến khi chiếc xô nhôm có đầy cái ổ nhỏ trống không. Tôi sẽ ra về sung sướng, một tay bế em, một tay vừa cặp cái xô vừa bấu chặt vào mấy đồng bạc nhon nhót mồ hôi mà tôi đã cẩn thận cho vào một cái túi nhỏ mẹ khâu bên trong lưng quần đen ống rộng được sửa lại từ quần của mẹ.

*

Có mấy mùa lá bàng đã rụng, khi tôi đã được đi học, khi tôi đã nhẵn mặt với ổ bánh cam ở cổng trường với số tiền lời đã lớn hơn mức ban đầu, nghĩa là tôi ranh ma và biết tính toán hơn, thì nhà tôi chuyển đi nơi khác. Và tôi đành phải chia tay với cái trụ cổng quen thuộc tôi vẫn ngồi tựa vào mỗi ngày. Năm đó tôi tám tuổi. Gia đình tôi chuyển đến một nơi cách xa thành phố, sống trong một căn nhà lợp tranh, bốn vách làm bằng thân nứa, riêng bếp thì làm bằng đất trộn rơm. Nước phải quay từng thùng từ một lỗ giếng đen ngòm và thắp đèn dầu thay cho điện. Hoàn cảnh buộc cả năm người chúng tôi phải nhanh chóng thích nghi với cuộc sống mới. Dù sao đây cũng là mảnh đất riêng của gia đình tôi, thực sự độc lập, không ràng buộc với ai, không nương nhờ ai cả. Thế đã là một niềm hạnh phúc lớn lao. Mẹ vẫn bán chè, chỉ thay thế đôi quang gánh bằng cách buộc nồi chè vào yên sau của chiếc xe đạp cà khổ màu xanh nước biển. Tôi thôi bán bánh cam để phụ ba làm vườn, rẫy cỏ trồng những thứ rau, đậu thu hoạch theo mùa xen giữa những hố cà phê thấp lè tè còn rất nhiều năm nữa mới đến vụ thu hoạch.

Mảnh vườn, căn nhà đã đón nhận tôi, nhưng bạn bè ở lớp học mới thì hoàn toàn ngược lại. Sai lầm là ở chỗ ba tôi đã

gởi tôi vào một trường tiểu học danh tiếng chỉ với quyền học bạ với hai năm liên tiếp là học sinh giỏi của tôi, mà không nghĩ đến việc tôi sẽ là người trông thế nào trong một trường học ở trung tâm vốn chỉ dành cho những đứa trẻ con nhà giàu có. Ngày đầu đến lớp, bộ quần áo đẹp nhất của tôi bỗng trở nên xấu xí vô cùng trước những chiếc áo đầm voan đủ màu xinh xắn của bọn con gái cùng lớp. Còn bọn con trai tinh nghịch kéo cái đuôi tóc tôi cháy nắng màu nâu bấp. Chúng vênh váo chìa trước mắt tôi những cây bút kim tinh đắt tiền, cười cái cây bút lá tre cổ lỗ chấm mực của tôi. Tôi đứng dưng ngồi ở chỗ ngồi cô đã sắp đặt cho tôi, mắt tôi dán chặt vào bảng. Một con nhỏ tự giới thiệu là Diên từ bàn trên quay xuống, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn kênh lên, nó hất cái cằm nhỏ nhắn hỏi tôi:

- Ba mày có "xe ụn" không?

Tôi ngơ ngác nhìn nó. Từ khi tôi lớn tôi chưa bao giờ nghe đến cái danh từ xa lạ kia. Tôi tò mò hỏi:

- Nó là cái gì?

Diên lấy cây thước kẻ gõ vào tay tôi một cái rõ đau cong cớn:

- Sao mày ngu thế! Xe ụn là xe máy có cái bình xăng to đằng trước, màu đen, máy nổ bình bịch đấy.

- Không, nhà tớ chỉ có xe đạp thôi.

- Xi... thế thì tao không chơi với mày đâu. Tao chỉ chơi với đứa nào có ba đi xe ụn thôi.

Tôi đã từng nhìn thấy chiếc xe ấy chạy xập xình trên phố mà chỉ không biết tên thôi. Nhưng chưa một lần tôi được ngồi trên tấm nệm bọc da đen thật êm kia, thậm chí cả bình xăng to phía trước cũng không nốt. Tôi không hiểu nó quan trọng đến thế nào mà nhỏ Diên tuyên bố sẽ không thêm chơi với tôi cho đến khi nào ba tôi có được chiếc xe giống như ba nó. Tôi đem chuyện ấy hỏi ba, ba tôi bảo:

- Chiếc xe ấy đắt lắm. Phải góp rất nhiều tiền, rất nhiều những đồng tiền mà sau những lần bán bánh con có được đến khi nào đầy cái lu đựng nước nhà mình thì sẽ đủ.

Chiều, tôi đứng tần ngần nhìn vào cái lu đất cao gần bằng mình ước lượng. Và tôi nhận ra rằng chỉ có chuyện cổ tích mới đem đến cho tôi đủ một lu đầy tiền để mua xe ụn. Thế là mỗi ngày tôi vẫn vui vẻ ngồi sau cái yên xe đạp đờn dong của ba có cột cái đệm nhỏ mẹ tôi nhồi bằng vải vụn cho đỡ ê mông, tíu tít đủ chuyện đến trường. Bỏ qua những lời châm chọc của Diên, im lặng cả trong những buổi hát đầu giờ khi mà tất cả đều biết hát những bài hát từ mẫu giáo còn tôi thì không.

Giờ chơi, tôi thèm thuồng đứng nhìn lũ bạn cùng lớp xênh xang nắm tay nhau ra căng tin trường. Hồi ấy, như bao đứa trẻ khác, tôi mê ăn kem lắm. Thấy kem là mắt tôi cứ sáng rực lên, nước miếng nếu tôi không nuốt ực xuống thì hẳn nó đã trào ra hai mép. Sở thích của tôi cũng giống những đứa trẻ đang mút những cây kem xanh đỏ ngoài sân trường kia, nhưng chỉ khác một điều là tôi không có tiền để mua chúng. Ba mẹ tôi quá vất vả để có thể cho tôi tiền quà mỗi ngày. Đó là thứ xa xỉ mà không ai trong gia đình tôi nghĩ đến. Tôi đã từng nhiều lần chịu đựng như thế, đứng trong ngách cửa nhìn ra và nghĩ về sự thiếu thốn của mình. Cho đến một lần, khi nhỏ Liên cầm một cây kem dâu màu hồng thơm lừng đến đứng cạnh tôi thì tôi không còn đủ ý chí để bắt "con thèm" trong tôi trốn sâu vào ruột gan như mọi lần tôi đã làm được. Tôi nhìn cây kem trân trân, rồi tôi nhìn Liên, lại nhìn cây kem... Cuối cùng tôi mở miệng áp ứng:

- Có... ngon không? Liên!

Cô nhỏ mở lớn mắt kênh kiệu gật đầu. Cái gật càng làm tôi nôn nao tợn. Tôi cứ nuốt nước miếng ừng ực:

- Liên, ... cho tớ một ... miếng nhé!

..

- Chỉ liếm một cái thôi, tớ thề đấy - chỉ một thôi ...

Nhỏ Liên ngừng mút kem, tròn mắt nhìn khuôn mặt thâm hại của tôi... Rồi nó co những ngón tay thành một nắm tròn và... dấm thẳng vào mặt tôi. Tôi té nhào xuống đất và nó phá lên cười sằng sặc. Khi tôi lồm cồm bò dậy thì vòng tròn xung quanh đã kín những đứa trẻ lớp tôi có, lớp

khác có. Liên đang kể cho bọn chúng nghe tôi đã nói gì bằng cái giọng trẻ con the thé. Chúng cười rú lên:

- Xem kìa. Đi xin ăn... lêu lêu... xấu hổ thế... lêu lêu...

- Kem này, tao cho mày liếm một cái đấy...

Có đứa nào đó giờ cây kem ra trước mắt tôi rồi vội vã rút lại, thè lưỡi liếm để lòi cục tức của tôi ra khỏi cổ họng.

...Tôi đã không lao vào đánh chúng nó như trong đầu tôi nghĩ thế. Tôi tiu nghỉu trốn vào chỗ ngồi của mình, khuôn mặt lấm lì, đôi môi mím chặt và tôi đã không khóc ở lớp, trước mặt bạn bè cho đến lúc ba đến đón, khi ba nhìn thấy cái dấu bầm be bé trên má tôi và hỏi vì sao, thì tôi không chịu đựng được nữa. Tôi ôm lấy chân ba và khóc, khóc rống lên. Ba đã để cho tôi khóc rất lâu cho đến khi mọi việc đã tan biến hết theo những giọt nước mắt... Ba mua cho tôi một cây kem dâu thật to, ngậm vào lạnh tê nơi đầu lưỡi. Tôi một tay ôm hông ba, một tay đưa kem lên miệng mút lấy mút để... Chiều về nhập nhoạng trên con đường đất đỏ hai bên phơi phới cỏ tranh dẫn về căn nhà bé nhỏ của tôi. Tôi thấy mình bình yên.

Tôi vẫn bị bọn cùng lớp đem ra làm trò cười sau lần ấy. Thấy tôi là bọn chúng tru tréo lên, còn tôi sau khi ba giảng giải cho tôi nghe tôi cần phải làm gì ở lớp thì tôi bỏ ngoài tai tất cả. Tôi đã từng ra chợ, đã từng buôn bán từ lúc năm tuổi, tôi có đủ suy nghĩ để kiềm chế mọi nổi tức tối mà bọn trẻ ấy đem lại cho tôi. Tôi cần phải học thật giỏi, ba tôi bảo thế... Và tôi đã hoàn thành nhiệm vụ ba giao một cách xuất sắc. Tôi được lên lớp bốn với danh hiệu học sinh giỏi toàn diện. Ngày đứng trên bục chào cờ nhận thưởng, tôi nhìn xuống những đứa đã từng trêu chọc, đã từng đâm vào mặt tôi với đôi mắt kiêu hãnh. Tôi biết chúng thêm biết bao cái vị trí của tôi lúc này, hết như tôi đã từng chết thêm vì cây kem, cây bút máy đẹp đẽ của chúng, mà biết đâu cái thêm của bọn ấy lại còn to hơn của tôi thì sao.

Tôi "vênh váo" vào lớp bốn chưa được bao lâu thì lớp tôi có thêm một thành viên mới. Nó là một đứa con gái to gấp ba tôi và hơn tôi hai tuổi. Nó ngồi cạnh tôi một thời gian thì tôi phát hiện ra nó học hành vô cùng lệt đệt. Tôi đâm ra xem thường nó và nó cũng chưa một lần bắt chuyện với tôi. Trừ tôi, nó nhanh chóng kéo được những đứa trẻ cùng lớp về phía nó. Lý do rất đơn giản. Nó to con và nhà rất giàu - nghĩa là nó ăn mặc rất đẹp và có rất nhiều tiền để ăn quà. Đứa theo nó vì sợ, đứa thì lại quen thói xu nịnh, có đứa chẳng biết lý do vì sao? Còn tôi thì bất cần. Tôi đã "chủ trương" là không tức giận cơ mà.

Nhưng rồi cũng đến một ngày tôi nhận ra mình cũng là một đứa bé con như bao đứa bé con khác, và rằng tôi không phải là thần thánh. Đó là sau lần con nhỏ lớn xác ấy chặn tôi ở sân trường khi tôi còn đang quanh quẩn đợi ba đến đón sau giờ học. Nó đã đánh tôi một trận bầm dập, vì tôi đã dám mách cô rằng nó đã vấy mực vào bài kiểm tra học kỳ của tôi khi tôi cố tình không cho nó coi cộp và cả khi tôi dọa sẽ mách cô giáo. Nó không thương tiếc đâm vào bụng tôi một cái đau đến tận đỉnh đầu. Tôi đã mách cô giáo thật và hình phạt của cô dành cho nó càng khiến nó thêm tức tối.

Sau lần tôi bị nó trả thù, tôi không mách cô giáo nữa nhưng ôm mối hận ấy hăm he sẽ ném về phía nó một lúc

nào đó thuận tiện. Mọi sự thành được sau khi ba chuyển giao tôi cho chị gái chở đi học mỗi ngày. Chị tôi lúc ấy học lớp bảy, trường cấp II của chị cùng tên sát cạnh trường tôi. Chị gầy như một cái que, đạp xe một mình đã là một sự nặng nhọc, nay thêm tôi sáng thì ngược gió, trưa về thì nắng chang chang và bụi thốc mùi trời, chị đâm ra cáu bẳn. Tôi rất sợ chị nổi giận vì những lúc như thế chị sẽ không thương tiếc ném tôi xuống lề đường và cho tôi đi bộ về nhà. Mà từ trường trung tâm về nhà tôi xa lắm, còn tôi thì lại quá bé nhỏ... Mỗi lần ngồi sau chị là tôi lại nơm nớp lo sợ, chị giao cho tôi một nhiệm vụ là giữ chiếc mũ rộng vành của chị cho gió không thổi bay được. Hôm ấy đường về gió hiu hiu và bỗng nhiên tôi cảm thấy buồn ngủ. Tôi thiu thiu, gật gù sau lưng chị cho đến khi một cơn gió thốc mạnh qua và cái mũ của chị bay tung lên. Chị hét á một tiếng, tôi bừng tỉnh và chẳng kịp suy nghĩ là chiếc xe đang chạy xuống dốc với tốc độ khá nhanh, chỉ có nỗi sợ chị tôi nổi giận là tồn tại... Tôi co cẳng nhảy xuống xe... Bịch... Tôi nằm sóng xoài trên mặt đường. Cái mũ của chị gió cuốn xoay tròn giữa trước mắt tôi... Tôi nhồm dậy nhưng cảm thấy tay trái đau kinh khủng. Tôi cố đưa nó lên xem và tái xanh mặt mũi khi thấy nó đung đưa, lỏng lẻo một cách đáng sợ. Trưa ấy tôi về nhà muộn với một cánh tay trái bó bột trắng phau.

Cho đến bây giờ tôi vẫn không thể hiểu được là tại sao sau tai nạn tôi lại bỗng dưng trở nên hung dữ một cách đáng sợ. Tôi thôi hiền lành trốn ở chỗ ngồi của mình trước những trò trêu chọc của chúng bạn. Điều đó bắt đầu khi sáng hôm sau đến lớp với một cánh tay không còn lành lặn. Lớp học có vẻ sợ cánh tay ấy - tôi nhận ra ngay điều ấy. Và thế là chúng càng nhích ra xa, tôi lại càng tiến đến gần, gi cái tay bằng bột vào mặt chúng và cười hềnh hếch. Đứa nào cũng rúm lại, chỉ có nhỏ Quỳnh dám gọi tôi là "con què" - Tôi lại càng thù nó hơn. Và tôi đã có dịp trả thù nó khi không hiểu lý do vì sao mà vài ngày sau nó cũng đến lớp với cánh tay bằng bột hệt như tôi - nghe đâu là ngã từ trên gác xuống. Tôi nghĩ đây là lúc tôi và nó ngang sức nhau. Và cũng có thể cộng thêm cái hung hãn của tôi sau tai nạn,

cộng thêm lòng "thù hận" nó tôi sẽ chiến thắng. Tôi đã chặn đường con nhỏ Quỳnh đáng ghét ấy phía sau trường... Nó chống trả quyết liệt nhưng cuối cùng tôi cũng đã thắng bằng cách chỏ cái tay bó bột cứng ngắc vào bụng nó như nó đã từng thoi tôi. Tôi thở vào mặt nó:

- Từ lúc gãy tay là tao "cùi" luôn. Bữa nay đứa nào đụng vào tao là tao đập tuốt! Coi chừng đó.

Tôi nhếch mày và quày quả bỏ đi.

Chuyện tôi và nó đánh nhau không ai biết ngoài tôi và nó. Và có lẽ món nợ giữa nó và tôi đã hết nên trời xui khiến cho hai đứa tôi bắt tay nhau. Con nhỏ đáng ghét vốn đã từng được tôi xếp vào hàng "kẻ thù" dần dần trở thành bạn thân của tôi. Sau khi tôi được bầu làm lớp phó thì thế lực của tôi lại càng mạnh và không đứa nào dám đụng đến tôi nữa.

Tôi lên lớp năm, chuyển vào học lớp chuyên và được thầy cô chăm sóc theo kiểu nuôi gà chọi. Lịch của tôi chỉ có học và thi. Tôi liên tiếp gặt hái thành công và đem vinh dự về cho trường. Tên tôi được nhắc đến mỗi tuần trước cờ khiến bọn cùng trường tròn xoe mắt. Tôi trở thành "anh hùng". Và bây giờ, không cần tôi phải xin mà bọn trước kia hay đem tôi ra trêu đùa vẫn thường mua kem hay bánh kẹo gì đấy đem đến mời tôi và năn nỉ tôi chơi cùng.

Tôi được chuyển thẳng vào lớp 6 với giải Văn toàn quốc. Nhỏ Quỳnh sau thời gian tôi kèm cặp cũng đã tiến bộ trông thấy và vượt qua kì thi tốt nghiệp khá dễ dàng ...

Mùa Hè năm ấy, khi hoa phượng đỏ rực và ve kêu ra rả, tôi phơi phới lang thang khắp vườn, khắp phố trong khi bọn lớp tôi đang cắm đầu vào ôn thi chuyển cấp... Ngày thi, cổng chính khóa cửa bên trong, tôi leo rào từ trường cấp I sang trường cấp II, chạy lum khum khuất sau tường lớp học. Đây là mặt sau sát hàng rào và không ai chú ý đến. Mục đích của tôi là gì ư? Thi tôi đã bảo tôi không phải là thần thánh mà. Dù đã là "anh hùng" nhưng tôi vẫn còn ghen ghét một con nhỏ không thèm chơi với tôi vì ba tôi không có xe ụn, dám gõ thước vào tay tôi và gọi tôi là đồ

ngu. Thứ hai, đó là đứa đã đâm vào mặt tôi khi tôi xin nó liếm kem một miếng cho đỡ thèm... Hai đứa nó thì chung một phòng, tôi bò đến gõ cửa sổ, đợi đến lúc giám thị coi thi vừa bước ra khỏi phòng, tôi thò đầu lên đưa hai ngón tay lên miệng huýt một tiếng thật to:

- Ê! Diên - Liên! Thi rớt nghen.

Rồi tôi co cẳng chạy, chui qua hàng rào và biến mất. Tôi biết hai con nhỏ ấy là chúa sợ xui xẻo. Không ai bắt được tôi dù tụi nó bép xép móc lại tôi đã làm gì .. Nhưng thật khốn khổ, người ta thường bảo mong muốn điều gì thì sẽ nhận được điều ngược lại. Hai con nhỏ mà tôi cho là đáng ghét ấy đã không hề rớt mà chúng nó lại còn vào ngay lớp chuyên của tôi ở cấp II.

Lớp sáu, trong lớp có thêm rất nhiều những học sinh mới. Nhà tôi vẫn nghèo và tôi vẫn không có gì đáng giá hơn lòng tốt với mọi người và học giỏi. Nhưng lúc ấy bạn bè tôi đã lớn, và những ý nghĩ làm theo sự so sánh về cái giàu và nghèo không cạn bớt mà lại càng sâu sắc hơn. Đặc biệt là tôi còn có hai kẻ thù con nhà giàu có ấy. Và tôi đã làm gì để không gục ngã trong suốt quãng đời niên thiếu của tôi, tính cách vượt qua cái vách ngăn về sự phân chia giai cấp, để có thể khẳng định tôi là tôi giữa thầy cô, bạn bè và cả cuộc sống này?

Tôi không có ý định viết "hồi ký" về mình vì tôi không phải là một người nổi tiếng, nhưng nếu các bạn còn muốn nghe thì giờ tay lên thật cao hay hét to lên .. Và .. tôi sẽ kể tiếp...

H.N.D.K

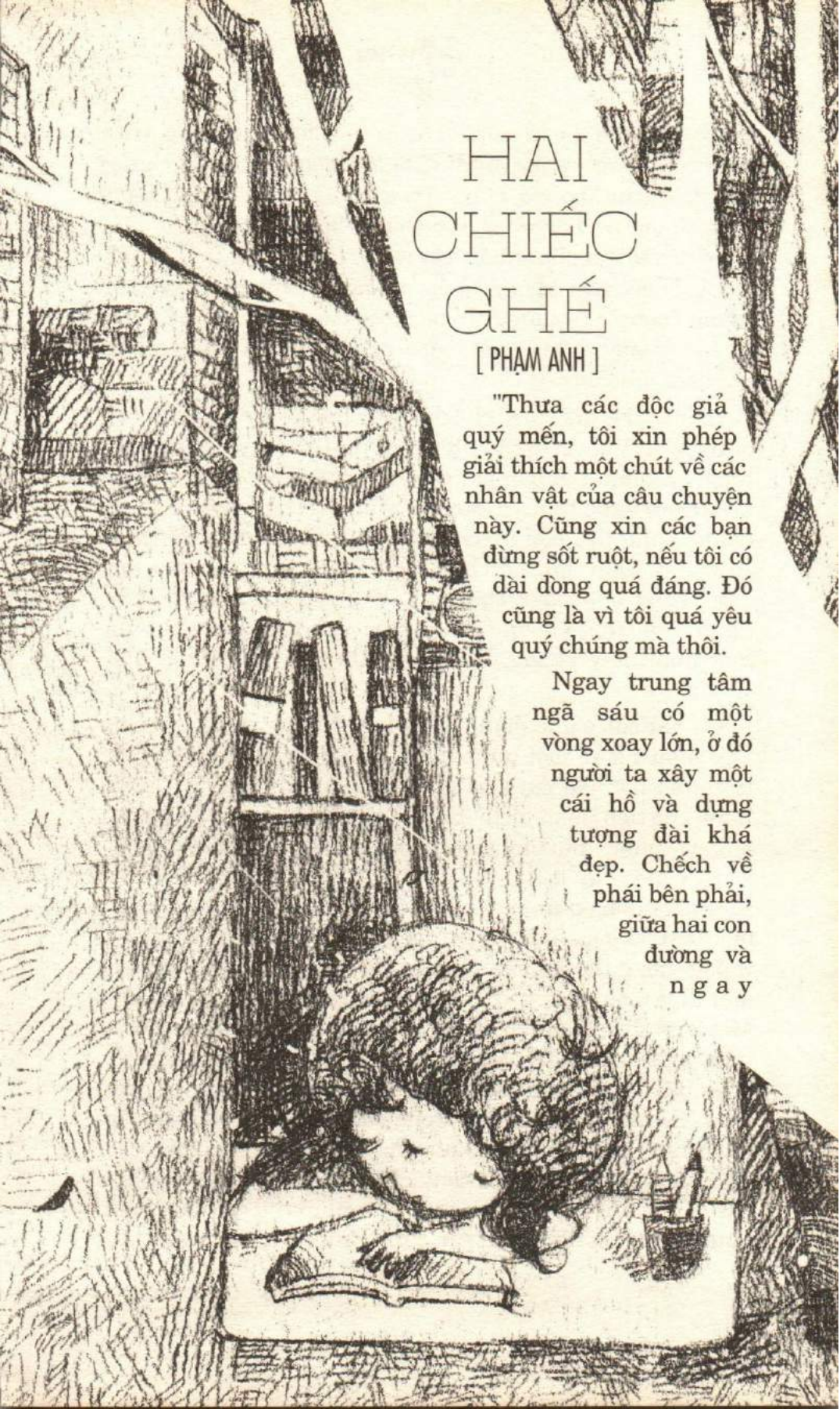

CHO MÙA THI

[BÌNH NGUYÊN TRANG]

Em nghe chẳng những hòa thanh kì diệu
Một mùa thi đang đứng đợi trước thềm
Mắt em đỏ và môi mùa Hạ đỏ
Tháng năm ngực đầy rục rờ ước mơ êm
Ngọn đèn nào cháy suốt những canh đêm
Mồ hôi mùa Hạ rơi nhòe trang vở
Bình yên đây và cũng nồng nàn đây
Cả những nhọc nhằn thâm lặng cháy trong em
Ve lột xác mỗi mùa và da diết thêm
Treo âm thanh và nỗi buồn thiếu nữ
Loài hoa đỏ cứ đầy thêm mắt lửa
Em ngày mai rồi sẽ khác ngày xưa
Mỗi lớp học trò đi nói gì với thầy cô
Rom róm mắt rung rung bàn chân bước
Chiếc bảng đen chỗ ngồi rung rung nốt
Bài thơ rung rung khóc cuối ngấn bàn
Tháng năm nói mùa dâng tràn nắng gió
Lo toan kẻ sau màu áo học trò
Ngọn đèn khuya đỏ mồ hôi xuống vở
Tháng năm thở dài đêm ngắn dần đi
Bình minh nào hát bài ca chia ly
Ở phía trước những con đường xa mãi
Ve và phượng và tháng năm ngủ lại
Ngày hôm qua gói đầu cho ngày mai...

viết tặng mùa xưa

HAI CHIẾC GHẾ

[PHẠM ANH]

"Thưa các độc giả
quý mến, tôi xin phép
giải thích một chút về các
nhân vật của câu chuyện
này. Cũng xin các bạn
đừng sốt ruột, nếu tôi có
dài dòng quá đáng. Đó
cũng là vì tôi quá yêu
quý chúng mà thôi.

Ngay trung tâm
ngã sáu có một
vòng xoay lớn, ở đó
người ta xây một
cái hồ và dựng
tượng đài khá
đẹp. Chếch về
phải bên phải,
giữa hai con
đường và
n g a y

trước mặt nhà thờ là một dải ngăn cách lối đi rất rộng, trên đó cỏ mọc xanh um. Chính giữa, có một cây cổ thụ chẳng biết trồng từ bao giờ, cũng chẳng biết tên gì, quanh năm suốt tháng nở hoa vàng rực thả lá bay theo gió lao xao. Dưới gốc cây là...hai nhân vật chính của chúng ta. Xin nói trước để các bạn không nhầm tưởng, vì chúng ta đã phải nhầm tưởng quá nhiều trong cuộc sống của mình rồi, hai nhân vật này chẳng phải người ngòm gì sất. Chúng chỉ là hai chiếc ghế đá.

Kể nào đặt hai chiếc ghế đá ở đây hẳn phải là một tay có óc nghệ sĩ lắm, vì chỉ cần nhìn cảnh hai chiếc ghế nằm xoay lưng với nhau hai bên gốc cây là đủ để hình dung ra một bức tranh nghệ thuật có tựa đề "giận dỗi" hay một cái gì đó đại loại như thế. Chỉ có hai chiếc ghế là không ưa cái cảnh "hờn anh giận em" đó chút nào. Thật buồn làm sao khi đứng cùng nhau một chỗ cả đời mà chẳng thể nhìn thấy nhau. Mà cũng không biết có phải vì không bao giờ thấy mặt nhau hay không, mà chúng trở nên thân thiết quá chừng.

Cả hai chiếc ghế đều màu trắng. Nhưng do cây cổ thụ mọc nghiêng về một phía, hắt bóng tối lên một chiếc, nên trông nó lúc nào cũng có vẻ xám xám. Ta tạm gọi nó là Xám, cho tiện phân biệt với chiếc ghế Trắng kia. Xám quay mặt về phía nhà thờ, còn Trắng nhìn sang hướng vòng xoay. Chiếc này kể lại cho chiếc kia nghe những điều xảy ra trong hướng nhìn duy nhất của nó. Cũng chẳng có gì đặc biệt lắm, vì ở cái phố huyện nhỏ bé này, ngày giống ngày, tháng giống tháng, năm giống năm. Mọi việc diễn ra đều đặn như một chu kỳ khép kín. Thế nên sáng tinh mơ khi Mặt Trời còn chưa đáp xuống vòm cây những tia nắng đầu tiên, nghe tiếng dép lệt xệt phía vòng xoay là Xám biết ngay hai ông bà cụ đi tập dưỡng sinh sắp sửa dừng lại ngồi nghỉ. Có nhiều nỗi đợi chờ trong cuộc đời này, nhưng chắc không sự chờ đợi nào lại bình yên và thanh thản bằng việc ngồi trong chút bóng tối còn sót lại của đêm, giữa những xác lá hoa ẩm ướt sương, lắng nghe nhịp thở của một buổi bình minh mới đang đến gần từng chút một. Rồi bỗng chốc

bình minh vỡ òa ra thành những tia nắng mai hồng rực phía chân trời.

Khi hai cụ già đã trở về nhà thì con đường đã bắt đầu đông dần. Đám học trò nhỏ xuống phố đến trường, người đi làm hối hả bước vào một ngày mới. Lúc này phía trước mặt Xám, tức là ở lề đường bên cạnh nhà thờ, những hàng quán lục tục bày ra. Nhiều nhất là những người thợ chụp ảnh trưng ra những chiếc phong xanh và tấm biển "Chụp ảnh thẻ lấy liền". Trong số đó, Xám đặc biệt chú ý đến một người đàn ông dáng vẻ hơi luộm thuộm, dắt theo đứa con gái nhỏ chừng bảy tuổi. Đến "chỗ làm", ông không bày đồ đạc ra vội mà tiến về phía hàng xôi gần đấy mua một gói xôi cho cô bé con ăn sáng. Cô bé thường thắt tóc bím, cột nơ xanh, trông xinh như một con bướm nhỏ lon ton cầm gói xôi đến trường. Còn người cha thì vui vẻ vẫy tay theo.

Ông ta chẳng bao giờ mua gói xôi nào cho mình. Không những điều đó làm Xám và Trắng thắc mắc mà cả người đàn bà bán xôi cũng không nén được tò mò. Bà hỏi bằng giọng vẻ như chào mời :

- Anh không ăn xôi à?

- Cho không thì ăn - Ông ta đùa. Rồi bắt gặp cái cau mày của người đàn bà, ông nhe răng cười - Lo cho phần nó thôi cũng mệt lắm rồi chị ơi!

- Thế mẹ con bé không làm việc gì à?

- Không... Tiếng trả lời cộc lốc và nụ cười tắt mất trên gương mặt đen nhẻm. Người thợ chụp ảnh lui cùi dưng phong, bày biện dụng cụ, Nắng sáng vàng ruộm hắt lên mặt ông, làm nổi bật hơn những góc cạnh gầy gò, trông như một bức tranh khắc khổ của Van Gogh.

Chín giờ sáng, trong khi người thợ chụp ảnh vẫn còn ế ẩm thì người bán xôi đã sắp hết hàng. Người đàn bà nhìn chỗ xôi nhỏ còn lại trong thúng rồi gọi với sang bên:

- Anh ăn miếng xôi cho chắc bụng! Còn một ít tôi bán rẻ cho.

Người thợ bối rối lắc đầu:

- Thôi... Cám ơn chị!

- O, rõ cái khổ cái nhà anh này! Tốn bao nhiêu mà nhịn cho khổ người.

Ông ta đáp lại một nụ cười. Và người đàn bà sau một phút ngần ngừ vét hết chỗ xôi gói lại, cấp thúng ra về. Đi ngang quầy chụp ảnh, bà đặt gói xôi xuống quầy:

- Thôi biểu anh đấy! Tôi về cho nhanh, ngồi mãi cũng chán rồi.

Trước khi người thợ chụp ảnh đang ngỡ ngác chưa kịp phản ứng, bà đã vòng qua khúc ngoặt đi mất.

Hôm sau, Xám thấy khi người thợ chụp ảnh mua xôi, ông ta mua thêm một gói nhỏ cho mình. Người đàn bà cười hồn hậu, Xám kể lại cho Trắng nghe, còn nhận xét:

- Mà chắc bà ta cũng chẳng giàu có gì, tớ nhìn kỹ rồi, áo bạc vai hết cả.

- Thì giàu có ai lại đi bán xôi! - Trắng phì cười.

Xám không nói gì. Nó lặng lẽ quan sát. Người đàn bà khi vắng khách mua, hỏi chỗ sang quầy chụp ảnh :

- Anh này, chụp một cái to to, cỡ ảnh thờ ấy, bao nhiêu tiền?

- Hai mươi nghìn. Chị định chụp chân dung à? - Người đàn ông tròn mắt.

- Ai lại chụp ba thứ ấy cho tốn tiền. Tôi định làm sẵn một cái, nhờ khi mình có gì thì con mình còn có cái mà dùng...

Suýt nữa thì người thợ ảnh té từ trên ghế xuống đất :

- Lo xa chi ba chuyện ấy chị ơi! Đòi còn dài mà...

- Anh nhìn tôi khỏe thế chứ gục lúc nào không biết. Toàn bệnh về tim mạch cả! Nói đại, tôi chỉ sợ chết bất ngờ thì chẳng có ai lo cho thằng con tôi thôi.

- Còn anh nhà nữa chị! Chị cứ...

- Ông ấy theo vợ bé rồi - Bà buồn gọn, khô khốc. Người đàn ông lặng đi. Mắt ông lướt qua phố xá buồn buồn:

- Vợ tôi thì mất rồi. Tai biến mạch máu não.

- Ấy ấy, tôi sợ chính cái bệnh... - Đang nói nửa chừng, bà khựng lại lúng túng - Vợ anh mất rồi à?

Người thợ ảnh gật đầu lặng lẽ. Nghe gió từ trên ngàn đang đổ về phố chơi vui.

- Chị đừng lo. Số những người như mình không chết sớm được đâu. Trời còn bắt sống để lo cho con cái nữa. Nhiều khi tôi cũng bệnh, cứ tưởng chẳng gượng dậy được, vậy mà thấy con bé khóc thì tôi lại tỉnh như sáo.

...

- Tôi cũng thế thôi. Cứ nhìn thằng con tôi thì tôi lại tự nhủ mình phải cố mà sống. Thằng bé ngoan lắm anh à...

Cô bé con của người thợ chụp ảnh thì đúng là một thiên thần nhỏ. Nhưng còn cậu con trai "ngoan lắm" của người đàn bà bán xôi thì... Hôm nhìn thấy cậu bé qua hàng mẹ xin tiền, Xám sừng sốt gọi Trắng :

- Cậu nhìn thằng bé kia, có nhận ra nó không?

- Làm sao tớ quay lại được cơ chứ! - Trắng dỗi.

- Xin lỗi, tớ quên! Nhưng thằng bé này thì tui mình biết. Buổi tối nó hay đi chơi với mấy đứa bạn ngang đây. Cái đứa mà mình thắc mắc sao mà nó mặc áo trắng quần xanh như đi học ấy.

- Thế à... - Trắng tặc lưỡi vu vơ, cũng chẳng biết phải làm gì. Nó hay nhìn thấy cậu bé ấy ngồi ké trên xe máy của bạn, phóng ào ào qua vòng xoay, la hét om cả phố. Tội nghiệp người mẹ!

Ban đầu, Xám và Trắng day dứt lắm vì chúng không thể nói cho người mẹ biết về cậu con trai được. Nhưng sau đó, nghe cậu dạ thưa rất ngoan ngoãn và nhìn khuôn mặt hạnh phúc rạng rỡ của người mẹ, Xám lại kết luận với Trắng rằng bà không biết có lẽ tốt hơn. Chẳng nên phá vỡ niềm tin đáng thương đó làm gì. Rồi một lúc nào đó, cậu bé con cũng đủ lớn để hiểu ra điều gì là quan trọng nhất trong cuộc đời của mình.

Nhịp sống trên vỉa hè kề bên nhà thờ vẫn tiếp diễn như trước, chỉ khác một điều: Có hai người lớn đã tìm được mỗi đồng cảm quý giá với nhau. Sáu giờ sáng, người bán xôi đón ông thợ chụp ảnh bằng một nụ cười và hai gói xôi to tướng gói sẵn. Buổi trưa, người đàn bà ra về mang theo mình một lời chào vui vẻ. Và từ lúc ấy đến chiều, Xám đoán chắc với Trắng rằng, người đàn ông khắc khổ ấy đã mỉm cười một mình không dưới mười lần. Trắng lâu lâu:

- Ông ta muốn cười thì cười, có gì đâu mà cậu phải đếm!

- Điều này thì cậu không hiểu đâu! - Giọng Xám bí hiểm.

Trắng không hiểu thật. Nó vốn giản đơn và thực tế. Nó cũng thường không hiểu tại sao Xám mơ mộng đến như thế. Xám có thể lặng im hàng giờ ngắm trăng, mặc dù nhiều khi vầng trăng ấy chỉ là một mảnh lá lúa cong cong lạnh băng bên góc trời. Xám cũng thường ngẩn ngơ lắng nghe những làn gió chiều, sau một ngày dài lang thang, trở về lờ lờ vẫy lấy hai đứa. Nó quả quyết với Trắng rằng những cơn gió ấy kể cho nó nghe về núi đồi quanh đây, về rừng cây hoang dã bạt ngàn, về cái gọi là thác - một con sông nghiêng dòng đổ từ trên cao xuống, tung bọt trắng xóa

trên những phiến đá ẩm ướt rêu. Trắng cố hình dung nhưng chỉ được lơ mơ. Nó chỉ hiểu một điều, thế giới của Xám rộng lớn hơn thế giới của nó nhiều lắm.

Đến một ngày, người đàn bà đề nghị:

- *Thấy cha con anh vất vả quá! Hay là để tôi nấu cơm cho.*

Người thợ chụp ảnh vặn vẹo đôi bàn tay có những ngón dài gầy guộc, lúng túng:

- *Tôi không dám làm phiền chị...*

- *Có phiền phức gì đâu chứ! Tôi tiện thể nấu nhiều hơn một chút thôi mà!*

Ánh mắt người đàn ông sáng bừng lên một phút, rồi lại tắt đi:

- *Thôi! Cha con tôi sống thế này quen rồi! Cảm ơn chị...*

Người đàn bà định nói một điều gì đó, song lại thôi. Bà lặng lẽ thở dài. Câu chuyện bị cắt khúc thành hai mảnh chơi vơi.

Xám kể lại cho Trắng nghe. Và Trắng kết luận "Con người phức tạp quá!"

Đêm nay có trăng. Trăng mười bảy, nên mọc trễ nhưng tròn vành vạnh và vàng rực rỡ. Trắng gọi Xám: "*Trăng mọc kìa!*". Xám chẳng bao giờ thấy được cảnh trăng mọc cả, đơn giản vì nó xoay mặt sang hướng khác.

Chợt có tiếng xe máy rú ga trên con đường vắng. Lại những đứa trẻ con học đòi tìm cảm giác mạnh trong cái trò chạy xe chết người. Trắng bức dọc nhìn ba bốn chiếc xe lao hết tốc lực qua vòng xoay. Nó bật kêu lên khe khẽ:

- *Có cả thằng bé ấy nữa đấy!*

Thằng bé con người đàn bà bán xôi ngồi sau lưng chiếc mô tô đang gầm lên bứt phá. Đột ngột, chiếc xe lạc tay lái, va vào dải phân cách đường. Con mãnh thú chồm lên bãi cỏ, và đứa cầm lái chỉ kịp bẻ đầu xe tránh gốc cây trước mặt. Chiếc xe tránh được gốc cây, nhưng... lao vào Xám. Trắng chết lặng người nghe tiếng va chạm khủng khiếp sau lưng mình.

Chiếc mô tô lộn mấy vòng trước khi dừng hẳn. Hai thằng bé nằm sóng suột. Trắng hốt hoảng gọi Xám, nhưng Xám không trả lời nổi. Một chân của nó gãy lìa, chân kia cũng đứt rời cốt sắt và vẹo sang một bên. Nó không biết đau, nhưng tận trong lòng nó đang trỗi lên một nỗi đau to lớn: Thằng bé mà có mệnh hệ gì thì người đàn bà ấy sẽ ra sao?

Sáng ra, người thợ chụp ảnh ngỡ ngác thấy hè đường thiếu vắng thúng xôi quen thuộc. Những cơn gió thì thầm với Xám: *"Bà ấy nghe báo về con trai thì đổ xuống như một tàu lá héo. Bây giờ, cả hai mẹ con đang nằm trong bệnh viện, chẳng biết ai nguy kịch hơn ai"*.

Đến chiều, ngọn gió trở lại, thổi hun hút: *"Bà ấy mất rồi..."*.

Xám nghe tấm thân xiêu vẹo của mình rã rời, và tâm hồn bằng đá của nó rung rức đau. Người đàn ông khắc khổ kia có nghe được lời của gió hay không mà vội vã dọn hàng về sớm. Cái bóng gầy guộc của ông đổ liêu xiêu trong cái nắng chiều như một chấm than cô độc.

Có vẻ như người đàn ông không biết điều gì đã xảy ra, hoặc không tin nổi nó lại xảy ra vội vã đến thế. Hôm sau, rồi đến hôm sau nữa, mỗi sáng ông vẫn ngong ngóng về phía lề đường bên cạnh chờ đợi một điều gì đó. Chiều, sau khi dọn dẹp xong dụng cụ, ông không về ngay mà ghé đến chỗ Trắng ngồi. Trắng xa xót nhìn ánh mắt khắc khoải của ông hệt rơi vào khoảng - không - có - gì trước mặt. Hơn bao giờ hết nó hiểu nỗi đau chênh vênh của một người đứng bên bờ sự mất mát. Xám không nói gì, nhưng Trắng lắng nghe người ta đi qua lại xì xào: *"Cái ghế đá gãy rồi!"* và dĩ nhiên nó đoán được. Trắng chỉ là một chiếc ghế đá không thể cử động, nhúc nhích. Nó làm được gì cho Xám bây giờ?

Và cuối cùng Xám đã đổ xuống.

Sáng ra, người đàn ông là người đầu tiên chú ý đến việc chiếc ghế đá đã sập xuống hoàn toàn. Chẳng biết nghĩ gì

mà ông lấy máy ảnh chụp ngay cảnh tượng hai chiếc ghế tựa lưng nhau bên gốc cổ thụ, một chiếc còn nguyên lành, chiếc kia đã gãy gục. Rồi thay vì tiếp tục dọn hàng, ông ngồi thừ người. Một giọt nước mắt lăn ra cuối khóe mắt nửa đục nửa trong.

Buổi trưa, người ta chở Xám đi ngang qua trước mặt Trắng. Lần đầu tiên Trắng nhìn thấy người bạn mình. Trong lòng xe chỉ là những mảnh lìa giờ ra lõi sắt gỉ sét. Vậy mà đó đã từng là Xám, người bạn nhỏ thích nhìn trời, nhìn mây, thích lắng nghe tiếng thì thầm xạc xào của gió núi. Trắng nhìn theo chiếc xe mất hút nơi ngã rẽ, quay quắt nhớ tiếng Xám trong veo "*Sao sáng quá!...*". Sẽ chỉ còn lại mình Trắng với một nửa bầu trời sao không đủ sáng bao giờ.

Các bạn có thể nghĩ là tôi đang kể một chuyện cổ tích. Nhưng một lúc nào đó, nếu các bạn có dịp dừng chân nơi một phố huyện miền núi, biết đâu bạn nhìn thấy trên dải phân cách trước mặt nhà thờ cổ, dưới gốc một cây cổ thụ đang rắc theo gió những tàn hoa vàng và xác lá lao xao, có một chiếc ghế đá trắng chơ vơ cùng một người đàn ông lặng lẽ ngồi trong bóng tối sắp tắt. Và bạn sẽ hiểu rằng câu chuyện tôi kể trên đây là có thật ở một góc độ nào đó của cuộc đời này..."

P.A

Nhớ là mùa thi trước
Phía cuối con đường tím ngắt bằng lăng
Viết lưu bút cho người trên một lớp
Thấy lòng mình rung rung...
Nhớ là hai tháng Hè mong
Chẳng biết đồ trường nào thế nhỉ
Thi cử ai mà biết được
Bao lo âu giấu trong lòng
Nhớ là biệt tăm từ ấy
Người ta đổ cả ba trường
Gửi về mỗi một trang giấy
Mà không một từ "nhớ" "thương"
Chỉ bảo rằng: "Anh mong"
Mùa thi sau gặp lại
Đã cùng là sinh viên
Bắt tay không hề ngại...
Nhớ là ba mùa còn lại
Cứ mang ăm ứ trong lòng
Mình sẽ học cho mà biết
Quê nghèo lên tỉnh cũng "xong!"
Chỉ khi mùa thi gần hết
Giật mình nhớ đến bằng lăng
Chưa nở hay là rụng hết
Biết còn gặp lại nhau không?

viết tặng mùa xưa

NHỚ

[HOA BẰNG LĂNG]

MẸ CON ĐẬU ĐƯA

[NGUYỄN HƯƠNG]

Cuộc thi bé khỏe bé ngoan bắt đầu bằng việc xòe tay.
Một cậu bé nhất định giấu tay ra sau lưng.

- Cháu sao vậy? - Tôi hỏi.

- Thưa cô, sáng nay má cháu đang cắt móng tay cho
cháu thì có người hỏi mua lúa, nên...

- Vậy còn mấy ngón chưa cắt? - Tôi hỏi thật nghiêm
trang.

Du hích vai tôi.

- Vừa phải thôi, bộ mặt hình sự của mày làm các cháu
chết ngất bây giờ.

- Đã gọi là thi thì phải tuyệt đối - Tôi trả lời Du bằng mắt
và ra hiệu cho cậu bé xòe tay. A, chẳng những móng tay dài
mà còn dính cái gì đó nâu nâu.

- Thưa cô, không phải đấy! - Mũi cậu bé đỏ lên.

- A, sô cô la.... Vậy thì... - Tôi ra lệnh - Cháu há miệng ra.

Một hàm răng sâu. Tôi nguệch một điểm hai. Du lắc đầu:

- Trời ơi, mày làm như khám tuyến tiếp viên hàng không vậy! Giám khảo nào cũng như mày thì cuộc thi bế mất.

- Phải có một tuyệt đối trên đời này, đó là sự công bằng trong thi cử - Tôi trả lời.

- Lý sự cùn! - Du cáu kỉnh.

- Sự trong trẻo trong tâm hồn các cháu còn giữ được hay không là do chính cách cư xử của chúng ta.

- Cái con khỉ - Du lườm lườm.

Tôi bật cười, Du cũng cười theo dù hơi nhăn nhó. Đến phần khám tai, các cô bé nghiêng nghiêng đầu chìa ra những đôi bông tai toàng teng. Một bà mẹ nói như rên:

- Trời ơi, sáng nay tôi quên ngoáy tai cho nó.

Một người khác:

- Mua cái áo đầm ren với đôi giày cho con hết mười ký đâu và tiền xe đi chợ phố mà không đoạt giải gì thì uống quá.

- Cô ơi, cô có con chưa?

.....

Phót tỉnh trước câu hỏi ầm ứ, tôi ra lệnh cho các thí sinh cởi giày để khám vệ sinh chân.

- Thúy ơi! - Du la lển bên tai tôi - Sau các cháu còn đến phần các bà mẹ thi nữa. Mày làm họ sợ quá không ai dám thi bây giờ.

- Nếu không chuẩn bị tốt thì không thi cũng đúng thôi.

Tôi cau mày, bắt đầu thật sự khó chịu. Nếu không vì nể Du, cô bạn phụ trách công tác phụ nữ, thì giờ này tôi đang ở nhà. Một ngày Chủ Nhật nghỉ ngơi thư giãn, vừa nhấm nháp bánh qui, vừa xem tivi hoặc nghe nhạc. Chạy xe suốt

80 cây số đường nặng lại đến cái xã heo hút này không phải để làm một giám khảo hờ cho vui.

- *O, gì đây?* - Tôi ngẩn ngơ trước một cô bé đẹp như tranh nếu không kể bộ quần áo lòa lẹt và vô số đồ trang sức bằng nhựa lủng lẳng khắp người.

Trên sân khấu bằng gỗ dựng vội vàng trong khoảng đất trống bên cạnh ủy ban, giữa những tấm phong màu sắc lì lì buồn buồn, giữa tiếng nhạc rè rè phát ra từ cái cassette cũ kỹ... cô bé mở to đôi mắt nâu trong trẻo nhìn tôi, sống mũi thanh tú và đôi môi hồng mịn như cánh sen. Tim tôi đập nhanh không duyên cớ.

- *Cháu kính chào cô!* - Giọng cô bé thanh thanh giòn ngọt.

Tôi cắn chặt môi, thấy lòng chùng lại mà không hiểu vì sao.

- *Cháu tên gì?*

- *Thưa cô, cháu tên Đậu Đũa.*

Tôi phì cười. Du lăm bằm.

- *Hy vọng tên cô bé này khiến mày rộng rãi được một chút.*

- *Ai đặt tên cho cháu?* - Tôi buột miệng hỏi một câu không dính dáng gì đến cuộc thi.

- *Dạ thưa cô dạ, tôi* - Người đàn ông cao lêu khêu, bộ quần áo lao động lốm đốm dầu dất. Ông đi lên sân khấu, từng bước ngượng nghịu về phía cô bé, tay khum khum gỡ cái mũ lá rộng vành ra khỏi đầu. Rõ ràng ông rất lóng ngóng, e dè, rõ ràng ông không muốn đứng cao hơn mọi người thế này và nhất là đối mặt với một giám khảo lạ hoắc và khó tính như tôi, rõ ràng ông muốn ngay lập tức chạy biến đi về cầm cốc còn dễ chịu hơn. Nhưng ông đã bước lên, tiến đến gần con gái, đứng sát cạnh và sẵn sàng che chở như một con gà mái xù cánh bảo vệ gà con.

- *Ba lên đây làm gì?* - Đậu Đũa phụng phịu, vòng hoa tai màu đỏ to bản lúc lắc lúc lắc.

- Ba ... ừ.. ba... - Người cha vội vàng lùi lại một bước. Rồi ông nhìn tôi nhoeo một nụ cười mộc mạc phân trần - Nó không biết trả lời câu hỏi của cô đâu. Dạ nó thích đi thi quá nên tôi chịu. Hồi đó, hồi mẹ nó mang bầu nó, nhà không có gạo ăn, toàn ăn đậu đũa luộc chấm muối mà đẻ ra được nó đó cô.

Ông nhìn con gái một cách tự hào.

- Ba xuống đi! - Đậu Đũa xua tay lia lịa, những cái vòng đỏ màu trên tay khua lạnh lạnh.

- Ờ, để ba xuống. Cô còn hỏi gì cháu nữa không cô?

Tôi im lặng. Du thì thầm:

- Làm ơn hỏi một câu thật dễ.

Một cách vô thức, tôi cầm một chữ cái cắt bằng giấy cứng giờ lên.

- Thưa cô chữ O!

Du thở phào. Tôi hạ bút viết điểm sáu, điểm cao nhất trong các cô bé.

*

Phần thi của các bà mẹ thật sôi động. Các cháu nhấp nhể lo lắng và cũng bàn tán ào ào. Có cháu la to:

- Cái áo mới của mẹ tao đẹp nhất.

- Con đừng nói "áo mới" mà phải nói là "trang phục " mới đúng - Người cha nhắc nhở.

Người phụ nữ ửng hồng đôi má quay lại nhìn chồng con. Tôi nhìn quanh. Hầu như ai cũng mặc quần áo mới. Cuộc thi này đã khiến các bà mẹ bỏ công việc ruộng rẫy bao nhiêu ngày để đi chợ phố chọn vải may áo mới. Và như bao phụ nữ bình dị khác, đã sắm cho mình thì chồng con cũng phải có. Và thôi, đã đi phố thì mua về cho chồng con thức ngon cho bỏ những ngày khoai sắn quen thuộc. Vỏ thuốc lá ngoại, vỏ giấy gói bánh kẹo Thái Lan, Trung Quốc vứt đầy sân bừa bãi. Bao nhiêu đậu mè chất chui dành dùm đã bán đi cho một cuộc thi như một lễ hội điểm xuyến cuộc sống bình lặng làng quê.

Những ông chồng nửa tự hào, nửa lúng túng đứng quanh đây chờ vợ con đi thi về, ai sẽ là người hạnh phúc nhất sau cuộc thi này?

Tôi nhìn bảng điểm của Du, có khá nhiều điểm cao. Tôi chột hiếu Du hơn.

Mẹ bước lên sân khấu hồi hộp hơn con, có người run đến nỗi mồ hôi ướt đầm tóc nhỏ giọt xuống trán. Có mẹ đỏm dáng hơn con, cái áo đỏ rực thêu hình rồng phượng lộng lẫy. Tôi lắng nghe, lòng tự nhủ sẽ cho điểm nói tay hơn cho dù câu trả lời có ra sao.

- *Chị nghĩ thế nào là một gia đình hạnh phúc?*

- *Gia đình hạnh phúc là ông chồng không uống rượu!*

Nếu căn cứ vào đáp án để chấm điểm thì người phụ nữ này không được điểm nào cả. Tôi chờ đợi. Cây bút trên tay Du ngằn ngừ, tôi cũng ngằn ngừ... Không giống đáp án. Phải, nhưng hạnh phúc có khi chỉ giản dị thế thôi...

Áo xanh hoa trắng, áo tím hoa vàng, áo hồng, áo màu hoa cúc.. Những phụ nữ xúng xính áo mới lần lượt bước lên sân khấu, biến những câu trả lời luân lý trong đáp án thành trang giấy trắng.

- *Khi chồng chị nổi nóng, chị cư xử thế nào?*

- *Nhờ trời thương, chồng tôi hiền lắm. Lấy nhau 10 năm nay chưa hề nói nặng với vợ một câu.*

- *Khi con chị với con nhà hàng xóm gây gổ, chị cư xử thế nào?*

- *Dạ... thì để hàng xóm khỏi xích mích, dất con mình về đánh một trận trước, phải trái tính sau.*

- *Nếu gia đình bên chồng gặp khó khăn cần giúp đỡ, chị cư xử như thế nào? Tại sao?*

- *Dạ thì mình phải giúp chứ sao không? Tại vì mình cũng có con trai.*

*

Mỗi câu trả lời đều nhận được những tràng vỗ tay và tiếng cười rung cả sân khấu. Cả ban Giám khảo cũng bật cười rộ. Tôi hỏi Du, lòng thật sự bối rối:

- Chấm điểm sao đây?

- Cứ chấm đại đi - Du
nguyệt lia lia những con số
hào phóng.

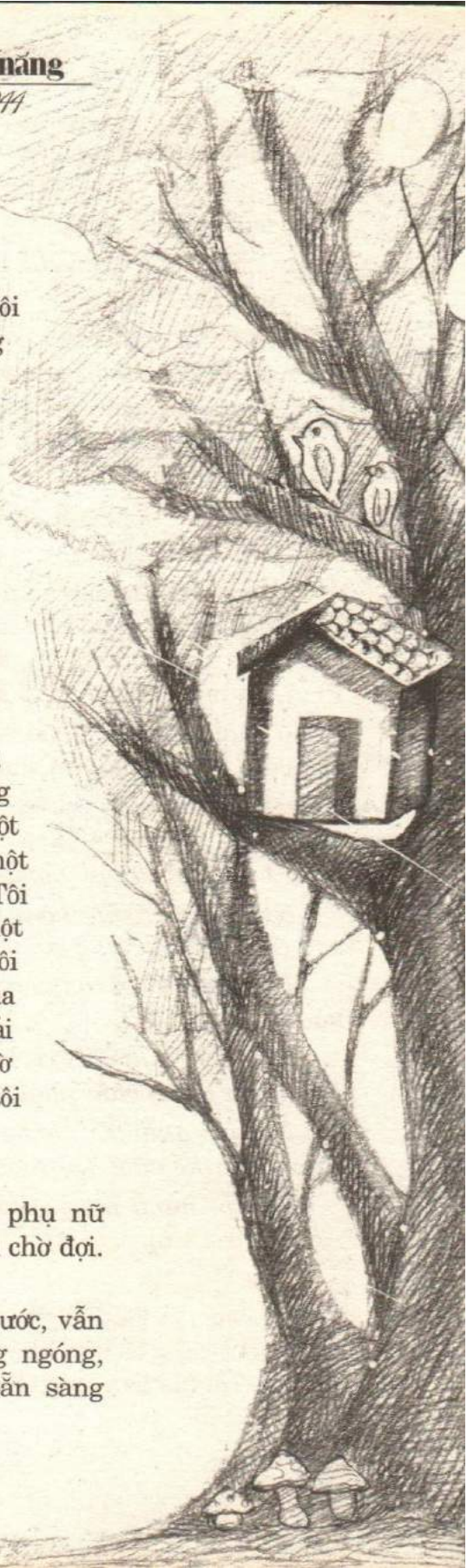
Ai là mẹ của bé Đậu Đũa? Tôi
kín đáo quan sát. Cô bé không
hề giống ba, nhưng cũng
không bà mẹ nào có khuôn
mặt hao hao giống cô bé cả.
Ai? Bà mẹ nào đã chọn cho
con gái một bộ váy áo kỳ khôi
như vậy? Cái áo diêm dúa
thùng thình lua tua ren, váy
màu đỏ, giày màu da cam.
Màu sắc trên người cô bé là
một sự phô trương chói mắt
đến buồn cười.

Ai? Tôi nhìn dãy ghế xa
nhất. Chỉ còn hai bà mẹ đang
hồi hộp đợi đến phiên mình. Một
trong hai, ai là người sinh ra một
đứa con xinh đẹp đến vậy? Tôi
nhận ra mình đang sốt ruột một
cách khó hiểu. Bỗng nhiên tôi
muốn cả hai mẹ con Đậu Đũa
đều đoạt giải, ít nhất là giải
khuyến khích. Nhìn những tờ
giấy gấp tư trên khay nhôm, tôi
chợt hồi hộp.

- Kính mời mẹ bé Đậu Đũa.

Không ai trong hai người phụ nữ
nhúc nhích cả. Tôi ngạc nhiên chờ đợi.
Va....

Người đàn ông bước từng bước, vẫn
từng bước ngượng nghịu lóng ngóng,
vừa sẵn sàng bỏ chạy vừa sẵn sàng

đương đầu. Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên. Tôi chung hứng. Du nói khe khẽ:

- Xin mày hãy rộng lượng với người này.

- Ông ta là đàn bà à?

- Không! - Du chợt sùng sộ với tôi - Nói năng gì lạ vậy?

-

- Vợ chết vì kiệt sức sau khi sinh con, một mình ông ta, chỉ một mình nuôi con từ lúc còn oe oe.

Vừa nhìn bàn tay thô kệch của người cha run run bốc thăm câu hỏi, Du vừa tiếp tục kể:

- Vợ ông ta đẹp lắm, cô ấy đã từ chối lời cầu hôn của Chủ tịch huyện để làm vợ người này.

Phân vân thật lâu, cuối cùng người cha bốc ra một tờ giấy và mở ra, giọng ông lạc đi đến nghèn nghẹn: "Trước khi cho con bú, người mẹ phải làm gì?".

Nắng xiên qua tấm phông đồ lên sân khấu một vạt nắng lún phún bụi. Tôi nghe hơi thở Du nóng hổi bên tai. Người cha vò vò cái mũ, những sợi lác nhàu nhàu gãy rơi xuống sân khấu như những khe hở trên một bức tường cũ.

- Thưa quý cô... cháu nó ham đi thi quá nên tôi....

Du bầu vai tôi:

- Cho ông ta bốc thăm lại nghe Thúy?

Tôi ngồi như pho tượng. Người cha ngượng ngùng xọc tay vào túi quần, lom khom tấm thân lêu khêu như muốn trốn. Tiếng rì rào phía dưới lắng dần rồi tắt cả lặng im, tưởng như có thể nghe được tiếng bụi bay.

Một đám bùng nhùng sắc sỡ chạy vụt lên sân khấu, dải nơ to bản ngang lưng bay phớt phơ như hai lá bùa, cái kẹp bướm bướm màu lục rung rinh trên chùm tóc ngắn cũn như đuôi gà con.

- Ba ơi, ba đừng sợ!..

"Có con đây". Tôi đợi nghe Đậu Đũa nói nốt phần còn lại, nhưng đụng phải ánh mắt tôi, cô bé im bất lẽ lưỡi bước lùi.

- O, ba đâu có sợ! Thưa... hồi đó... mỗi khi cho cháu bú, tôi rửa bình sạch lấm. Dạ ... thì cũng nhìn người ta rồi bắt chước. Tôi ngâm núm vú bằng nước sôi, rồi thì.. pha đúng như bà bán sữa bày cho... Trong tháng là muống ruồi sữa với chùng này nước - Ông đưa ngón tay ra dấu - Rồi ra ngoài tháng tăng dần dần. Đêm dậy buồn ngủ mấy tôi cũng vẫn nhớ súc bình. Tôi pha bao nhiêu cháu bú hết bấy nhiêu, không để cháu bú sữa nguội bao giờ. Dạ, hồi đó cháu dãi dầm ghê lắm... thay tã hoài....

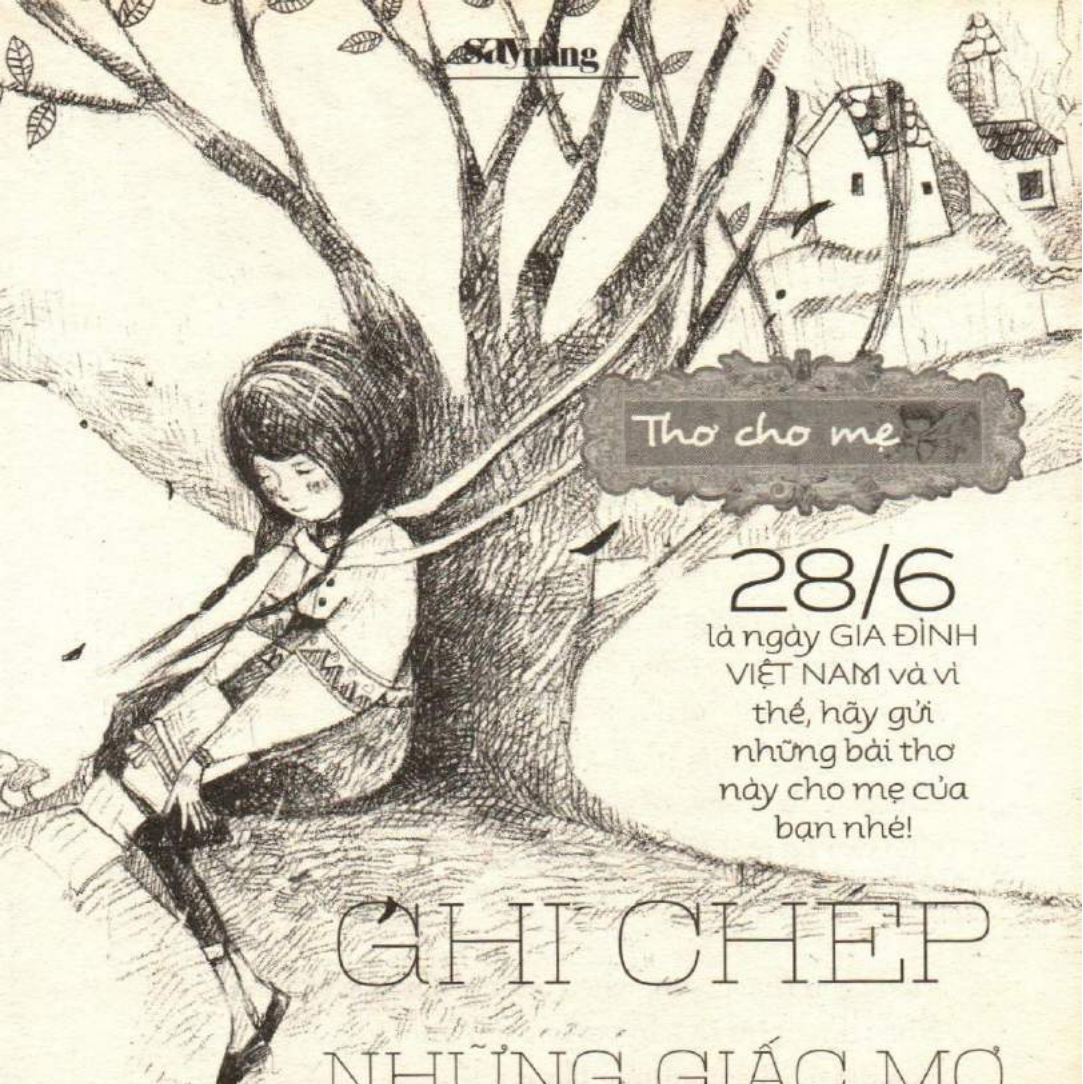
Du giăng bảng điểm trước mặt tôi, viết thật nhanh điểm 10.

Những gói phần thưởng bao giấy màu đặt trình trọng trên bàn, phần thưởng cao nhất là một xấp vải áo dài màu biển.

Tôi nhìn Đậu Đũa đang nôn nao đợi ba, hình dung đến một ngày cô thiếu nữ thướt tha trong tà áo xanh.

NH

Thơ cho mẹ

28/6

là ngày GIA ĐÌNH
VIỆT NAM và vì
thế, hãy gửi
những bài thơ
này cho mẹ của
bạn nhé!

GHI CHÉP NHỮNG GIẤC MƠ

[HOÀNG ANH TÚ]

Tiếng con thạch sùng chép miệng vào giấc mơ con
Cứ chập chờn giấc ngủ của con mẹ ạ
Để hiện về con đường phơi đầy rạ
Mẹ âm thầm phơi phóng những lo toan

Mẹ ơi con thích sương vì nhìn sương thật đẹp
Sao trong giấc mơ gặp mắt mẹ con lại thất lòng?
Thời gian cứ sàng sảy mẹ
Cho con chiếc áo mùa màng.

Đêm...

Giấc mơ nối dài giấc mơ hiện ẩn
Gương mặt ngời thom của những cô gái cùng trường
Gương mặt mẹ hiện ra ở cuối con đường
Quả trứng gà mót nhặt gửi lên thành phố
Cho con được lòng người thương
Cho con nở mặt cùng bạn bè trên đó
Lại một buổi cau dỡ xuống trước mùa.

Tiếng con thạch sùng chép miệng vào giấc con mơ
Nhắc mùa phù sa sắp bồi lên sau mùa lũ
Con được bồi sau những lần gửi thư
Và dưới quê mẹ cong người bến lở

Đêm oằn mình trong tiếng khóc trẻ thơ
Con quệt vội nước mắt để tham gia vào một ban mai mới
Trong cái ban mai rất vội
Mẹ lại nhòe đi trước bụi phố mịt mù

Để mỗi khi con thạch sùng chép miệng vào giấc con mơ
Khoảng thời gian để con nhớ mẹ
Để con hứa hẹn từ ngày mai mình sẽ
Nhưng vẫn cứ hoài, mãi chỉ là mơ...

NGƯỜI ĐÀN BÀ GÁNH NẶNG

Thơ cho mẹ

[NGUYỄN VĂN HUY]

Con đánh cược đời mình bằng những câu thơ
Để đêm về phù du mây trắng
Mẹ đánh đổi đời mình một sương hai nắng
Trên cánh đồng đầy những hố bom sâu

Mưa nắng âu lo vai áo Mẹ sồn màu
Con vẫn xa xôi phương trời viễn xứ
Cây lúa lớn lên từ bàn tay lam lũ
Cứ tốt tươi như thấu hiểu đất nghèo

Con chẳng có gì ngoài mơ ước mang theo
Cùng những câu thơ vụng về con đã viết
Nhưng tự thấm sâu trong tim mình con biết
Để có mùa màng cây lúa đã long đong

Nơi con đi qua nắng rải thảm cánh đồng
Bầy chim hát về ấm no hạnh phúc
Những người đàn bà đảm đang thuần phục
Nặng trĩu vai gầy gánh lúa đường xa

Con đã về trên con đường Mẹ từng qua
Và nhận thấy thơ không chỉ là mây trắng
Thoản thoắt bước chân người đàn bà gánh nắng
Như gánh về nhà ấm áp những niềm vui....

Thơ cho mẹ

GIA ĐÌNH

[ĐẶNG HOÀ THUẬN AN]

Tiếng còi vĩa lách cửa sổ ra đường
Sao cha mẹ không cất đi những điều bực bội
Con thạch sùng tặc lưỡi ngược nhìn tiếc nuối
Trước khung ảnh gia đình chụp hạnh phúc ngày xưa!
Đôi chim bồ câu cúi mặt cuối hiên nhà
Đau đầu xanh dây trầu bám thân cau khắc khổ
Con vấp tiếng bát đĩa thất thanh đổ vỡ
Những mảnh buồn sắc lạnh chồng lên nhau
Chút hồn nhiên rơi mất nơi đâu
Tuổi thơ nép bên thềm lắng nghe buồn tủi
Không ai hiểu trái tim đi về lắm lần
Sum họp người ta canh ngọt cơm lành!
Con chột lớn khôn trước chuyện gia đình
Căn nhà nhoi nhói tiếng mọt nghiêng sâu cột gỗ
Khói thuốc cha mềm cơn ho, cốc nước đổ
Mắt mẹ trùng nghi suy, gầy rộc tiếng cười.
Con thâm lặng bơi qua mặc cảm cuộc đời
Đuối những niềm vui, chòng chành hạnh phúc
Bữa cơm ngày thường nuốt khan tiếng nấc
Ánh mắt nhìn dự cảm lắm âu lo
Con tự lập cho mình bao nỗi suy tư
Giấc mơ ngủ vùi, thao thức niềm tin nhỏ bé
Đốc đến giọt đêm cuối cùng rung rung nét vẽ
- Thưa mẹ cha! Bức chân dung hạnh phúc gia đình ...

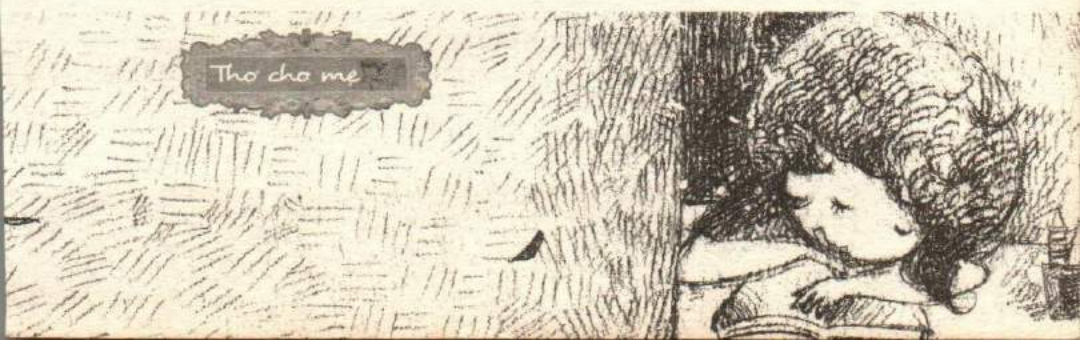

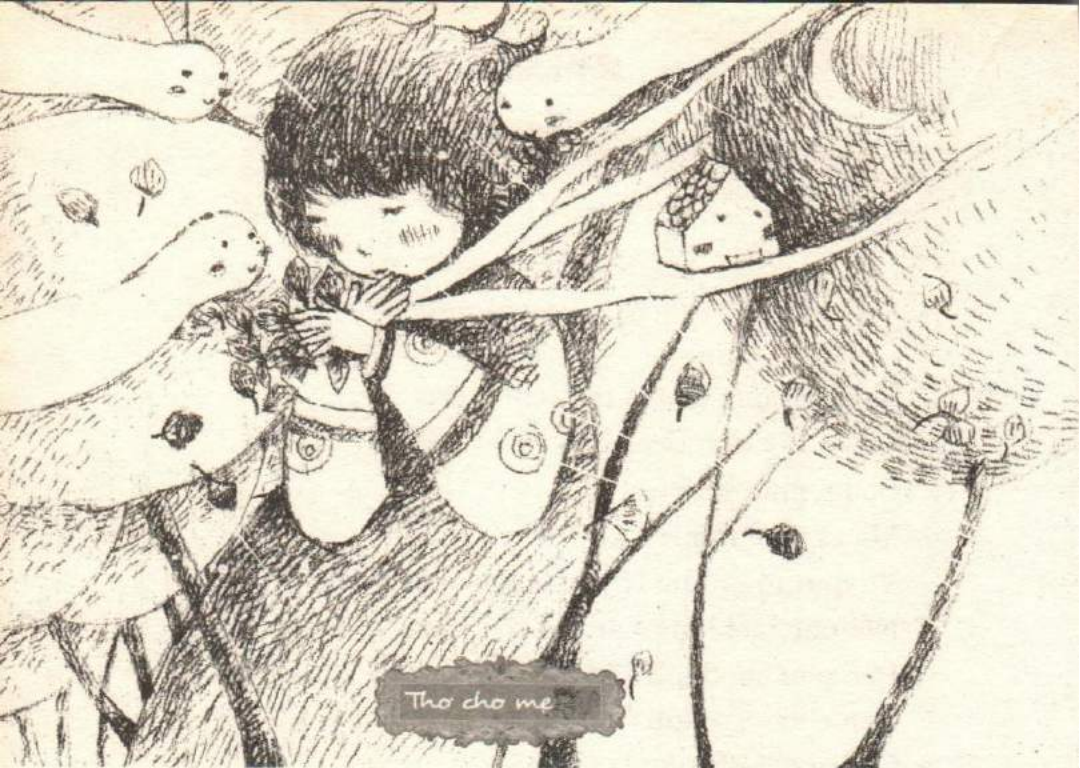
TA LỖI

[BÌNH NGUYỄN TRANG]

Mẹ khóc làm gì cho ướt thảng Ba
Con mười tám chưa bao giờ khôn lớn
Bỏ lại phía sau
Mẹ và tuổi thơ
Và mất mùa Thu cay khói bếp mỗi chiều
Nỗi nhớ mỗi lần nhắc con thêm yêu
Phố phường đánh cắp con
Văn chương đánh cắp con
Chỉ có đại khờ là trả về cho mẹ
Chỉ có nỗi buồn là trả về cho mẹ
Mỗi tháng Ba vừa hé ngoài thêm
Mẹ khóc lặng với loài hoa bạc mệnh
Ôi tháng Ba lên thác xuống ghềnh
Con lên cao lại thềm ngã xuống vòng tay mẹ
Những danh tiếng bỏ đi
Những hảo huyền bỏ đi
Những viên vông không trang phục được gì
Vứt bỏ hết, con trở về với mẹ
Chân đất đầu trần và tình yêu thơ trẻ
Con là con, không thể dối lừa
Thôi, mẹ đừng nhắc chuyện ngày xưa
Con mười tám chưa bao giờ khôn lớn.

Thơ cho mẹ

THƠ CHO CÁI NGỦ

[HOÀNG ANH TÚ]

Cái ngủ mày ngủ cho ngoan
Đừng đau đầu nhức giọng buồn nửa khuya
Cái ngủ mày rủ làn mi
Mày leo vào những nghĩ suy, những buồn
Mẹ ta tóc thót sợi sương
Ngủ ơi mày dụ mẹ buông màn giùm
Câu thơ ta viết run run
Kim đồng hồ cũng như chùn nhịp đi
Cái ngủ mày chớ bỏ đi
Àu ơ mày hãy ru mi mẹ giùm

Thời gian chiếc lá vèo buông
Ngủ ơi mày có biết buồn ta không
Mẹ ngồi, trăng vót sợi sương
Ngủ ơi ! Mày hãy tới giường mẹ đi !

Thơ cho mẹ

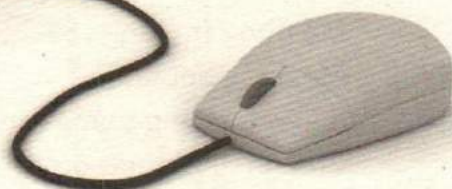
GỬI MẸ

[BÌNH NGUYỄN TRANG]

Tha thứ cho con, mẹ
Con đã quên lời mẹ ân cần
Con nhầm tưởng mình đã biết đại khôn
Con nhầm tưởng mình không là đứa trẻ
Trăm năm thềm tiếng vỗ về
Mẹ đừng im lặng thế
Mẹ đừng xót xa thế
Sao mẹ không mắng con
Con đã đánh mất quyền được làm đứa trẻ
Quyền được sợ chiếc roi tre mẹ giắt ở mái nhà
Con nào có gì sau năm tháng đi xa
Chỉ đôi tay bầm nhiều vết cứa
Chỉ đôi mắt dưng dưng theo tàn tro bếp lửa
Tiếng thở dài theo mỗi bước chân qua
Con không giàu hơn sau năm tháng xa nhà
Nước mắt cũng nghèo đi
Niềm tin cũng nghèo đi
Và hạnh phúc là cánh điều ảo ảnh
Mẹ ơi con thềm được khóc
Thềm được mẹ dỗ dành
Mẹ cầm lấy chiếc roi tre đi
May ra con còn nước mắt
Tha thứ cho con, mẹ
Con đã mang trái tim mẹ trong lồng ngực con đi
Và thương tổn
Con biết làm gì bây giờ
Khi máu chảy đã lạnh lòng sắc đỏ
Mẹ đừng im lặng thế
Mẹ đừng xót xa thế
Mẹ cầm lấy chiếc roi tre đi, mẹ

BÍ QUYẾT MUA HÀNG ONLINE THẬT HIỆU QUẢ VÀ TIẾT KIỆM

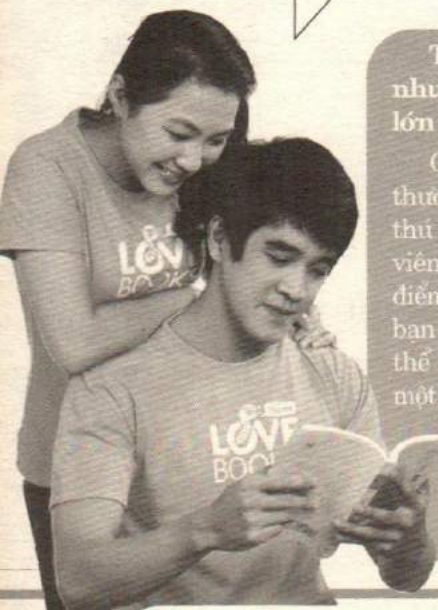
Shopping bằng cách click chuột không còn là chuyện mới mẻ với các bạn trẻ. Nhưng mua hàng online sao cho thật hiệu quả và tiết kiệm, thì không phải shopaholic nào cũng biết. Cùng tăng IQ tài chính trước khi cho món bạn thích vào "giỏ hàng" nào!

Đăng kí là thành viên của trang bán hàng yêu thích

Chỉ cần 1 thao tác rất đơn giản là nhập địa chỉ email, bạn đã nằm trong danh sách nhận được thông báo sớm nhất từ trang bán hàng thông qua các email quảng cáo. Điều này cũng đồng nghĩa với thông tin về sản phẩm mới, các chương trình khuyến mãi đặc biệt sẽ được gửi đến bạn đầu tiên.

Tham gia các trò chơi nhỏ nhưng tích lũy điểm thưởng lớn

Các trang bán hàng online thường xuyên tổ chức các game thú vị nho nhỏ để những thành viên thân thiết có thể chơi và tích lũy điểm thưởng. Nghe thì có vẻ "be bé" nhưng nếu bạn kiên nhẫn, phần thưởng dành cho bạn có thể lớn bất ngờ luôn. Thậm chí bạn có thể mua một chiếc Kindle đọc sách với giá 0 đồng nếu bạn tích lũy đủ Tiki xu - Đây chính là chương trình khuyến mãi hấp dẫn mà Nhà sách trực tuyến Tiki.vn dành cho các khách hàng của mình.

Nhà sách trực tuyến **TIKI.VN**
 Niềm vui mua sắm
 Nhà tài trợ độc quyền cho 2! Tiki Book Party

Xem comment của các bạn trước

Không ý kiến nào chủ quan và chính xác bằng suy nghĩ của những người đã mua và dùng sản phẩm trước bạn. Vì thế, mục "ý kiến khách hàng" ngay bên dưới mỗi sản phẩm chính là quyển sách tham khảo vô cùng đáng tin cậy đấy!

Kết nối các bạn cùng sở thích

Hầu hết các trang bán hàng online đều có riêng cho mình một fan-page trên Facebook. Đây chính là nơi bạn có thể hỏi nhanh ý kiến của mọi người, kết bạn và chia sẻ với những người cùng sở thích. Chẳng hạn như fan-page www.facebook.com/tiki.vn hiện có gần 21 ngàn thành viên đều là những bạn cực kì yêu sách và văn hóa đọc.

"Săn" giảm giá

Đa số các sản phẩm bán online đều có giá chỉ bằng 80-90% giá thị trường. Nhưng nếu bạn là một "thợ săn" giỏi, bạn hoàn toàn có thể tìm được các chương trình "giảm giá của giảm giá" với mức sale off đến 50% trên các trang bán hàng trực tuyến. Tiết kiệm được kha khá và tha hồ mua sắm!

Chọn hình thức thanh toán thật tiện lợi

Ví điện tử, chuyển khoản, giao hàng thu tiền tận nơi... là các hình thức thanh toán rất linh hoạt dành cho các bạn thích shopping online. Các bạn đã thấy mình chính là Thượng đế chưa?

Tận dụng dịch vụ chăm sóc khách hàng

Hầu hết các trang bán hàng trực tuyến tốt đều có dịch vụ tư vấn và chăm sóc khách hàng gần như 24/24. Bạn có thể gọi điện cho đường dây nóng của các dịch vụ này để được giải quyết ngay các thắc mắc trước khi mua hàng nha.

Đổi/trả nếu sản phẩm bị hư/lỗi

Đây chính là một quyền lợi mà các bạn thường xuyên bỏ qua vì... ngại khi món hàng mình mua gặp vấn đề. Bạn nên đọc trước quy định về đổi trả hàng trước khi quyết định mua, và hoàn toàn có thể "đòi quyền lợi" nếu sản phẩm đến tay bạn có vấn đề. Nhà sách Tiki.vn thậm chí còn cho bạn đổi hoặc trả hàng nếu hàng có vấn đề trong vòng 7 ngày sau khi nhận hàng đó bạn.

Chúc cả nhà trở thành một chuyên gia săn hàng online thật chuyên nghiệp nhé!

Quà tặng hấp dẫn cho cả nhà:

- Với mã coupon này, bạn sẽ được giảm THÊM 10% với mỗi đơn hàng từ 200K trở lên.

TIKIVN1903

- Áp dụng cho tất cả các mặt hàng trên Tiki.vn (ngoại trừ sản phẩm Kindle)

- Thời gian sử dụng: 27/6 - 27/8/2012

Nhà sách trực tuyến

TIKI.VN
Niềm vui mua sắm

Nhà tài trợ độc quyền cho 2! Tiki Book Party

5 TỰA
SÁCH
BẠN
KHÔNG
NÊN BỎ
QUA

5 TỰA
SÁCH
BÁN
CHẠY
NHẤT
TIKI.VN
Niềm vui mua sắm

Bên cạnh bộ sách
Lời Yêu với những
quyển *Hãy Nói Yêu*
Thôi, Đừng Nói Yêu
Mãi Mãi, Khúc
Tình Tự, Lạc Mất
& Tìm Thấy, Say
Nắng... liên tục
đứng đầu trong
bảng xếp hạng sách
bán chạy nhất của
Tiki.vn, thì 5 quyển
sách dưới đây cũng
được đông đảo các
khách hàng của
Tiki yêu mến.

1. Hoàng Tử Bé

Một cuốn sách
phải đọc đến lần
thứ hai, thứ ba, thứ
tư... mới thấm được
hết giá trị, ý nghĩa.
Thích một cuốn
sách sâu sắc để có
thể đọc đi đọc lại
nhiều lần như thế.

2. Totto-Chan Bên Cửa Sổ

Là cuốn sách kinh
diễn và bán chạy nhất
ở Nhật Bản sau Thế
chiến thứ hai với
thông điệp về một nền
giáo dục mà mọi trẻ
em đều mơ ước, đã
được dịch ra 33 ngôn
ngữ khác nhau.

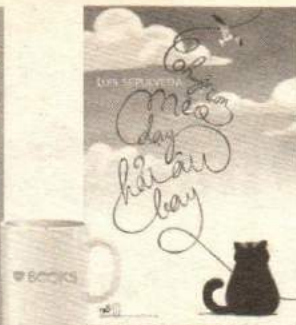
1. Có Hai Con Mèo Ngồi Bên Cửa Sổ

Là tác phẩm
đầu tiên của nhà
văn Nguyễn Nhật
Ánh viết theo thể
loại đồng thoại. Đặc
biệt hơn nữa,
Nguyễn Nhật Ánh
viết về tình bạn của
hai loài vốn là thù
địch của nhau: Mèo
và Chuột.

2. Ai Và Kỳ Ở Xứ Sở Những Con Số Tàng Hình

Là tác phẩm văn
học đầu tiên của GS
Toán học Ngô Bảo
Châu. Cuốn sách kể lại
lịch sử toán học, diễn
giải các khái niệm, các
công trình của những
nhà toán học nổi tiếng
như Pythagore, Thales,
Descartes... thông qua
một câu chuyện.

3. Một Lít Nước Mắt:

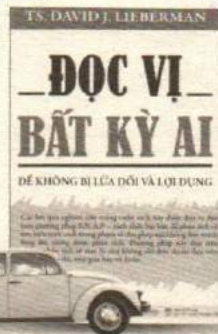
Aya kể lại cuộc chiến dai dẳng hàng năm trời với căn bệnh hiểm nghèo qua những dòng nhật ký đầm nước mắt. Bất kì ai đọc sách đều xúc động trước nghị lực sống phi thường của cô gái bé nhỏ.

4. Chuyện Con Mèo Dạy Hải Âu Bay

"...Thật dễ dàng để chấp nhận và yêu thương một kẻ nào đó giống mình, nhưng để yêu thương ai đó khác mình thực sự rất khó khăn, và con đã giúp chúng ta làm được điều đó. Con là chim hải âu, và con phải sống cuộc đời của một con hải âu. Con phải bay..."

5. Tôi Tài Giỏi - Bạn Cũng Thế

Dành cho học sinh, sinh viên, phụ huynh, nhà giáo và bất kỳ ai luôn mong muốn tăng cường khả năng tận dụng não bộ hoặc phát huy tối đa tiềm năng của mình.

3. Nếu Biết Trăm Năm Là Hữu Hạn

Tập hợp 40 truyện ngắn của Phạm Lữ Ân. Bằng giọng văn dung dị, giàu cảm xúc và có khi rất quyết liệt, tác giả dẫn dắt người đọc đi sâu vào những cảm nhận khác nhau về cuộc đời, về tình yêu trong góc nhìn tỉnh táo và không ngộ nhận...

4. Đọc Vị Bất Kỳ Ai - Để Không Bị Lừa Dối Và Lợi Dụng

Là cẩm nang dạy bạn cách thâm nhập vào tâm trí của người khác để biết điều họ đang nghĩ, giúp bạn rút ra kết luận chung về một ai đó dựa vào những phân tích tâm lý, không chỉ dựa trên ngôn ngữ cử chỉ, trực giác hay vô đoán.

5. 50 Điều Trường Học Không Dạy Bạn Và 20 Điều Cần Làm Trước Khi Rời Ghế Nhà Trường

Đứa trẻ nào cũng được dạy ở trường rằng, một đứa trẻ ngoan phải biết yêu thương, lễ phép, giải được các bài toán khó, làm những bài văn hay... Nhưng không có trường lớp nào nói với chúng là: "các em không hoàn hảo nhưng cũng không cần phải tỏ ra là người hoàn hảo"; cũng không có trang sách nào dạy chúng biết rằng "một lần bị bẽ mặt, các em sẽ trưởng thành hơn"... Vậy bọn trẻ phải học những điều đó từ đâu?

Saynăng Lời Yêu

NHỮNG MỐI TÌNH ĐÀN XEN

ĐẶC SAN KỶ NIỆM 10 NĂM XUẤT BẢN 2! NGƯỜI TRẺ VIỆT

BAN BIÊN TẬP:

Tổng Biên Tập: Nguyễn Huy Lộc

Phó Tổng Biên Tập:

Nguyễn Quốc Triệu - Lê Thanh Hà - Phạm Công Luận

BAN CHUYÊN ĐỀ

Trưởng ban: Hoàng Anh Tú

Phó ban phụ trách nội dung: Phạm Hoàng Mai - Ngô Thủy Dương

BAN BIÊN SOẠN:

Phạm Lữ Ân - Hoàng Anh Tú

Phan Hồn Nhiên - Trần Lê Ngọc Bích

Thư ký tòa soạn: Nguyễn Đức Long

Phản hồi và đóng góp nội dung: noihoitraitim2010@gmail.com

Phụ trách sự kiện - truyền thông:

Giang Thê An (0989.76.75.74)

Trợ lý: Nguyễn Anh Tuyết, Đỗ Ngọc Khôi, Phan Ý Yên,

Bích Trâm, Thanh Trúc, Khánh Linh, Bảo Nhi, Trương Nguyễn

Phụ trách mỹ thuật:

Nguyễn Kim Duân

Phụ trách Fan Page

(www.facebook.com/haynoloyethoi)

Lê Nguyễn Nhật Linh

Phụ trách phát hành:

Miền Bắc: Trần Hương Nam (04) 38217161

Miền Nam: Hà Tiên (08) 39318280

Miền Trung: Mr Tài 0913409123

BIA: KID

MINH HỌA: KID, TDSV, Shi Shi Nguyễn

TRÌNH BÀY: Kim Duân, Văn Trang, MID

SỬA BÀN IN: An Tôn - Ngọc Lan

XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH:

BÁO SINH VIÊN VIỆT NAM - HOA HỌC TRÒ

Tòa soạn và trị sự: Số 5 Hòa Mã - Quận Hai Bà Trưng - Hà Nội

ĐT: (84.4) 38217162 - Fax: (84.4) 39761477

Ban Đại diện tại TP. Hồ Chí Minh

Số 502 Lê Văn Sỹ - Quận 3 - TP. Hồ Chí Minh

ĐT: (84.8) 39312189 - Fax: (84.4) 39312188

E-mail: svnhtbdo@hcm.vnn.vn

Văn phòng Đại diện tại TP. Đà Nẵng:

Số 119 đường Đồng Đa - Quận Hải Châu - TP. Đà Nẵng

ĐT/Fax: 0511 3840878

Khổ: 14x24cm. Quyết định xuất bản số 32/GP-XBBS/CBC-Bộ TT&TT

cấp ngày 27 tháng 3 năm 2012

In tại Công ty In Tạp chí Công Sản, 38 Bà Triệu, Hà Nội

Cùng tổ hợp truyền thông: 2! - 2! BEP - TIKICHITI - LỜI YÊU - TUỔI MƠI

Bản quyền thuộc về Báo Sinh Viên Việt Nam - Hoa Học Trò, 2012.

Nghiêm cấm và truy tố mọi hành vi in sao bất hợp pháp.

Khó có được một bộ sách nào dài hơi mà vẫn giữ được độ nóng như bộ sách này. Một hiện tượng trong xuất bản và một giấc mơ của những người làm sách

www.tiki.vn

Phan Hồn Nhiên, Hoàng Anh Tú, Ploy, An Yên, Phan Ý Yên, Khánh Linh, Đinh Lê Hương, An Nhiên, Lam Khiết, Yudin, Linh Kô I... Những cây bút tạo nên thương hiệu cho bộ sách này hay chính bộ sách này đã khiến chúng ta thêm mong đợi họ? Chỉ có thể biết chắc một điều: Mỗi cái tên đều mang giá trị hấp dẫn cho bạn đọc trẻ.

www.hoahoctro.vn

Khép lại bộ sách bằng những điều tuyệt vời nhất mang tên **SAY NẮNG- NHỮNG MƠI TÌNH ĐÀN XEN**

www.vinabook.com

Nói về văn chương mới của người trẻ hôm nay, chắc chắn phải nhắc tới 10 cuốn sách này và về cả những cây bút đã từng xuất hiện ở đây

www.solo.vn

Chỉ có thể là **LỜI YÊU** - thế giới đầy màu sắc sinh động về cuộc sống của những người trẻ Việt hôm nay.

www.nhasachphuongnam.com

GIÁ: 50.000 ĐỒNG

8 938506 999028

BECOME A FAN

WWW.FACEBOOK.COM/HAYNOIYEUHOI

